

IQRA

اقراء

EESTI MOSLEMITE KUUKIRI

NR 23

JUUNI-JUULI 2011 /

RAŽAB-ŠABAAN 1432

EESTI MOSLEMITE LOOD

WWW.ISLAM.PRI.EE

2011

Assalamu alikum warahmatullahi wabarakatuh!

Seekordne number on väga eriline ja seda lausa mitmest küljest. Kõigepealt juba seetõttu, et on mõeldud kahele kuule – juunile ja juulile. Teiseks on see ainus siiani ilmunud number, mille formaat on A5 ja mitte A4. Kolmandaks ja kõige suuremaks erinevuseks on vast see, et seekordse numbri peateema – Eesti moslemite lood – on nii mahukas, et see on vallutanud terve ajakirja, nii et meie tavapäraseid rubriike seekord ei olegi.

Kuna tegemist on nii mitmes mõttes väga erilise numbriga, on meil lootust ka see – esmakordselt lqra ajaloos – trükki anda; kui mitte kohe ajakirjana, siis hiljem raamatuna *inšaAllah*.

Seekordsel lqral on jutustada palju lugusid. Kuna loodame trükkida, oleme sisse pannud ka need lood, mis meie kodulehel või lqras juba ilmunud on. Seega võib lood jagada kahte gruppi: esimene osa neist on meie kodulehe pea 5-aastase ajaloo jooksul kokku kogutud, teine osa aga täiesti värskest kirjutatud lood, mis veel kusagil ilmunud pole. Seega, kui keegi annab oma loos teada, kui kaua ta on moslem olnud, ei pruugi see täna enam päris täpne olla. Avastamis- ja lugemisrõõmu jagub kindlasti ka neile lugejatele, kes meie tegemisi päris algusest jälginud on, sest uusi lugusid on päris palju. Lood ise on, oma suurtest ja väikestest erinevustest hoolimata, kõik ühtviisi võluvad ja mõtlemapanevad. Ka on neil palju ühist, aga selle avastamise jätame juba lugeja hooleks.

Teame, et eestlased on reeglina oma usuasjades väga diskreetsed. Käesoleva numbri kokkupanemine on näitanud, et eriti diskreetsed on just mehed, sest nende hulgas oli protsentuaalselt hulga enam selliseid, kes oma lugu kellegagi jagada ei soovinudki – see on nende jaoks liiga isiklik. Me loomulikult austame seda otsust, nagu austame ka nende naiste otsust, kes olid küll nõus oma lugu avaldama, kuid vaid varjunime all. Kuid ega nimi ei olegi tähtis, tähtis on selle suure tunde ja mõtete jagamine, mis meid kõiki kokku üheks kogukonnaks liidab.

Täname südamest kõiki neid, kes on oma lugu teistega jaganud ja seega selle erilise numbri ilmumisele kaasa aitanud!

Baarak Allahu fikum!

Meeldivat lugemist!
Fi amani llah!

Kuukirja koostajad

Sisukord

Usutunnistus – šähääda	5
Neid oli 12!!! (Aisha)	8
Kuidas minust sai moslem ehk 21 esimest aastat minu elust (Kätlin)	10
Miks minust sai moslem (Nele)	15
Ma kuulun islamisse (Reelika)	22
Täiuslik islam – minu varjupaik (Ilona)	25
Koolipingist islamisse (Kersti)	30
Islam – minu elu päästja (Kristiina R.)	31
Olen moslem - täna, siin ja praegu (Anu)	33
Ameerika unelm, mis viis islamisse (Jane)	36
Muhumustriga muslima (Kristiina V.)	40
Tõsine eesti mees valguselinnast Mediinast (Rauno)	45
Satanismist islamisse (Aivar)	48
Mina ja Lola . . . Mina olen Lola! (Katrin)	51
Õppi enne tundma islamit ... (Airi)	54
See viimane tükk puslet (Kati)	58
Vanaema Alma, muslima (Sarah)	66
<i>Truth or dare.</i> . . (Eileen)	69
Leidsin islami (Julia)	72
Päästa püüdes sain päästetud (Eleri)	73
Soovin Jumalat armastusega teenida (Annely)	77
Minu moslemiks saamise lugu (Eli)	79
Nii lihtsalt saigi minust moslem (Ere)	83
Yle TV 1-st moslemiks (Kadi)	87
Jumal, otsisin sind salaja, kogu elu! (Kristiina K.)	90
Veendunud kristlannast kindlaks muslimaks (Monika)	92
<i>Alhamdulillah, ana muslima!</i> (Maria)	94

Moslem õpib kogu elu (Kerly)	98
Rätti peidetud tõesed (Tanja)	100
Üks pikk ja konarlik tee, <i>alhamdulillah!</i> (Siiri)	102
Suured asjad sünnivad vaikselt ja märkamatuks (Õnne)	103
Muslima Soome ja Eesti vahet (Marge)	107
Tahtsin tunda ramadaani tunnet (Mari)	114
Piiritu islamimeri (Eliza)	116
Karin, kas oled valmis? (Karin)	126
Lendavas kohvrisk islamisse (Mariliis)	128
Ma olen valmis! (Delis)	131
Nüüd ja lõpuni – olen moslem! (Helina)	134
Kuidas ma leidsin elumõtte (Eve)	136
Koorem minu õlgadelt (Kelly)	139
Tõeline ime (Andrei)	141
Elu suurim mõte (Leili)	144
Ateist-karjeristist moslemiks (Marju)	148
Olen uhke, et olen moslem! (Eva)	152
Koraan – minu armastus, minu elu, minu tõesed (Maila)	154
Meie „veterani“ lugu (Tiina)	156
Hundikarja valge isend (Anne)	157
Siiras naeratus (Inna)	159
Otsetee tõesed juurde (Kersti A.)	161
Teetassi äärest islamisse (Olga)	163
Nädalaga moslemiks (Jura)	166
Minu islam (Marielle)	167
Olen moslem ja tahan öelda, et ...	168

Usutunnistus – šahäada

Ei ole jumalust peale Jumala ja Muhammed (صلى الله عليه وسلم) on Tema sõnumitooja.

Usutunnistust, mida iga moslem oma südames hoiab, nimetatakse araabia keeles *šahädaks*.

Esimene osa usutunnistusest, „**lää iläaha illa llaah**”, tähendab otsetõlkes: „ei ole ühtki jumalust peale Jumala”. Ilääh (jumalus, teenimise või kummardamise objekt) võib tähistada kõike, mis siin ilmas ahvatlev tundub – rikkus, võim jne; ebajumalatest rääkimata. Sellele järgneb illa llaah – „välja arvatud Jumal”, kõige loodu allikas.

Kui me ütleme „ei ole jumalust peale Jumala”, siis tegelikkuses ei tähenda see, et maailmas ei eksisteeriks muid jumalusi, mida tõelise Jumala asemel teenitakse. Jumalusi, kellest inimesed oma elu keskme teevad, on liigagi palju, kuid kuna ilääh tähendab araabia keeles „kummardamisobjekti” ja kõik teavad, et neid objekte on hulgem, siis on ka lihtne mõista, et usutunnistuse esimene osa tähendab tegelikult – miski ega keegi muu peale Ainujumala ei ole kummardamist väärt.

Koraanis on kirjas: „**Ütle (oo Muhammed): Ta on Üks ja Ainus Jumal, Iseseisev ja Igavene Jumal. Ta ei ole eostanud ega eostatud ja Talle ei ole kedagi (ega midagi) võrdset.**” (112:1–4)

Esimene osa usutunnistusest tuletab moslemitele meelde Jumala ainsust. Kuid sellel ainsusel ehk tawhiidil on mitu tahku: 1. tawhiid ar-rububija, 2. tawhiid äl-uluhija, 3. tawhiid äl-äsmä'i wal-sifäät. Tawhiid ar-rububija õpetab meile, et Jumal on Rabb ehk ehk

maailmade Isand: Looja, Ainuvalitseja ja Alalhoidja. Tema on see, Kes on kõik loonud, vaid Temale kuulub kõik ja vaid Tema otsustab Oma loodu saatuse üle.

Tawhiid äI-uluhija aga õpetab meile, et Allah ehk Jumal on ainus, kes on meie teenimist ja kummardamist väärt. Me peame Teda teenima, samal ajal Teda armastades, Tema suhtes aukartust üles näidates ja alati Temalt parimat lootes. Tihti arvavad moslemid, et Jumala teenimine on vaid palvetamine. Tegelikult aga on kõik, mis meile on halal (lubatud) üks suur Jumala teenimine; see tähendab, et kõik, mis me siin elus teeme Jumala seaduse järgi, on üks suur Jumala teenimine ja kummardamine.

Tawhiid äI-äsmä'i wal-sifäät kätkeb endas Jumala nimede ja omaduste üle mõtisklemist ja nende mõistmist.

Teine osa usutunnistusest araabia keeles kõlab nii: **muhammädar rasuul ullaah** – „Muhammed (صلى الله عليه وسلم) on Jumala sõnumi-
tooja“. See väljendab tõdemust, et Jumala sõnum on meieni tulnud inimese kaudu, nagu me isegi pärineme inimesest. Õige usklik kummardab seega vaid Jumalat ennast ning ei jumalikusta neid, kelle kaudu Looja oma sõnumi meile saadab.

Islami usutunnistuse lausumine puhtast südamest ja vabast tahtest ning selle tõsine uskumine teebki inimesest moslemi.

Usutunnistus annab teada ka järgmist:

- 1) Jumal on oma olekus ja loomuses Üks, mis viitab sellele, et mitte millelgi ega kellelgi pole Jumala omadusi, keegi ei ole Temaga võrdne ega Temast kõrgemal.
- 2) Jumal on oma tegudes ja töös Üks, keegi ei suuda järgi teha Jumala loodut.
- 3) Jumal on kõige loodu allikas – universumi ja kõige selle, mis on universumis.
- 4) Jumalal ei ole vormi ega suurust, mis oleks meile mõisteta-
tav. Ta ei istu inimese sarnasena pilve piiril ega valitse maailma puu või pöõsa seest. Mis tahes kujul me Jumalast mõtleme, Ta ei vasta sellele.
- 5) Jumal on Andja ja Alalhoidja, tema annab meile kõik eluks vajaliku. Tema ei vaja meid, kuid meie vajame Teda.
- 6) Jumal on Igavene, alati olemas. Kõik hääbub ja sureb,

välja arvatud Jumal.

7) Me palvetame vaid Jumala ja mitte kellegi teise poole.

8) Prohvet Muhammedi (صلى الله عليه وسلم) sõnum esindab kõigi prohvetite sõnumit. Seega on ta kogu maailmale saadetud prohvet ja islam on universaalne religioon.

Meie 50 aasta jooksul Nõukogude Liidu ametlikust ateismipoliitika-st mõjutatud ühiskonnas on inimesed Jumala suhtes väga skeptilised. Juba sõna „Jumal“ peletab väga paljud eemale, kuna sellega seostuvad esmajoones kõiksugused karikatuurid pika valge kleidi ja halli habemega pilve peal istuvast ja maailma jälgivast vanakesest või siis altarimaalid, millel on kujutatud sama vanakest või tema „poega“. Ateistlikus ühiskonnas või perekonnas sündinud inimesel on aga väga raske Jumalat taolisel lihtsal inimkujul mõista. Seetõttu ongi islamis äärmiselt oluline, et moslemid mõistaksid – Jumal ei ole selline kui meie, Ta ei asu samas dimensioonis ega toimi samamoodi nagu meie, Tema olemus on meie jaoks mõistetamatu ja Ta on vaba kõigist neist vajadustest, millega Ta meid on loonud (söömine, joomine, seksuaaliha ja seega ka laste saamine).

Seepärast, kui kedagi segab Jumalasse uskumises sõna „Jumal“, võiks ta proovida mõelda Jumalast kui lihtsalt Loovast Jõust, Kellel pole meiega sarnast välimust, soove-ihasid ega mõttemaailma ning Kes on nii võimas, et on teinud kogu selle maailma, kuhu ka meie kuulume.

Usk Ainujumalasse on moslemi elu nurgakivi ja selle tunnistaja alistub täielikult Jumala tahtele. Muslim tähendabki „läbi Jumala tahtele allumise rahu saavutaja“, kuna selle sõna tüves on S-L-M, millega väljendatakse erinevaid rahuga seotud sõnu (näiteks as-salaamu alikum – rahu olgu teiega). Moslem kuuletub Jumalale ja järgib Jumala tahet, kuna ta teab, et Jumal teab ja näeb kõike, ning seetõttu ei patusta ta ka õhtuhämaruses.

Islami esimene tugisammas on kõigi teiste alus, moslemi usu kõige olulisem osa. Islami viit tugisammast võiks kujutada lauana – usutunnistus on lauaplaat, mis seisab püsti neljal jalal, neljal ülejäänud tugisambal.

Neid oli 12!!!

11 õde, seismas reas, igaühe nägu kumamas kui kuu – õnnest, ärevusest, usust. Nad on siia kogunenud selleks, et kogukonna ees tunnistada – ei ole ühtki teist kummardamist väärivat jumalust peale Jumala ja Muhammed (saws) on Tema sõnumitooja. Ükshaaval kordavad nad mufti järel neid sõnu, mis muudavad ... mis on juba muutnud nende elu. Mõni ütleb ka täitsa ise, *mašaAllah*.

Ma tunnen, kuidas mu sees miski justkui paisub ja lükkab silmanurgast välja pisara, kui neid vaatan. See ei ole kurbus, oh ei, see on ülim rõõm! Rõõmupisarad, valatud nende uute õdede eest, kes seisavad seal reas, nii kindlatena, kuid samas nii arglikena. Need väikesed vastsündinud, puhtad kui hommikune kaste! Allah on nad taas puhtaks teinud, nad on kui uuesti sündinud. *SubhaanAllah!*

Minu kõrval tõmbab keegi korra ninaga. See on Iman. Ta haarab mul ümbert kinni ja ma tunnen, kuidas ta käed värisevad. Ka tema silmist voolavad pisarad. *Allahu akbar!*

Just nimelt, *Allahu akbar* – nii hüütakse üle palveruumi iga kord, kui jälle üks neist kuningannadest on oma usutunnistuse lausunud. Igaüks neist kannab uhkusega oma krooni, oma väarikuse ja õiguste sümbolit – hidžaabi. Andku Allah neile jõudu seda kanda ka väljaspool mošeed, kogu elu, *inšaAllah*.

Ikka üksteise järel kordavad nad *šahaadat* ja ikka valjemaks muutub *Allahu akbar* nende järel. Neid on 1, 2, 3 ... 11. Jah, 11 ... aga neid pidi ju olema 12? Kus on 12.? Kus on mu nimekiri? Kas keegi jäi siis tulemata? No *alhamdulillah!*

11 ... ongi kõik, see sai läbi. Ma vaatan enda ümber ja näen, kuidas enamik ruumis viibijaist kas nutab või hoiab pisaraid tagasi. See on nii sõnuleletamatult emotsioonirikas. Kõik need siiramast siiramad kallistused ja õnnesoovid ... sünni päevaks ... Kuidas? ... 1 veel? ... No muidugi, keegi oligi ju puudu, *miskiina*, ta palvetas veel! Kutsuge mufti tagasi, kutsuge ta tagasi, 1 on veel!!! Neid ongi 12, tervelt 12, *ya rabb!*

See oli vägev! See oli enneolematu! Jah, enneolematu! Ja meile, kohalviibijaile mitte ainult ei tundu nii, vaid seda kinnitab hiljem ka

sheikh Saudi Araabiast, kes ometi iga päev üle maailma erinevate islamikogukondadega töötab, aga siiski meie uudise peale kõigile oma ülemustele, tuttavatele, isegi emale helistab, et sellest teatada. Ta on nii rõõmus! Grupišahaadat öeldakse tänapäeval veel õige harva vaid Aafrikas, mitte kunagi Euroopas. See oli enneolematu. Me tegime ajalugu, need 12 kaunist hinge tegid ajalugu! *Ya Allah!*

Jätke meelde see päev – 14. mai 2011! Neid oligi 12, tervelt 12! *SubhaanAllah!*

Kuidas minust sai moslem ehk 21 esimest aastat minu elust

Niipea kui saadakse teada, et minu abikaasa on marokolane, seega moslem, laheneb eurooplaste jaoks miskipärast kohe ka müstee-rium: „Miks selline sinisilmne Eesti blondiin peaks üldse moslemiks hakkama?“ Minu moslemiks hakkamisel ei ole tegelikult minu abikaasaga midagi pistmist. Aga alustagem algusest...

Esimesed mälestused, mis mul endast on, pärinevad ajast, mil olin umbes kolmeaastane ja üritasin maailmast mingit ettekujutust saada. Suutsin igasuguseid lollusi välja mõelda, nagu näiteks miks jännes on just „jännes“ ja mitte näiteks „karu“? Ja kui ema ütleb, et nimesid ei tõlgita, siis miks kodus on mul raamat „Punamütsike“, aga mamma juures „Krasnaja šapotška“? Siin on muidugi tegemist pigem lingvistilist laadi küsimustega kakskeelse lapse maailmast, kuid arutlesin ka sügavamate teemade üle kui nimed.

Maailma juurde käib ka elu ja surm. Mäletan selgelt, kuidas oma isalt küsisin: „Issi, mis siis saab, kui me ära sureme?“

Nõukogude Liidu kooli läbinud isa vastas otsekohe: „Mis siis ikka saab, siis me magame mulla all.“

„Ja mis edasi on?“

„Mitte midagi.“

„Mismoodi, mitte midagi? Kuidas saab olla mitte midagi? Alati on ju midagi?“

„Lihtsalt, mitte midagi.“

„Aga miks ma pean siis elama ja hea laps olema, kui hiljem on nangunii lihtsalt mitte midagi?“ Sellele ei osanud mu isa vastata.

Kui minu küsimused talle aastatega liiga koormavaks muutusid, saatis ta mind koolieelikueas viimaks oma ema juurde, kes oli sündinud Eesti Vabariigi ajal, ristitud ja leeritatud – sest isegi religioosest kontekstist väljaspool kasvanud inimesele oli selge, et küsimused, mida ma esitasin, käisid just Kõige Kõrgema kohta.

Jutustasin vanaemale, mida mina asjadest arvan. Uskusin siiralt, et on olemas Keegi, kes on kogu maailma teinud ja Kellel on meie kõigiga oma plaan. See Keegi on nii suur ja võimas, et näeb kõike ja teab kõike ja sellepärast ei ole mul ka mõtet pahanduse tegemiseks laua alla või nurka pugeda, sest isegi kui mu vanemad mind ei näe, siis Tema näeb ikka. Mul ei olnud kindlat ettekujutust sellest, milline see Keegi peaks täpsemalt välja nägema, teadsin vaid oma südames, et ükskõik, kuidas ma Teda ka ette ei kujutaks, Ta ei ole kindlasti selline, nagu ma arvan. Tema teab aga meist kõike, kuna oleme Tema tehtud ja Ta jälgib meid, nagu teadlased jälgivad filmides laborirotte. Selline oli minu ettekujutus, kuid sellest mulle ei piisanud, kuna tundsin tungivat vajadust teada, mida see Keegi minult ootab, sest ega Ta mind ei ole ju niisama siia pannud, ikka mingi mõttega.

Vanaema kuulas mind ära, noogutas pead ja seletas, et see Keegi, kellest ma räägin, on Jumal. Ta jutustas mulle lugusid piiblist ning õpetas selgeks meieisapalve. Selle üle oli mul väga hea meel, kuna just see palve andis mulle midagi, mida olin ammu otsinud – võtme, mis avab selle ukse, millele koputajat Jumal kuulab. Seadsin sisse oma pisikese rituaali: igal hommikul pärast tõusmist ja õhtul enne magamaminekut põlvitasin voodi ette maha, et saabuva või möödunud päeva üle oma Loojaga aru pidada. Kõigepealt lugesin meieisapalve, et nii-öelda uksele koputada ja olla kindel, et Jumal mind ikka kuulab. Seejärel rääkisin oma plaanidest, mõtisklesin oma tegude üle, palusin andeks, kui olin venda kiusanud või ema-isa pahandanud. Viimaks lugesin taas kord meieisapalve seekord ukse sulgemiseks.

Vanaemal oli hea meel, et oli saanud mulle südamerahu tuua, kuid ta hoiatas mind tõsiselt, et ma oma uutest teadmistest avalikult ei jutustaks, sest seda ei peetavat meie riigis heaks. Ma ei suutnud küll mõista, miks Loojast kõnelemine hea ei ole, kuid sellegipoolest pidasin vanaema manitsused meeles ja hoidsin oma mõtted endale. Samal ajal aga lubasin, et kui kasvan suuremaks ja saan targemaks, uurin

kindlasti veel, mida Piibel Jumala kohta ütleb.

See aeg jõudiski kätte ning varases teismeeas uurisin hoolega „Lastepiiblit“ ja vaatasin televisiorist piiblitemalisi multfilme. Palusin ema, et ta mind pühapäevakooli paneks, mis oli Eesti Vabariigi iseseisvumisega vägagi populaarseks muutunud, kuid seal ei püsinud ma kuigi kaua – minu siirad küsimused häirisid kirikuõpetaja abikaasat niivõrd, et ta minu peale viimaks koguni vihastas. Ju siis ei olnud mul lubatud avalikult arutleda näiteks selle üle, miks Maarja poega Jeesust peetakse Jumala pojaks, samal ajal kui Aadam seda ei ole, kuigi tal ei olnud ei ema ega isa ja ta oli Jumala loodud. Seega jäi see ettevõtmine mul pooleli ning ristitud ja leeritatud ma ei saanudki.

Kuid siiski tekkis mul iseseisva õppimise käigus küsimusi aina juurde ning mida enam ma lugesin, seda enam hakkasid need mind painama. Näiteks ei suutnud ma kuidagi mõista, miks Jeesust peetakse Jumala ainusündinud pojaks, kui ometi oli tal ema, mis sellest, et isa ei olnud. Aadamal ei olnud ei ema ega isa, aga keegi ei pidanud teda Jumala pojaks. Eeval oli vaid doonor-isa, ema aga mitte, kuid Jumala tütreks teda ei peeta. Ka on Piiblis ometi nii palju kohti, kus on kirjas, et see või too prohvet (Jaakob, Saalomon, Efraim, Taavet jne) on Jumala pojad, kuid Jeesust peetakse siiski hoopis teisiti Jumala pojaks, kuigi ta ise nõudis, et teda nimetataks inimese pojaks ning ütles küll „minu isa“, kuid ka „meie isa“ ja „minu õed ja vennad“. Seega oli minu jaoks küllaltki loogiline järeldus, et Jeesus on lihtsalt üks Jumala väljavalituteist ja oma väljavalituid nimetab Jumal oma poegadeks. Sellest aga Jumala teenimise asemel Jeesuse kummardamiseni jõudmine oli minu jaoks liiga suur samm, mis tundus kohutavalt väärana.

Mida rohkem ma õppisin ja lugesin, seda enam mul selliseid küsimusi tekkis, ning viimaks, oma teismeea lõpuaastatel, mõistsin, et ma ei saa end kuidagi kristlaseks pidada, kui ma nii paljusid dogmasid õigeks ei pea. Olin jälle kõigest ilma, kui muidugi välja arvata omad arusaamad, mis olid pärit varasest lapsepõlvest ja minu südames muutumatutena säilisid.

Hakkasin uurima teisi religioone. Märkasin, et neis kõigis on mingi ühine joon ja neis kõigis on midagi, mida ma oleks avasüli võimeli-

ne vastu võtma, kuid samal ajal ka palju pettumust ja ebaloogilistust.

18-aastaselt lõpetasin gümnaasiumi ning kuna mul ei olnud õiget ettekujutust sellest, mida ma edasi õppida tahaksin ja niisama huupi valimine tundus mõttetu, võtsin aja maha ning läksin aastaks Taani lapsehoidjaks. Sellel otsusel oli minu jaoks eluline tähtsus, kuna just Taanist sai alguse minu huvi islami vastu. Maailma religioone uurides olin ma islami kõrvale jätnud, kuna selle kohta levis väga kahtlasi jutte: naisi pekstakse ja hoitakse kodus kinni, neil ei ole mingeid õigusi, on vaid kohustused. Pealegi tundusid „kleitides“ habemikud terroristid küllaltki hirmuäratavad. Taanis sain aga tuttavaks moslemitega, ilma et oleksin nende religioosest kuuluvusest alguses teadlik olnud. Kummalisel kombel tundusid mu sõbrad vähemasti pealtnäha täiesti normaalse inimestena. See innustas mind ka islami kohta uurima, kuna kõik muud religioonid olin ma selleks ajaks juba kõrvale lükanud. Et minu põhimõtteks oli alati koguda teadmisi algallikatele võimalikult lähedalt, otsustasin endale Koraani tõlke muretseda. Leidsingi netist ühe, laadisin alla ja trükkisin välja, et seda „terroristide käsiraamatut“ lähemalt uurida.

Milline oli aga minu üllatus, kui selles pühas raamatus hakkas värss värssi haaval avanema minu enda mõttemaailm. Kõige muu hulgas leidsin sealt näiteks ka värseid, mis kinnitasid minu arusaama selle kohta, et Jeesus ei ole mitte Jumala poeg, vaid inimene, kelle Jumal on välja valinud oma sõnumi edastamiseks.

Islami kontseptsioon kui kõigi eelnevate Jumala poolt saadetud sõnumite jätk ja mitte uus religioon tundus kõigi uute teadmiste ning vanade tunnete valguses samuti vägagi loogilisena. Kõik, mida inimesed kaua aega tarvitavad, muutub nende kätes. Seega, miks ei võinud muutuda ka eelmised sõnumid? Võib-olla just sellepärast ei suutnudki minu *carte blanche* olemus vastu võtta neid dogmasid, mis olid hiljem lisatud? Ja kas ei ütle Jeesus ise Piiblis mitte nõnda:

„Paljud ütlevad mulle tol päeval (viimsel kohtupäeval): Issand, Issand, kas me ei ole sinu nimel ennustanud ja sinu nimel kurje vaime välja ajanud ja sinu nimel teinud palju vägevaid tegusid? Ja

siis ma tunnistan neile: ma ei ole kunagi teid tundnud, minge ära minu juurest, te ülekohtuteigid!" (Mt.7:22-23)

Tundsin, et olin viimaks leidnud selle, mida vajasin – mulle on islam kõige lihtsam ja kõige loogilisem kõigist religioonidest. Eelnevate pettumuste tõttu ei julgenud ma aga kohe end moslemiks tunnistada. Läks veel mõni aasta, palju lugemist ja õppimist, kuni viimaks ühes islami netitoas ühe küsimuse üle arutades minu vestluskaaslane midagi väga olulist ütles: „Miks sa kardad end moslemiks tunnistada, kui sa tegelikult juba sünnist saadik seda nagunii oled? Juba mitu aastat oled islami kohta lugenud ja õppinud, kas oled leidnud mõne vea, mis sind häirib? Ei? Aga mida sa siis ootad? Mõttele, et võid homme surra ja see oluline samm jääb sul astumata!“

Neil sõnadel oli minu jaoks kaalu. Tõepoolest, miks ei peaks ma end ametlikult moslemiks tunnistama, kui juba ammu olen palvetanud nagu moslem ja paastunud ramadaanikul? Pealegi, ma ei peagi ju moslemiks „hakkama“, kuna islam langeb kokku minu oma lapsepõlvest pärinevate tunnete ja arusaamadega. Pean lihtsalt enesele ja teistele tunnistama, kes ma tegelikult olen. Tuletasin meelde ka Jumala sõna Koraanist: *Usus ei ole sundlust. Tõesti, õige tee on vale kõrval selge. Kes ei usu iidolitesse, vaid usub Jumalasse, see on haaranud kõige kindlama peotäie, mis iial ei katke. Ja Jumal on Kõike Kuulja ja Kõike Nägija. (2:256)*

Kui ma olen Jumalalt palunud juhatust ja Ta on mind islamini viinud, siis järelikult on see minu tee. Nii saigi minust 2001. aasta krõbekülmas Tartu detsembris moslem. *Alhamdulillah!* Vanemad võtsid selle uudise suures rahus vastu; eks nad olid minu otsinguid pealt näinud ning neid oli see vaevanud, et nad mind kuidagi aidata ei oska. Seega möödus minu „usuvahetus“ ilma perekondlike kriisideta.

Kätlin

2. peatükk raamatust „Minu Maroko“ (Kätlin Hommik-Mrabte, Petrone Print, 2010)

Miks minust sai moslem

Esimene samm

Minu seiklus Egiptuses sai alguse tööst reisibüroos, tänu millele mul avanes suurepärane võimalus seda maad külastada. Samas olin sel ajal ka Tallinna Ülikooli viimase kursuse üliõpilane ja pärast sessi tundus puhkus soojal maal lausa hädavajalik. Tööga seoses olin kuulnud Egiptuse kohta väga mitmesuguseid kommentaare ja muljeid, mis enamasti olid negatiivset laadi, sest eestlane üldjuhul pigem laidab, kui kiidab. Ootused olid tagasihoidlikud – vaene maa, kärarikkad kaupmehed ja rätte kandvad naised, kuumus ja mustus.

Kuid pilt, mis mulle sel veebruaripäeval avanes, oli positiivne šokk ja kogu Hurghadas veedetud nädal mõjus teraapiana. Ju ma siis olin oma hinges selle kõige järele igatsenud, mida nüüd nägin. Sõbralikud inimesed, päike, türkiissinine meri, delfiinid. Eredaim mälestus oli sõit Kairosse. Kohtumine püramiididega, mille kõrval istudes ja kätt ürgsete kivide vastu toetades tundsin, kuidas

ajalugu minust läbi voolas. Kuid linnas avanenud pilt jahmatas. Mäletan end mõtlemas, kuidas üldse inimene on võimeline sellises hullumajas elama. Nüüd, kui ise Kairos elan, on kõik muidugi palju lihtsam. Ja valitsev kaos on tegelikult vägagi reeglipärane.

Islam

Minu esimene kokkupuude islamiga oli samuti sellel reisil. Kui sõbrannaga basseini ääres päikest võtsime, avastasime korraga enda kõrvalt sadu moslemeid palvetamas. Oli reede ja keskpäev, mil moslemitel on kohustuslik ühispalvus, ja nii täitsidki kõik hotellitöötajad oma kohust. Kuid mind ajas see segadusse – miks nad seda ikkagi teevad? Mõtisklesin selle üle pikalt.

Tagasi Eestis olles otsisin islami kohta materjali ja suhtlesin internetis moslemitega, et leida oma küsimustele vastuseid. Üks inimene, keda internetis kohtasin, oli Mohammed. Kui ma temalt küsisin, kust leiab üks inimene jõu end kõige muu argise kõrval nii sügavalt usule pühendada, vastas tema palvega, et loeksin koraani, pühakirja, mis on säilinud muutumatuna selle ilmutamisest alates. Igal inimesel on võime uskuda, tuleb vaid üles leida tahe ja vajadus. Ta andis mulle võtme, mis avab ukse sellesse maailma, kui otsuse uks avada tegin ise.

Lapsena õppisin pühapäevakoolis ja laulsin kirikus. Leeris käisin umbes viis aastat tagasi ja olin ka koguduse liige. Kuid kristlus ei köitnud mind nii nagu islam. Mäletan end kirikus istumas ja mõtlemas, et pean uskuma. Midagi ei tundunud loogiline, vaid oli just see peab-efekt. Islam on loogiline ja seletav, alati olen oma küsimustele koraanist vastused leidnud. Moslemitel ei ole midagi kristlaste vastu, vastupidi – koraan õpetab kõiki uske austama. Mohammed ütles mulle: “Keegi ei sunni sind islamit vastu võtma, kui sa seda ei taha. Ole kristlane, aga sellisel juhul ole hea kristlane.” Mis neile mõistetamatu tundub, on see, kui inimene mitte midagi ei usu.

Kartus

Läänes on levinud arusaam, et islam on pealetükkiv ja rõhuv. Suur osa selle mõtteviisi tekkes on ajakirjandusel. Kuid islam on oma

olemuselt väga rahumeelne ja salliv, sõna “islam” tähendabki otseses tõlkes rahu religiooni. Aktsepteeritakse teisi usundeid, nagu kristlus ja judaism, mis mõlemad sätestavad ainujumala olemasolu. See, mis toimub tänapäeva maailmas ja mida ususõjaks nimetatakse, ei ole midagi muud kui poliitika. Ja need inimesed, kes end usu nimel armetult tapavad, pole kindlasti moslemid. Moslemil on keelatud ise sõda algatada ja tappa tohib ta vaid meessoost isikuid ja enesekaitseks, naistele ja lastele annab islam ka selles olukorras puutumatus. Ükski usklik ei läheks teist inimest tapma, rääkimata süütutest rahvamassidest. Ja on tegelikult väga kurb, et üksikute inimeste teod võrdsustatakse usuga. On vale arvata, et moslemid elavad vaid arabia maades. Suurim moslemitega asustatud riik on Indoneesia, kus ei ole ajaloo jooksul toimunud ühtegi usulahingut. Kuidas saadi siis neile mõõga abil usku peale suruda, nagu kristlased seda tegid ristsõdades? Islamis on määrav sisemine usk, ilma selleta pole tähtis, kelleks end nimetad.

Kahju on süütutest moslemitest, kellelt võetakse teiste inimeste tegude tõttu õigus tunda end inimväärseks. Nagu *hidžaabide* kandmise keelustamine Prantsusmaal – kas ei ole siis neil naistel õigus tunda end väärikana, kui neile on lapsest peale õpetatud, et

katmata juustega tänavale minek on häbiväärne ja paljastav? Ja ometi on kõikide arenenud riikide põhiseaduses kirjas, et ühtki inimest ei tohi represserida, olenemata tema soost, vanusest ja usust.

Uue algus

Olles Mohammediga kolm kuud internetis suhelnud, otsustasin sõita talle Egiptusesse külla, et kohtuda tema ja ta vanematega. Minu perekonnale oli see šokk. Kardeti, sest keegi ei teadnud islamist ega Egiptuse elukommetest suurt midagi. Arvati, et tulen siia ja tõmmatakse kott pähe, pannakse tuppa kinni, liikuda tohin vaid koos sugulastega. Ja kui ma julgen kellelegi otsa vaadata, siis loobitakse kividega surnuks. Ükskõik mis minuga ka ei tehta, tagasi ma sealt kindlasti ei tule. Mind hirmutati lausa nii, et olin juba peaaegu oma reisimõttest loobumas. Ainus, kes mind tegelikult lõpuni toetas, oli ema. Ju ta siis mõistis minu armastuse suurust. Teistel oli ilmselt tunne, et kaotavad mind inimesele, keda nad ei tunne, ja seetõttu oli neil raskem minu otsust aktsepteerida. Kui siis teist korda Egiptuse pinnale astusin ja Mohammediga kohtusin, teadsin esimesest pilgust lennujaamas, et tema ongi see, keda olen otsinud. Sealsamas tegi ta mulle ka abieluettepaneku, laskudes ühele põlvele ja pannes minu sõrme kihlasõrmuse. Tema sõpradest tunnistajate juuresolekul allkirjastasime ka esialgse abielulepingu.

Lõpliku registreerimiseni kulus üle kuu, sest tuli taotleda viisat. Mind saadeti illegaalide osakonda, kus uuriti mu tausta. Kahe nädala pärast sain tõendi viisa saamiseks, kuid seejärel selgus, et kodakondsuse "Estonian" asemele oli märgitud "Ethiopian". Vea parandamine võttis veel kaks nädalat. Seejärel pidime minema lähimasse välisriiki, kus asub Eesti saatkond, kuna sinne välisministeerium ei aktsepteeri Eesti konsulaadi õigusi kinnitada abieluabiereid. Lõpuks saime vajaliku dokumendi ja me kavatsime pidada pulmapeo, mida parasjagu korraldamegi.

Uus elu

Mind võeti siin üllatavalt hästi vastu. Ei võõrastatudki, nagu

alguses arvasin. Mulle pööratakse palju tähelepanu, küsitakse, kas kõik on korras. Ja kui ma kogu aeg ei naerata, siis on mul kindlasti mingi mure, mis tuleb kiiresti lahendada. Eriti suurt lugupidamist kogen, kui nad kuulevad, et *hidžaabi* kandmine pole niisama – olen ka usutunnistusel moslem ning palvetan moslemile kohaselt viis korda päevas, paastun korrapäraselt ja annan vaesematele almust. Samuti olen loobunud sealihatoodetest ja alkoholist, mis on inimese organismile ainult kahjuks. Kannan pikki riideid, kuid moodsaid ja naiselikke. Keegi ei ütle, et peaksid endale koti selga tõmbama.

Noored naised riietuvad siin vägagi euroopalikult. Noorte riided, kotid ja kingad on ilusad ja odavad, soetasin siia jõudes endale kohe uue suvegarderoobi. Hinnad on umbes kolm korda madalamad kui Eesti samakvaliteedilistel rõivastel. Lisaks on rätikute valik meeletu.

Perekond

Moslemid on minu üle siiralt õnnelikud, kutsudes mind oma õeks. Ja õnnelik olen ka mina, et siia perre kuulun. Religiooni osa igapäevaelus on suurem ja inimesed elavad mõtestatumalt. Kõike võetakse kui ettemääratud. Kui ka midagi halba juhtub, on jumal nii soovinud. Iga halb on ju millekski hea.

Perekond on suurim väärtus ühiskonnas. Noortel soovitatakse varakult abielluda, sest abielu kaitseb ühiskonna eest. Seks enne abielu on keelatud. Mitte sellepärast, et see oli nii kombeks sajandeid tagasi, vaid et kaitsta indiviidi ja eriti uut ilmakodanikku. Abikaasade vahel pole põhimõtteliselt mingeid piiranguid, kodus on kõik lubatud. Lapsed austavad oma vanemaid, eriti ema. Sugulussidemed on väga tugevad. Üksteist külastatakse tihti, ka ette teatamata ja kell kaks öösel. Lähikäimine ka kaugemate sugulaste vahel on väga tihe. Muus mõttes on moslemite pereelu nagu Euroopas. Vahe on vaid selles, et mees toob elatusraha ja naine hoolitseb majapidamise eest, mitte et mõlemad rügavad tööd ja lapsed kasvavad ise.

Perekond hoiab ühte: väga levinud on, et isa ostab meie mõistes kogu korterelamu trepikoja – esimesel korrusel elab isa, teisel

vanem poeg, kolmandal keskmine, neljandal noorim.

Naine kui kalliskivi

Eurooplasel on raske mõista, miks tuleb üks noor naine maailma, kus naised on tõrjutud, ei saa käia seksikalt riides, peavad kandma rätte. Kuid see on vale arusaam islami ühiskonnast.

Tegelik elu on vastupidine. Paljudes peredes istub naine mugavalt kodus, tegeleb iseenda ja lastega, mees tuleb igal õhtul tema juurde, raha taskus, ega vaata teisi. Mida muud võiks üks naine tahta? Samuti hoiab naine end vaid oma mehele ja see pühadus, mis siin abielus valitseb, on eurooplasele mõneti võib-olla mõistetamatu. Siinsetel naistel on kahju eurooplastest, keda hinnatakse kõigepealt välimuse ning alles seejärel isikuomaduste järgi.

Naisel ei ole keelatud tööl käia, tänapäeval teevad seda paljud Egiptuse naised. Kuid kui mees majandab pere, siis naine töötab rohkem eneseteostuseks. Hinnatakse seda, kui naine on haritud ja edasipüüdlik, just kirjanduse ja keelte alal. Paljud naised minu mehe suguvõsas on professorid ja doktorid, arstid ja õpetajad, kuna nende majanduslik olukord võimaldab neil end täiendada.

Euroopas on levinud arusaam, et egiptlased on madala haridustasemega rahvas. Arvesse aga ei võeta, kui pikka aega oli Egiptus koloniaalmaa. Kui perel on võimalus, siis minnakse ikka ülikooli. Statistilised näitajad viib alla vaeste osakaal. Mitmenaisepidamist kohtab haruharva ja tänapäeval on see egiptlastele mõnes mõttes ka mõistusevastane. Koraanis on küll öeldud, et võta endale naiseks üks, kaks, kolm või neli naist, kuid kohtle neid võrdselt. Teisalt on öeldud, et sa ei suuda iialgi kõiki oma naisi võrdselt kohelda. Kui majanduslikult ka suudad, siis hingeliselt mitte. Islam lubab mitmenaisepidamist kui alternatiivi näiteks sõjaolukorras, kus mehi on paratamatult vähem, või siis, kui naine on viljatu. Siiani pole ma aga veel kohanud isegi sellist meest, kellel oleks kaks naist.

Minu arvates on Egiptuses kergem naine olla kui Eestis. Naine on väga austatud ja kaitstud. Kõik on korraldatud nii, et naine ei

Minu arvates on Egiptuses kergem naine olla kui Eestis. Naine on väga austatud ja kaitstud. Kõik on korraldatud nii, et naine ei

peaks end kuskil ohustatuna tundma. Tal on alati eesõigus, neil on oma piletijärjekorrad. *Hidžaab* kaitseb päikese eest ja hoiab ära meeste pilgud. Naine on vaid oma mehe jaoks. Nagu pärl, mille karp avaneb vaid talle. Ja see on ilus. Rätikuta tänavale minek on sama, kui läheksid sinna alasti.

Väärtushinnangud

Eestlastel oleks sellelt kultuurilt ja usult palju õppida. Ollakse agarad omaks võtma Ameerika kombeid, kuid ei vaadata asjadele sügavuti. Eestlased püüdleval tihti välise poole, arvates, et sellest saab kõik alguse. Sa oled nii palju väärt, kui palju on väärt sinu ilu või auto, kuid inimesed on sisemiselt tühjad. Just hiljuti oli mul vestlus lähedase inimesega Eestist, kes soovitas mul paar kilo alla võtta – araablasega ühise laua ääres süües on kilod kerged tulema, aga paks naine pole ometi ilus naine. Kui usinasti dieeti pidama hakkasin, ütles minu abikaasa: “Ära ole rumal. Siin väärtustatakse inimest sisemiste omaduste, mitte selle järgi, palju või vähe tal kilosid on. Mida naiselikum, seda ilusam!” Siin väärtustavad inimesed iseend. Mõistetakse, et ümbritsev kest on tähtsusetu, kõik saab alguse sinust enesest. Hoitakse end, end ei harita mitte diplomi, vaid enesetäiendamise pärast. Samas ei unustata ka välist. Elatakse oma tulevase naise või mehe nimel, et olla talle parim, mitte ei kulutata end ega jagata igaühele, kes küsida oskab. Õppige end armastama, vaid nii saavad teid armastada ka teised. Ja õppige armastama teisi enda ümber, sest nemadki on samasugused inimesed, samade õigustega nagu teie. Olenemata vanusest, soost ja usust.

Nele

Artikkel ilmunud ajakirjas Anne, november 2005.

Ma kuulun islamisse

Ma olen sündinud Eestis, täpsemalt Rapla maakonnas; üles kasvasin peres, mis ei olnud eriti religioosne. Kui ma olin 11, hakkasin käima pühapäevakoolis ja õppima Piiblit. Kuna olin sel ajal suhteliselt noor, oli see minu jaoks pigem nagu hobi, kuigi olen uskunud Jumalasse juba ajast, mil olin pisike ja otsisin alati lohutust ja lahendust oma muredele Jumalalt.

Pärast keskkooli kolisin Tallinnasse ja läksin tööle. Elu ei olnud alati lihtne, nagu enamuse üksikemade jaoks ikka. Ma olin oma elus segaduses, ei teadnud, kuhu suunda vaadata, kuhu minna, mida või keda uskuda. Vahel raskustes pöördusin siiski Jumala poole, sest olin väiksena harjunud seda tegema ja teadsin, et kuskil on Keegi, Kes kuulab ja aitab. Palusin Jumalat näidata mulle õiget teed siin maailmas.

Tutvudes Eestis oma praeguse abikaasaga, olin šokeeritud kuuldes, et ta on moslem. Olin kuulnud moslemitest palju halba ja teada saades, et ta on moslem, tahtsin tutvuse lõpetada, aga ma ei teinud seda siiski. Tundes teda rohkem, sain aru, et ta on oma mõtteviisilt teistsugune, positiivsem ja tervema mõtlemisega. Hakkasin huvi tundma moslemite ja islami usu vastu. Võtsin raamatukogust raamatuid kui ka otsisin igasugust materjali islami usu kohta Internetist. Hakates lugema ja kuulates inimesi, kes on astunud islamisse, olin nii liigutatud ja mul oli selline tuttav ja hea

tunne südames. Mida rohkem õppisin, seda ilusam tundus islam mulle. Vahel lasin ennast eksitada moslemitest, kes ei ole nii korralikud islami järgijad, nagu seadus nõuab ja annavad seega paheliku pildi islamist. On paratamatu, et maailmas on ka halbu moslemeid, kuid mõistsin, et islam ise on ilus; üks ilusamaid asju mida siin maailmas olen avastanud. Ma tundsin, et tahan olla moslem, aga oli hirm kõikide muutuste ees, mis sellega kaasnevad – oma juuste katmine, viis korda päevas palvetamine, paastukuu, islam eluviisina, jne.

Minu ja moslemist mehe suhe oli arenenud armastuseni ja soovini koos ühist elu alustada, aga me mõlemad teadsime, et sellest ei tule midagi, kuna mina ei olnud sellel hetkel veel lõpuni avanud oma südant islamile; mul ei olnud julgust. Ma teadsin, et mul tuleb loobuda sellest mehest, sest ma ei tahtnud, et ta minu pärast pattu teeb, sest islamis on patt elada koos kellegagi ilma abieluta. Oli ramadaanikuu. Moslemist mees läks oma kodumaale, oma vanemate juurde. Ta saatis mulle sõnumeid, et ta palvetab minu eest, et Jumal näitaks mulle teed; et ma avaksin oma südame islamile. Ma tundsin, kuidas minus hakkasid tekkima muudatused: ma ei olnud õnnelik; ma tundisin, et tahan elus midagi muud, tahan uskuda millegisse, tahan pakkuda oma lapsele õigeid asju, et ta ei peaks kasvama üles segaduses. Ma palusin Jumalat, et kui islam on tõesti õige usk, näitaks Ta mulle teed sinna. Ma palusin Jumalat, pisarad silmis, kogu oma südamest.

Ma tundsin ennast moslemina; ma tundsin et ma ei kuulu enam sinna, kus olen. Ma lõpetasin alkoholi joomise ja sealihä söömise. Minu elu väärtushinnangud olid muutunud. Ma tahtsin olla lähedal Jumalale. Läksin poodi ja ostsin oma esimese pearätiku. Ma õppisin palvetama, lugesin läbi Koraani ja mõistsin üha enam, et islam on minu jaoks ainuõige usk. Islam on täiuslik, sest Jumal on

saatnud selle meile. Kahju on aga sellest, et paljud ei taipa seda, ei taha õppida lähemalt, mis on islam.

Nüüd olengi ma moslem, olen abielus suurepärase moslemimehega, minu tütar käib Koraanikoolis ja ma ise õpin iga päev midagi uut islami kohta. Ma olen tänulik, et Allah näitas mulle õiget teed. Ma olen õnnelik, et olen moslemineaine ja kannan oma pearätti uhkusega.

Ma tahan muuta inimeste arvamust islami usust ja näidata neile tõelist islamit, mis on nii täiuslik, mis kaitseb naist, kaitseb last ja muudab maailma paremaks kohaks. *InšaAllah*, Allah avab veel paljude inimeste südamed ilusale islamile.

Reelika

Täiuslik islam – minu varjupaik

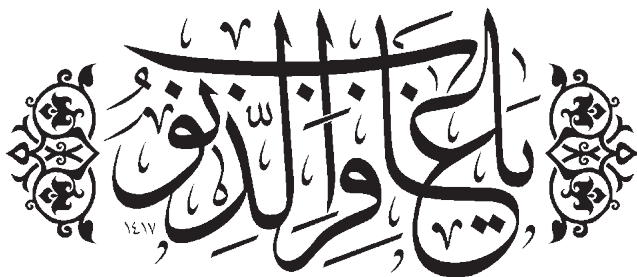
Islam on minu jaoks olnud terve elu umbes samal positsioonil, nagu kõik teised „idamaised” religioonid - budism, hinduism, taoism jne. Ma ei ole kunagi mõelnud islamist ei halba ega head, minu jaoks oli ta võõras ja tundmatu ning liiga kaugel, et minus mingeid emotsioone tekitada. Ma teadsin vaid seda, et islami uskujad on moslemid, nende jumal on Allah, kujutasin neid ette elamas kõrbelistel aladel, valgetes riietes ja rohkem ma suurt midagi ei teadnud ega arvanud.

Lapsena ei olnud minu ega ka mu õdede elu kerge. Majanduslikult oli meil alati kõik olemas. Võib isegi väita, et olime mingil määral ära hellitatud ning ei osanud hinnata asjade ega ka toidu tegelikku väärtust. Emotsionaalselt olime aga poolikud. Meil oli imeline hoolitsev ema, kuid teoreetiliselt pole meil isa kunagi olnud. Mäletan vaid õelat ja võimutsevat meest, kes end meie isaks kutsus ning kelle terrori ja vägivalda all isegi meie ema pool oma elust kannatas. Ema suri meil kaks aastat tagasi tema järjekordse vägivalda tulemusena, seega jäime praktiliselt vanemateta. Kõige selle tõttu, lapseast välja kasvades, nägin ma, kui lühike võib olla elu ning mul tekkis väga tugev vajadus olla kindel selles, et ma oma elu õigesti elan ning et mul oleks midagi, millest tuge saada ja mille abile kindel olla.

Mul ei olnud eales sellist mõtet ega tunnet, et ma vajan seda tuge ilmingimata religioonist. Olin vaid pidevates otsingutes millegi järele, mida ma isegi ei teadnud. Püüdsin mõnda aega olla küll hea kristlane, püüdsin palvetada, käia jõulude ajal kirikus ja uskuda selsse, millesse mu kultuurikaaslased uskusid. See lohutas mind tõepoolest mõnda aega, kuid samal ajal ei tundunud päris õige. Palju oli sellist, millega mu mõttemaailm kokku ei sobinud ning millesse ma sundisin end uskuma, et sobitada end pigem teistega.

Kaks aastat tagasi tuli meile keskkooli aine, mis tutvustas erinevaid

religioone. Sellest ajast saati tekkis mul millegipärast tugev huvi uurida just islami kohta, väärarvamuste kohta sellest, terrorismist, naiste staatusest jne. Minu põhiliseks eesmärgiks oli lähtuda usust endast ja Jumala sõnast, mitte aga usklikest ja nende tegudest või tõlgendustest usu kohta. Mul on liialt palju näiteid, kuidas ühe või teise religiooni esindajad näitavad „eeskuju” oma tegudega täiesti vastupidiselt usu enda reeglitele, millesse nad väidavad end kuuluvat. Samuti lähtusin sellest, et on ju ilmselge, et ükski religioon ei õhuta vaenule ega vägivaldale. Nii hakkasingi ma lugema ja uurima pühakirju islami kohta – põhiliselt inglisekeelseid ja internetis. Samuti soetasin omale paljud tutvused maailma erinevatest paikadest erinevate moslemitega, et uurida ka nende käest nende igapäevast tavalist elu ja ümbrust. Siiani pean ütleva, et nii palju, kui mul moslemitest sõpru ka ei oleks ja kui palju ma ka nende

riikides reisinud ei ole, pole ma kohanud veel kedagi, kes oleks midagi vähemat kui rahumeelne ja sõbralik, seal hulgas mõni rohkem, mõni vähem usklik. Selle viimase lausega ei taha ma viidata mitte usule endale, sest nagu ma ennem ütlesin, usust uurides või rääkides ei saa lähtuda inimestest. Minu mõtteks oli öelda pigem seda, et inimesi on seinast seina igas ühiskonnas, rääkimata nii laiaast mõistest, nagu seda on religioon. Ma olen avastanud, et pole võimalik öelda inimese kohta seda, mis usku ta esindab. On võimalik öelda vaid seda, kelleks ta ise end peab. Üldjuhul (suuremal juhul) need kaks asjaolu kokku ei klapi. Ma tahan öelda sellega nimelt seda, et ei saa teha üldistusi nii kergelt mõne inimese käitumisest kogu religioonile, sest inimesed on ekslikud ning kipuvad tegema vigu ka siis, kui nad teavad, et see on vale. Niisa-

muti on see ka islamis. Kuigi on islam keelanud rangelt vägivalla süütute inimeste vastu, veel enam enesetapud, leidub ometi neid, kes moslemi nime all just seda kõike korda saadavad. Aga olgu, see selleks...

Paljud võivad praegu küsida, miks tegin ma ikkagi just sellise valiku ja mis oli selles usus sellist, mis mind lummas. Tegelikult ei ole sellele küsimusele üldse kerge vastata, kuna väga paljut ei saa mitte öelda, vaid tunda. Esimene asi, mis minu imetluse pälvis, oli detailne süsteemsus ja struktureeritus. Ma avastasin, et islamis polnud mitte ühtki väikseimatki asja ega reeglit, millel poleks olnud ääretult sügavmõttelist või loogilist tähendust ja vajalikkust. Ka neil asjadel, millest esialgu ei pruugi inimhõistus arugi saada. Kõik on loodud selles usus kindla mõttega, et teenida ideaalset korda ja töötavat süsteemi kõigi ja kõige hüvanguks ideaalseks ühiskonnaks niivõrd lihtsalt ja edukalt, et selle kõige taga ei saa olla inimene, vaid peab olema kõrgem jõud. Ma ütlen veelkord, et seda kõike on ääretult raske sõnadesse panna ning et aru saada perfektselt, mida ma selle kõige all mõtlen ja et mõista selle mõtet, on vaja lugeda islami kohta ja ise veenduda. Selle põhilise ja enda jaoks kõige olulisema ütlesingi ma praegu tegelikult nende lausetega ära ning ma ei oska lisada midagi, mis mu mõtet veel paremini selles lahti seletaks. Kõik põhimõtted, mis mul elus olnud, on kokku läinud õigluse ja headusega. Islam esindab minu jaoks neid kõiki. Ma olen tugevalt selle vastu, et tuleb uskuda pimesi ning ilma mõtlemata, mida ja miks inimene usub. Kohati on mul jäänud mulje, et kristlus on religioon, mis propageerib pimesi uskumist, öeldes, et Jumal teab, miks see või teine õige ning vajalik on, ning meie peame vaid kuuletuma. Võibolla ma ka eksin praegu, ma ei taha öelda mitte ainsat halba sõna kristluse kohta, kuna austan kõiki religioone südamest. Ütlen vaid, mida ma ise olen tunnetanud ja mõelnud. Ometi ei meeldinud mulle sedasi mõelda. Kui me ei tea, miks miski vajalik on, ei saa meie usk ka täiustuda ja me ei saa oma mõistust täielikult kasutada, et osata lahendada problemaatilisi olukordi ka mõnes teises situatsioonis. Ma olen ääretult uudishimulik ja väga rohketele kordadel inimesed reageerisid minu küsimustele vihaga, kuna nad ei teadnud vastust

ja püüdsid seda varjata ettekäändega, et ma neid tüütan. Islam andis mulle aga võimaluse saada vastus igale oma küsimusele juba selle uurimise ja õppimise käigus.

Alles hiljuti küsis minult üks lähedane sugulane selle kohta, kas pearätt, mida mosleminaised kannavad, ei ole mitte aegunud tava. Selle küsimusega on minu juurde korduvalt pöördutud ka varem. Kui ma neile seletan, et see on nii naise enda kui ka teiste perede kaitseks, et võõraid mehi mitte ahvatleda (mis võib viia ka perekonnapurustuseni), ei saada minust väga hästi aru. Mulle püütakse ikka seletada, et kui ma ise olen puhas, siis on kõik korras, ja kui ma ise tean, mida teen ja usun, ei juhtu midagi halba. Miks on mul vaja veel mõelda teistele ja nende heaolule,

see on juba nende enda mure. Ometi on just see teine äärmiselt oluline asjaolu, millest ma vaimustuses olin – ühtsus. Moslemid kutsuvad oma kogukonda *ummaks*. See tähendab palju enamat kui lihtsalt moslemite kogukonda. See on justkui hiigelperekond. Kui ühel liikmel on halb, on ka teistel halb niikaua, kuni nad probleemi pole ühiselt lahendanud. Üksteise nõrku külgi kaitstakse. Tuntakse muret ja jagatakse

seda teistega. Ei ole egoistlikku enesekesksust, mis väljendub lauses „vaata, kuidas ise hakkama saad” või „ennekõike ajan enda probleemid korda, alles siis mõtlen teiste abistamise peale”. Tundsin ennast seal juba algusest peale äärmiselt turvaliselt; tundsin, et minust hoolitakse.

Hakkasin kogu sellesse süsteemi ja selle täiuslikkusesse uskuma juba enne, kui kuulsin islami tõenditest, millest lugesin hiljem ning mis mul imestusest silmad suureks ajasid. Hakkasin koos kõigega uskuma, et selline täiuslikkus saab olla loodud vaid selle poolt, kes end selle Loojaks nimetab, ehk Jumala enda poolt. Nii otsustasin hakata moslemiks. Pärast seda võin öelda uhkusega, et pole eales

oma õiget valikut kahetsenud ning mul pole eales tekkinud tunnet, et midagi on valesti või et see pole siiski see, mida otsisin. Kaotada polnud mul tõesti midagi ja ei ole ka siiani.

Võiksin veel skeptikutelt küsida, kas ma oleksin tõesti jooksnud ühest terrorist (mida ma tundsin terve lapseea) teise, kui islam seda naisele, inimesele tõesti tähendaks? Olen ju ka ise naine ning ilmselgelt on mu elu mulle liialt kallis, et riskida sellega, et ehk võin uuesti terrori ohvriks saada. Islam ei tähenda midagi taolist. Vägivaldal on loomulikult igas ühiskonnas. See ei seostu aga usuga või veel vähem sellega, mida Jumal heaks kiidab. Islam oli ja on endiselt minu varjupaik. Mul on hinges ainult rahu ja õnn. See võib praegu tunduda lugejale kui lihtsalt paljukasutatud sõnakõlks, kuid ometi ei ole võimalik seda teisiti kirjeldada. Kui paljud on meie seast tunda saanud täielikku rahulolu või seda, et vaatamata nende igapäevastele muredele ja probleemidele on nad hinges ja südames õnnelikud ja nad tunnevad, et neil on „kodu” kuhu murede eest varju pugeda? Usun, et paljud ei saa aru, mida ma selle kõige all mõtlen, sest paljudel puudub selline imelikus elus. Tahaksin julgustada inimesi sellega, et ei tasu end lasta õnge võtta meedial, kui pole ise asja uurinud. Oma silm on kuningas. See soovitus ei käi sugugi vaid islami teema kohta. See käib kõige suhtes. Meile on antud 6 meelt, *mašaAllah*, millest neli on kasutada selleks, et ise kõike otseselt kontrollida ja uurida. Seda tegin ka mina – keeldusin olemast meedia ohver ja otsustasin vabaduse kasuks mõelda iseseisvalt ja ise uurida – ning ma jõudsin selleni, et tean esiteks, kuidas on lood tegelikult ning teiseks selleni, et minu ümber on inimesed, kelle elus on tugevad põhimõtted, head teod ja mõtted, vabadus ning ka võimalus teha õigeid otsuseid. Tänu Jumalale selle eest! *Alhamdulillah!*

Ilona

Koolipingist islamisse

Olen umbes 7-aastasest alates vaatanud erinevaid filme islamist ja kuulnud erinevaid muinasjutte, näiteks „Ali Baba ja 40 röövlit” või muud Araabia muinasjutud. Siis ei teadnud ma midagi sellist, mida ma saaks teha, et saada moslemiks.

Paar aastat hiljem, kui osteti arvuti, otsisin ma informatsiooni islamist ja leidsin terve hulga.

Hiljuti sain tuttavaks ühe egiptlasega, kes mulle ütles, et teab üht naist, kes on ka eestlanna ja moslem ning andis mulle selle neiu aadressi. Nii hakkasingi selle neiuga suhtlema ja lõpuks sain teada, et ka Eestis on islamiusulisi inimesi. Ta on mulle saatnud palju referaadi stiilis informatsiooni islami kohta ja sealt hakkasingi lugema ja õppima.

Siis sain tuttavaks veel üke neiuga Sillamäelt, kes on sama vana kui mina ja ta pakkus ühel päeval välja minna temaga Tallinna mošeesse ja ma nõustusin. Läksimegi sinna, sain oma küsimustele vastused ja tutvusin teiste eesti ja vene naistega, kes olid islami vastu võtnud. Nüüdseks tean ma palju rohkem islamist ja olen ka ise moslem. Hakkasin õppima palvetamist, aeglaselt küll, aga see tegi mulle head, sest nüüd sooritan ma 5 palvet päevas paremini kui võisin arvata.

Raskusi on perega, sest olen moslem. Minu pere ei armasta islamiusulisi, siiski võtsin kuulda oma sõbranna nõu, et rääkida sellest oma emale. Emal võttis selle teate külmalt vastu ja arvab, et olen hull. Tegelikult olen ma õnnelik, et sain oma pisikese unistuse täide viia, kuigi on raske elada moslemina peres, kes vihkab seda usku. Aga iga päev annab Allah mulle jõudu, et edasi minna ja olla parem moslem. Mul on hea meel, et saan kellegagi jagada oma kogemust, kuidas sain moslemiks.

Kersti

Islam – minu elu päästja

Närtsinud, tume ja eksinud iseeneses. Sa ei leidnud juhatavat valgusekiirt, mis oleks aidanud sind kõrgemale pürgida. See tegi sind külmaks ja nukraks, kuid samas ma tean, sa salaja otsisid end, aga olid niivõrd pime seda endale lubama. Sa olid kui kõrgel lendav lind, tahtsid põgeneda, kuid sellest veel lihtsam ja üllam on teada, kes sa oled ja miks sa oled. Sina seda ei osanud soosida, vaid olid endasse tõmbunud ja suhtlesid oma pimedas olemisega, nutsid vaikivalt ja röömustasid teesklevalt. Ma ei tundnud sind enam, olid kaugel endast ja ma jätsin sind, kuna ma ei osanud muud moodi. Tol ajal olin meeletult kurb sinu pärast, sest ei leidnud viisi, kuidas sind aidata. Kuid mäletad seda aega, mil naasid ühel tunnil mu juurde ning lausused äreva häälega: „See saabus, ma leidsin oma valgusekiire, mis juhataks ja aitaks mind paremuse poole jõuda.“ Seda lausudes, mäletan siimaani su silmade sära ja hinge röömu. Olid maailma õnnelikem, sinu süda oli täis rikkust ja rahu ning sa lõpuks oskasid kohtuda sellega, mida nii kaua teadmatult ihkasid. Ma olen su üle väga rõõmus, sest selle joovastav mõju tungis su südamesse, vallutas su hinge, ja sai sinu hindamatuks vääriskiviks, mida hoiad endaga alati. „Selle armastus ei lõppe, see kasvab ning kasvab, mida rohkem sa sellest kinni hoiad,“ lausused sa. See on kui õhk, mida nüüd vajad

ja ilma selleta sa närtsiksid jälle, laskuksid kaugele-kaugele, eemale kõigest heast. Tõesti, sinu hinge peeglid ei peta, sest näen seal uut elu, uut lehekülge, mille sa suure hoole ja uhkusega oskasid lõpuks pöörata; näen uut tugevat inimest, kes oskas oma elu muuta.

Kirjeldasid mulle, et see oli kui üks uks, millest pidi sisenema. Ütlesid, et see ei olnud mitte tavaline uks ja mitte kõik ei näe seda ja avatud saab see sellele, kes soovib end sellest sisse lasta ja on selleks valmis. See on müstiline, kuid ma mõistan sind, ja saan aru, et seda röömu, erakordset õnne ning rahulolu saavad tajuda ja omada vaid need, kellele see tee on ette määratud. Sinule oli see ette määratud, sa lõpuks nägid seda ja sisenesid. Ma tean, mille sa leidsid – see oli islam, millest sai sinu elu päästja. Mõistan sind, sest sa oledki mina.

Kristiina R.

Olen moslem - täna, siin ja praegu

Olen moslem ja on varahommik. Sõidan ülikooli. Rongis kohtan üht oma professoritest. Meie jutt läheb taas islamile ja sellele, et rästi kannan. Professor üritab mind taas veenda, et rästi kandmisel ei ole mõtet. Jään endale kindlaks, tema samuti. Kui hakkame väljuma, uurib professor minult, miks ma ometi mingit stipendiumi ei taotle. Mina jutustan, et proovisin kord: saatsin ära formulari taotlemisankeetide saamiseks. Selles pidin juba nimetama oma ülikooli ja eriala ning mingi ühiskondlikult kasuliku tegevuse, kuna tegemist oli ühe poliitilise partei juurde kuuluva fondiga (siin on enamus stipendiume mingi poliitilise organisatsiooniga seotud). Ma nimetasin siis oma paari kogemust vahendajana ühiskonna ja moslemite – eelkõige pearätti kandvate *muslimade* – vahel, aitamaks kaasa paremale üksteisemõistmisele. Selle peale oleks pidanud too stipendiumifond saatma mulle ankeedid, milles oleksin jaganud andmeid oma õpiedukuse kohta, mis tegelikult pidavat stipendiumi saamisel määrav olema. Neid ankeete mulle ei

saadetud. Selle asemel tuli kohe äraütlemine.

Professor naerab selle peale nii, et pisarad silmis. Aga mitte minu, vaid poliitiliste parteide ja nende fondide üle.

Olen moslem ja olen ülikoolis. Lähen loengusse. Professor (suur naljahammas) ütleb ühele hilinenud tudengile: „Te tulete juba jälle liiga hilja! Karistuseks peate täna istuma ... (väike mõttepaus) proua X-i (ja ütleb MINU NIME!) kõrvale!“ Kogu saal rõkkab naerust!

„Mis? Kas siis minu kõrvale istumine on karistus?“ küsin ma endalt. Olen siin suures loengusaalis ainus moslem, ainus rätikandja. Mis nali see nüüd siis oli?

Paar päeva hiljem kohtan toda professorit juhuslikult ja nõuan selgitust. „Mäletate,“ ütleb professor, „kui ma Teilt tookord õpingunõustamisel küsisin, miks Te teiste üliõpilastega rohkem koostööd ei tee, siis Te vastasite, et Te ei tunnegi eriti kedagi, kuna nad näivad Teid Teie religiooni ja pearäti pärast pelgavat. No ja siis ma tahtsin Teid lihtsalt teistega tuttavaks teha.“ Ja nali missugune! Muide, järgmisesse loengusse hilinen kogemata mina. Professor paneb mu karistuseks ühe teise tudengi kõrvale istuma ja kommenteerib asja ka oma õige põhjusega: „Tahan, et proua X rohkem tutvusi sõlmiks!“ Seekord aga olen ma juba löögivalmis ja vastan: „Tänan, aga ma olen juba abielus!“ Kogu saal rõkkab naerust. Olen moslem ja on suvevaheaeg. Otsin tööd. Raske on tööd leida, kuna olen välismaalane ja mis kõige olulisem – kannan pearätti. Aga mind kutsutakse vestlusele. Kõne ajal unustan vestluse toimumiskohta täpsustada ja helistan veidi hiljem telefonis salvetatud numbrile. Toru otsas on keegi teine, aga ta teab mulle siiski aadressi nimetada.

Päev hiljem lähen vestlusele. Ise ka imestan, kuhu väikelinna olen sattunud. Leian vestluskoha – peatselt valmiv ehitustarvete kauplus, kus minu tööks oleks kaupluse sisustamise ajal vastuvõetava kauba arvutisse sisestamine. Küsin minuga vestluse kokku leppinud naise järele. Teda pole. Selle asemel juhatatakse mind sõbraliku olemisega meesterahva juurde. Selgub, et too on mu potentsiaalne ülemus ja et mu vestlus oleks pidanud hoopis suurlinnas proua Z-i juures toimuma. Seega oli siis too, kelle ma

tagasi helistades toru otsa sain, mulle tõesti vale infot jaganud. Aga pole hullu, too „ülemus“ vestleb minuga ise. Ja ma saan selle töökoha. Ja hiljem kuulen, et just sellepärast saan, et rätti kannan. Kuna ülemusel on olnud probleeme minuvanuste neiukestega, kes töötamise asemel meeskolleegidega flirtisid ja nõnda kogu meeskonna tööd segasid, siis ta võttis sel korral moslemi, et too ehk teeb kurameerimise asemel tööd. Ja ma ei peta tema lootusi. Olen moslem – täna, siin ja praegu. Elan veel-mitte-moslemite hulgas. Neil on eelarvamused ja minul on eelarvamused. Aga teinekord on need tõesti kõigest alusetud eelarvamused.

Anu

Ameerika unelm, mis viis islamisse

Minu tee islamisse algas Ameerikas, kui töötasin seal ühe aasta. Enne seda ei teadnud ma islamist praktiliselt mitte midagi. Prohvet Mohammedist (sallallahu aleihi wasallam) olin kuulnud ainult vanasõna „Kui Mohammed ei tule mäe juurde, siis tuleb mägi Mohammedi juurde”. Kuid sellest, kes oli Mohammed, ei teadnud ma midagi. Lisaks teadsin, et moslemid palvetavad mitu korda päevas mingile kujule. Minu arusaama järgi oli islam usk nagu budism ja hinduism ja Allah oli nende jumal, näiteks nagu Buddagi. Ma olen lapsest saati Jumalasse uskunud ja tihtipeale tundsin, et nn paberi peal kristlane olemine oli kuidagi liiga vähe. Minu usk ja minu teod ei käinud kuidagi kokku. Peale selle on Eestis ju usust rääkimine tabu ja sind vaadatakse imelikult, kui ütled, et usud Jumalat. Tihtipeale, tõmbas mind koguduse poole, kuna hing ihkas suuremat seost usu ja Jumalaga, kuid kogu aeg tuli mingi ebaoluline asi ette, või ei läinud ma puhtalt kartusest.

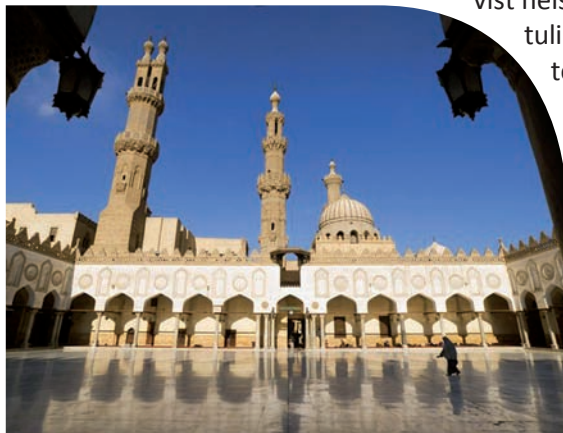
Ameerikas elades kohtusin ma esimest korda moslemitega; tagant järele mõeldes, olid mu enamus tuttavad just moslemid. Kahjuks nad ei olnud väga praktiseerivad. Kuid siiski olid nad väga uhked oma religiooni üle ja tihtipeale läks meie jutuaajamine just usu peale ja ma olin automaatselt huvitatud, sest esimest korda võisin usust ja Jumalast vabalt rääkida, ilma et seda häbenema peaksin. Minu esimene üllatus oli teadmine, et Allah ei ole mingi tavaline kuju jumalus vaid sama Jumal, keda kummardavad juudid ja kristlased. Mulle tuli see suure šokina ja nii käisin ringi ja kuulutasin kõigile seda fakti, nagu oleks mulle avaldatud mingi suur saladus. Kuid kedagi ei tundunud see eriti huvitavat, mis pani mind omakord hämmelduma. Oma idee kohaselt arvasin, et kui vaid kristlased seda fakti teaks, võtaks nad kohe Prohvet Mohammedi (sallallahu aleihi wasallam) omaks ja tunnustaksid Koraani kui Jumala sõna.

Seda kõike üritasin inimestele selgeks teha ka Eestis, oma perele ja sõpradele. Ma vist naiivselt lootsin, et nad saavad aru, miks ma Koraani kuulan ja loen, kuna see on ju „sama” mis Piibelgi, kuid

ikka vaadati väga võõrdunult ja imelikult. Lisaks avastasin ma, et minu tutvusringkonnast 90% ei uskunud Jumalasse, mis oli samuti väga üllatav, kuna arvasin, et kõik on „salaja” usklikud nagu mina. Mida rohkem ma Koraani (netist) kuulasin, seda tugevamalt hakkas islami õpetus loogilisena tunduma ja nii algas minu tee islamisse, kuid selline asi, et ma võiks ametlikult oma religiooni muuta, ei tulnud mulle pähegi. See oli kuidagi väga utoopiline mõte ja ma kartsin ka oma lähedaste pahakspanu. Mõtlesin, et usun Koraani olemusse ja sellega ka asi piirdub, kuid sõna „moslem” oli juba rohkem hirmutav, kuna siiani oli selle sõnaga ainult negatiivsed asjad seostunud. Kuid Koraani kuuldes soojenes mu süda sellele ja tundsin selle suunas tõmmet. Seejärel, ma otsustasin „islamimaale” tööle minna, et nende kultuuriga lähemalt tutvuda; esialgu siis lihtsalt näha, millised need moslemid ikkagi on, just tavamoslemid, mitte „modernsed” Ameerika moslemid. Niisiis sattusin töötama ja elama Egiptusesse. Kohe algusest peale oli mul suur austus praktiseerivate moslemite suhtes. Esimene küsimus, mida ma neilt küsisin oli, et kas nad palvetavad viis korda päevas ja kui vastus oli jaatav, siis ma automaatselt pidasin inimest usaldusväärseks, kuigi kahjuks hiljem sain ma aru, et paljud ainult teoreetiliselt palvetavad või siis mitte järjepidevalt.

Kui paljud inimesed peavad ennem moslemiks hakkamist kõva uurimistööd tegema, et ikka see õige samm oleks, siis mina olin vist neist vähestest, kellel

tuli usk ennem ja teooria ja praktika pärast. Kuid avastasin väga ruttu, et ma usun, et Prohvet Mohammed (sallalahu aleihi wasallam) oli Jumala viimane prohvet ja et Jeesus (aleihi

salam) ei olnud mitte Jumala poeg vaid väga austatud prohvet. Kõige veenvamaks osutusid teaduslikud faktid Koraanis, mida polnud ealeski võimalik 1400 aastat tagasi teada olnud. Pärast kolme kuud otsustasin ma julguse kokku võtta ja ametlikult moslemiks hakata. Ütlesin oma *šahaada* (usutunnistuse) Kairos Al-Alazaris.

Teoreetiliselt ma teadsin peamisi reegleid islamis nagu näiteks viis korda päevas palvetamine, paastumine ja almus, kuid praktikas olin ma null ja ei osanud veel midagi teha. Mind ümbritsesid moslemid, kes ei praktiseerinud oma usku järjepidevalt ja tänu sellele arvasin alguses, et islam on nagu kristluski, et reeglid on, kuid keegi ei täida neid ja peamine on usk südames. Järk-järgult hakkasin ma üha rohkem ja rohkem praktiseerima ja ennast muutma, kuid seda tänu iseseisvale õppimisele ja enesetäiendamisele. Õppisin raamatute abil palvetama, Interneti abil natuke arabia keelt palve jaoks ja tänu Allahi juhtimisele suutsin ennast välja murda olukorrast, kus islam on ainult usk südames, kuid tegudest jääb vajaka (*alhamdulillah* selle ees). Kui ma oleks kaasmoslemite peale lootma jäänud, oleks mul vist siiani puudulik ettekujuvus sellest, mis tähendab olla tõeline moslem.

Viis kuud peale usutunnistuse ütlemit saabus minu esimene ramadaan ja ma hakkasin ka *hidžaabi* kandma. See oli minu viimane ning kõige raskem takistus, millest üle hüpata. Praegu ei oska enam küll öelda, miks see mulle tookord nii tundus. Sellest hetkest võiks öelda, et hakkasin ennast tõeliselt moslemina tundma ja ka nii elama.

Minu pere võttis uudise vastu suhteliselt rahulikult, vähemalt minu mäletamist mööda. Nad algul arvasid, et see on mingi mööduv nähe ja et küll ta sellest paari kuu jooksul üle saab. Minu lähedased sõbrad vastupidiselt olid väga negatiivsed. Kui nende peamine tegevus ja eesmärk oli rohkem raha teenida ja kõvemini pidutseda, siis olid nad väga šokeeritud kuuldes, et ma olin totaalse kannapöörde teinud ja selle elu seljataha jätnud. Kuid enamjaolt oli vastukaja siiski normaalne, *alhamdulillah*. Ühestki sõbrast ma ilma ei jäänud. Mu ema siiani loodab salaja, et tulen tagasi Eestisse.

Nüüd on sellest ajast pea kolm aastat möödas, olen vahepeal abiellunud suureparase moslemiga, kellega koos püüame rajada islami tõekspidamistel põhinevat elu.

Ma tunnen ennast paremini kui kunagi varem, mu elul on uus siht ja eesmärk. Kuigi ma olen kodune ja elan väga tagasihoidlikku elu, olen õnnelikum kui kunagi varem, sest olen hinges rahul. Kui teiste inimeste eesmärk on suurem maja või rohkem raha, siis meie pere on rahul sellega, millega Allah on meid õnnistanud ja me tegeleme kõige tähtsama tegevusega siinses ilmas, milleks on Allahi teenimine; meie eesmärk on Paradiis.

Jane

Muhumustriga muslima

Ma ei ole olnud alati usklik, vähemalt mitte praktiseeriv. Samas olen ma ennast alati tundnud teistest erinevana, nii öelda spiraalsena. Lapsepõlves olid mõned harvad tunnid kristlikku pühapäevakooli, millest õnnestus osa võtta ning põhipalveid ma teadsin, kuid laususin neid ikka siis, kui asjad ei läinud päris nii, nagu mina oleksin soovinud. Tegelesin veidi numeroloogia ja kaartidega ennustamisega ning hoidsin ennast kursis erinevate horoskoopide ning „teadjameeste” mõtteavaldustega. Minu vanematest on isa lapsepõlves ristitud, aga kumbki emaga mingit religiooni ei praktiseeri.

2006. aasta oli minu elus suure pöörde aasta. Sündis minu esimene laps ja 7-aastane kooselu lapse isaga hakkas karile jooksuma. Valitses suur hingeline segadus, alaväärsustunne, ärevus... Lootuses hingerahu leida, käisin kodule kõige lähemas luteri kirikus leeris ja lasin end ristida. Paralleelselt otsisin abi ka eneseabi raamatutest, osalesin mõnel kursuselgi, nagu näiteks „Master-Mind”.

Uuris inimese alateadvuse kohta kirjutatut, kvantfüüsikat ning muid populaarseid asju, et oma „eduteadvust” elus tõsta. Oma töö tõttu puutusin siis ja puutun nüüdki kokku ka eestlaste oma usuga, nimetagem seda siis maausuks või taarausuks, kuid baseerub see põhiliselt puude, allikate ja kivide kummardamisel ning sealsetele jumalustele ohvrite toomisel.

2007. aastal saatis Jumal mulle veel teise lapse ning suhted lapse isaga said läbi. Mõtlesin ennast tegevuses hoida ja hakkasin kaugõppes ülikoolis käima. Esimesel aastal pool aega rasedana ja teise poole koos beebiga. Teisel aastal, kui lapsed minu ema hoolde jäid, oli mul juba rohkem aega iseenda jaoks ning panin Internetti kuulutuse, et võiksin uute inimestega suhelda. Vastajaid oli üllatavalt palju, kuid kuidagi jäin suhtlema kolme moslemist mehega (Bangladeshist, Egiptusest ja Alžeerias). Kõik olid minu jaoks kuidagi häbelikud, kuid peale mõningast suhtlemist kahel neist häbelikkus kadus ja nad tahtsid minuga abielluda.

Kolmandat, kes häbelikuks jäi ja veebikaameras endal mütsi

esialgu silmini tõmbas, sügavamalt usu kohta küsis, abieluettepanekuga ei „rännanud” ja minu mõtlemise vastu huvi tundis, ma väga tihti ei näinud. Vahel, kui ma teda aga nägin, käis ta mulle oma usuteemadega lausa närvidele ja ma ütlesin, et ma ei viitsi temaga rääkida. Kuid lõpuks oli ta mind oma küsimustega nii kaugele viinud, et hakkasin uurima, mis islam endast kujutab. 2009. aasta kevadel juhtus minuga õnnetus, kus ma väga vabalt surma oleksin võinud saada – tegin koos hobusega täiskiirusel kukerpalli. Ma olin väikeses šokis ning tõepoolest tänasin Jumalat, sest ainuke väike õmblust vajav haav oli sendimeeter minu paremast silmanurgast. Minu silmad ja kondid olid terved ja ma tundsin, et mind on kaitstud ning see ei ole mitte esimene kord, kui ma nii tundnud olen. Peale seda proovisin korra moslemi moodi palvetada, kuid üheks korraks see tookord jäigi. Vahetasi-me Internetituttavast araablasega telefoninumbrid, sest teised moslemid olid mind oma abiellumise ja naiseksvõtu jutuga ammu ära tüütanud, pealegi arvasin ma, et saan meesteta päris hästi elatud. Hakkasime sms-e vahetama, sest väga tihti ei õnnestunud msn-is suhelda. Kui juuli alguses üksteisele samal ajal sõnumid saatsime ja ta veel vastas, et meie mõtted

on nüüd samaks saanud, siis tunduski, et mingi „klõps” meie vahel käis. Pooletse kuu pärast oli ta minu vanematekodu ukse taga ja nägime üksteist päriselt esimest korda ning siis tehti alles õige abieluettepanek. Islami abieluni jõudsime paar kuud hiljem, kui juba temale külla läksin. Vähemalt pooled minu teadmistest islamist pärinevad minu abikaasalt ning nende eelis omal käel õpituga on see, kuidas inimene neid igapäevaelus rakendab. Ta ei ole mulle midagi peale sundinud vaid ma olen ise tema kõrvalt õppinud. Tema isiklik eeskuju ja teadmised on ahvatlenud mind neid

järele proovima ning lõpuks viinud veendumuseni, et see sobib mulle ja on loomulik elustiil. Usk on osa elust, mitte nagu kristluses, kus see pigem eraldi asetseb.

Kuna ma ka avalikult islamist rääkisin, siis tekkis ka kohaliku luteri koguduse pastoriga – tema algatusel – kirjavahetus, kus mulle kaasa tunti, et ma lastega üksinda olen, sest kui islam vs kristlus teoloogilisi küsimusi esitasin, pöörati see ikkagi selle süüks, et mul isiklikus elus on probleemid ja moslemist sõber mind mõjutab. Pastor ütles, et tema ei hakka ärplema, tal teoloogias kraadid käes ja küllap Jumal ise teab, mismoodi asjad on. Lihtsalt tal on kahju, kui keegi oma elu untsu kipub keerama. Mõned pärlid tahan siinkohal siiski meie kirjavahetusest välja tuua:

„Islamil on väga mustvalge maailmapilt, mis ei märka nüansse ja üksikasju ... Moslemite teoloogias on jumalapilt nii ühene, nii inimesele kättesaamatu, et samahästi võiks Allah olla ka surnud ... 6. sajandi mõtlemine? Jah tõepoolest avaldub see ka näiteks selles, et naine peab maani rätis istuma tagatoas luku taga, samal ajal kui mees käib mööda kõrtse koos oma sõpradega kergemeelseid Lääne naisi püüdmas...”

Peamised „tõestused“ olid siis erinevatest Postimehe artiklitest. Lõppes see sellega, et kumbki jäi oma uskumuste juurde ja head tuttavad oleme me siiani. Näitas siiski hästi, mille põhjal inimene, ka praktiseeriv kristlane, oma arvamust kujundab ja kui „sallivad“ on kaasinimesed, rõhutades ise arvamuste ja mõtlemise paljusust, elu värvilisust ning tegutsedes praktikas sellele risti vastu.

Moslemite hulgas võeti mind kui kristlast väga hästi vastu, alates juba minu mehest, kes võttis mind omaks mulle täiesti seletamatutel põhjustel. Oli mul ju sarnane maailmapilt, mis enamusele eestlastest on islami ning moslemist meeste kohta meedia vahendusel maalitud. Kõik mehe sõbrad, kelle juures käinud oleme on olnud väga külalislahked ja võtsid mind sellisena nagu ma olen. 2010. aasta aprillis käisin Rootsis mööda islamipoode. Kui üks *muslima* mulle peale ostu sooritamist „pole tänud väärt, õde“ ütles, siis see sõna „õde“, kuulduna võhivõõra suust, oli väga südantsoojendav. Esimene mošseekülastus toimus samuti tol korral **Stockholm Mosques** (Kapellgränd 10 Subway: Medbor-

garplatsen), kuid siis ma veel palveruume ei näinud.

Sain mošee poest endale silmavärvi (*kohl*), Egiptuses toodetud koduse riietuse koos salliga, puust närismisoksakesed, purpurpunase kahe osalise peakatte ja laste araabia keele töövihiku. Samas sai sellest mošeeist ka esimene mošee, kus ma veidi rohkem kui pool aastat hiljem esimest korda, siis juba moslemina, palvetasin ja meeste „amiin” ajal sipelgaid mööda selgroogu ülesse tundsin jooksmas.

Usutunnistuse ütlesin salaja, ilma mehe teadmata, Tallinnas islami keskuses 21. septembril 2010. Mehele ütlesin õhtul, et sündisin täna uuesti. Tema olekust võis välja lugeda, et „kas sa ikka tead, mida sa tegid”, samas ta muidugi õnnitles. Minu vanemad suhtusid sellesse jahedalt; vanaema arvab, et olen eksiteel (ta meil peres ainus, kes mingil määral kristlust praktiseerib). Kõige ägedam vastureaktsioon minu islamisse pöördumisel on olnud laste isa poolt, kuid tundub, et nüüdseks on temagi maha hakanud rahunema.

Usutunnistuse ütlemisele lähemale tõukas ka „The Arrivals” (youtube’is) seeriatega vaatamine, sest see seletas lahti, mis tänapäeva maailmas tegelikult toimub. Teaduslikud faktid küll hämmastasid mind, kuid ei pannud koheselt islamit tunnistama. Arvan, et minu islamisse jõudmine oleks võtnud palju kauem aega, kui mul ei oleks olnud positiivset eeskujut oma mehe näol olemas. Imaam rääkis minuga enne pea tund aega ja uuris mismoodi ma islamini olen jõudnud ja kas ma ikka tean, mis ma teha tahan. Otseselt küll ei noominud, kuid andis siiski mõista, et moslemiks hakkamine on ka suur vastutus just kogukonna üldilme loomises ja seda ei tehta lihtsalt kellelegi näitamiseks.

Päev peale usutunnistuse lausumist andsin ka töö juures koheselt teada, et olen nüüd moslem. Keegi ei üllatunud, sest nad olid minu islami huvist teadlikud ning üks töökaaslane küsis, miks ma siis rätikut ei kannan. Tundsin, et mul ei ole enda õigustuseks midagi öelda. Ülejäärgmisel päeval olin juba oma punase rätiga tööl. Väljaspool tööd on rätiku kandmine olnud rohkem sisemine võitlus, kuid nüüdseks olen omale sobiva stili leidnud ning erinevaid rätikuid varunud. Mugavustsoonist astusin välja lasteaias laste jõulupidu-

del käies. Palju oli siseruumides inimeste ette astumisel abiks ka kohaliku tikitud mustriiga alusrätik, mis samas mulle endale kinnitas, et võin olla samal ajal nii muhulane kui moslem. Õnneks olen ma saanud siamaani ainult kiitvaid komplimente oma rätikutele ning samas ei ole ka tuttavad kõrvale tõmmanud ja tulevad minuga rääkima. Ma tunnen ennast rätiga väga hästi ja tõepoolest on see nagu kaitsekilp. Palvetamine loksus peale

usutunnistuse ütlemist samuti enam-vähem paika (alati õigel ajal ei jõua) ning kuna mittemoslemina juba kaks ramadaanipaastu õnnestusid, siis olen nüüd juba järgneva ramadaani ootuses, et teha seda nagu moslemile kohane.

Ma tunnen peale moslemiks hakkamist, et olen tagasi saanud südamerahu, oma naiseliku väarikuse, leidnud endale hea abikaasa ning ma tunnen ennast enesekindlamana kui kunagi varem. Ma olen väga tänulik, et Jumal minu südant valgustas ja palun, et Ta mind aitaks õigel teel käia ja Teda armastusega teenida

Kristiina V.

Tõsine eesti mees valguselinnast Mediinast

Ei tea küll täpselt kuidas, kuid juba üsna väiksena kujunes mul mingi taju kellegi inimestest kõrgema olemasolust, kellestki, kes justkui kogu seda maailma juhib. Tundsin, et mõned teod on head ja mõned halvad ja seda mitte ainult südametunnistuse tõttu, mis meil kõigil olemas on. Lisaks südametunnistusele oli mul tekkinud arusaam ja tunne, et keegi kuskil on alati teadlik kõigist meie tegudest, nii halbadest kui headest. Nii sai aluse minu usk Jumalasse.

Kuna Eesti on siiski teatud mõttes osa kristlikust kultuuriruumist, liigub siin kõikidest religioonidest kõige rohkem informatsiooni kristluse kohta, seega leidsin esmalt tee just selleni. Võib-olla oli ka varem kristlusel teatud mõju sellele, et hakkasin Jumalasse uskuma, kuid kindlasti mõjutas kristlus minu maailmapilti mitme aasta jooksul teismeeas ja varemgi. Pidasin ennast tõsiseks kristlaseks, uskusin siiralt kristluse põhitõdesid ja püüdsin elada nende järgi, kuigi praktikas piirdus minu usk Piibli lugemisega, vähese palvetamisega ja ebaregulaarse kirikus käimisega. Kuidas aga jõudsin islamini? Arvan, et tee selleni hakkas mind viima umbes 2008. aasta suvel. Kuigi ka siis meeldis mulle veel väga kirikus käia, hakkasin ma kahtlema tänapäevase kristluse kõige põhilisemas aluses, kolmainsuses. Tekkinud kahtlus suurenes, kuni lõpuks jõudsin arusaamani, et Jeesus (*alaihi salam*) ei saa olla Jumala poeg. See tähendas minu kristluse lõppu ning alguse sai mitu kuud kestev periood, mil ma uskusin lihtsalt ühte Jumalasse ilma, et ma oleks olnud seotud ühegi religiooniga. Leidsin siis, et nii ongi kõige parem: uskuda Jumalasse, järgimata ühtegi religiooni. Samas oli see ka periood, mil ma olin kõige uue suhtes rohkem avatud, kui varem. Olin tollal tugevalt seotud muusikaga ja tutvusin Viljandi folgil eestlastega, kes tegelesid hinduismiga seotud muusikaga. See tundus tollal päris huvitav ning palju ei jäänud puudu sellest, et oleksin saanud neilt hinduismi pühakirja Bhaga-

vadgita, kuid siiski läks see minust mööda.

Päris mitu aastat oli mul olnud suur huvi Lähis-Ida vastu ja juba kristlasena suhtlesin Interneti teel seal elavate inimestega, kuni lõpuks olid enamus minu Internetituttavatest muslimid. Tänu neile sain islamist teada täpsemalt ja oluliselt rohkem, kui seda saab keskmine eestlane meie inforuumis elades. Kuigi lugesin siis ka teistest religioonidest, otsustasin uurida lähemalt just islamit.

2008. aasta septembri alguses õnnestus mul saada Koraani eestikeelne tähenduse tõlge ning hakkasin seda lugema, teadmata, et ühel päeval saab minust muslim. Kuid just Koraani lugemine oli see, mille käigus avanes minu süda islamile. Mida kaugemale ma selle lugemisega jõudsin, seda rohkem leidsin selle olevat tõese, seda rohkem tundsin, et tahan ja pean seda järgima. Üks, mis minu südamele Koraani paremini vastu aitas võtta oli kindlasti see, et väga palju, mis ma leidsin Koraanist, oli mulle juba tuttav varasemast elust kristlasena, näiteks prohvetid Aabraham, Mooses, Jeesus (alaihim salam) jt. Leidsin kohe alguses Koraani olevat oma olemuse poolest vägagi sarnase Piibliga, kuid kuna ka Piibli sisu tuli algselt siiski Jumalalt, siis on see ka loogiline.

Pidasin end muslimiks juba 2008. aasta lõpus, kuna aga minu elus oli sel ajal mõneti keeruline periood, mis mind teatud mõttes islamist eemal hoidis, hakkasin korralikult palvetama alles järgmise aasta kevadel. Ka *šahaada* ütlesin korralikult alles siis ning nüüd peangi seda ajaks, mil sai alguse minu elu muslimina. Ning tänu Jumalale, vaid

poolteist aastat peale seda õnnestus mul alustada araabia keele õpinguid Saudi Araabias. Ei mäletagi enam täpselt, kust kuulsin esimest korda Mediina Islami-

üliskoolist, kuid kohe, kui sain sellest rohkem teada, teadsin, et tahan siin õppida. Vajalikud dokumendid sai kogutud kokku ja saadetud meie kohaliku islamikeskuse kaudu peale seda, kui lõpetasin 11. klassi. Umbes aasta pärast seda sain teada, et olen kooli vastu võetud ja mõni kuu hiljem jõudsingi Mediinasse, *alhamdulillah*.

Elan siin nüüd kolmandat kuud ja arvan, et olen siinse eluga üldiselt harjunud. Õpilaste elu on siin väga mugavaks tehtud, praktiliselt ainus, mis meie teha on jäetud, on õppimine. Õppetöö käib juba algusest peale ainult araabia keeles, eranditeks üksikud ingliskeelsed sõnad või fraasid, mida mõni õpetaja kasutab.

Seetõttu on mul väga hea meel, et mul oli araabia keelega juba varem väike kokkupuude: nüüd on tunnid enam-vähem arusaadavad, kuigi tööd pean siiski päris palju tegema, eriti uute sõnadega. Tullles riigist, kus igasugune ametlik asjaajamine toimib reeglina kiiresti ja korralikult, oli esmalt veidi keeruline harjuda viisiga, kuidas aetakse asju siin. Näiteks: ühel päeval öeldakse, et tule homme tagasi, järgmisel päeval tagasi minnes öeldakse aga, et tule kuu aja pärast uuesti. Kuid nii käivad asjad tõenäoliselt kõikides araabiamaaades, tuleb vaid olla kannatlik. Palju oleneb ka sellest, millise inimesega on tegemist: kui ametnikul on islamiga kõik korras, püüab ta sind aidata nii palju, kui suudab, kuid on ka neid, kes sind mornilt järgmise inimese juurde saadavad.

Üks parimaid aspekte siinse elu juures on kahtlemata Prohveti mošee lähedus. Praktiliselt iga päev käivad sinna ülikoolist bussid, kuid ka taksoga on sinna väga lihtne ja odav saada. Vahetult *hadži* järel oli mošee üsna ülerahvastatud, kuid nüüd, kui palverändurid on lahkunud, on seal käimine enam kui meeldiv. Ning kuna üks palve Prohveti mošees on võrdne 1000 tavalise palvega, siis tunnen, et peaksin käima seal nii tihti kui vähegi võimalik.

Kokkuvõttes olen ma siinse eluga vägagi rahul ja tunnen, et terves maailmas ei ole minu jaoks hetkel paremat ülikooli, kus õppida. Samuti leian, et praegusel eluperioodil on Mediina mulle parim koht elamiseks. *Alhamdulillah!*

Rauno

Satanismist islamisse

Kasvasin ateistlikus-satanistlikus peres. Isa oli satanist ja ema ateist (kuigi ristitud kiriklikult). Kirikus me ei käinud. Kui isa veel elas, olime sunnitud osa saama veidratest rituaalidest (*alhamdulillah*, et see nüüd läbi on) ja natuke satanismi jäi mulle külge, nagu ennustamine ja mõjutamine. Veel oli isal igasuguseid New Age ja muid imelikke ajakirju – jooga, ennustamise, elu pärast surma, UFO-d, kummitused ja muu selline. Sealt õppisin ma, et peale surma on uus elu (nagu Paradiis ja Põrgu), veel hakkasin uskuma inglitesse. Aga Jumalasse ma ei uskunud, kuid ka saatanasse mitte, seega olin suht ateist.

Isa mõjust tingituna vihkasin kõiki uske, satanism kaasa arvatud. Kunagi oli kooli korraldatud kinkide jagamine mingis kirikus. Ma lahkusin poole pealt – nii väga vihkasin kõike Jumalaga seotut. Kord, 2 aastat tagasi, kohtasin ühes *online* mängus noormeest, kes oli pärit Kuveidist. Alguses ma ei teadnud, et ta on araablane või moslem, siis aga rääkis ta mulle islamist. Ma tõin palju „tõendeid”, et Jumalat pole olemas ja et tal pole mõtet seda mulle kaela määrada, aga sõber ei andnud alla; keelas pidevalt mul seatoteid ja verivorsti süüa ja rääkis, kui kahjulik see on. Kord läksime islami teemal täiesti tülli ning ta ütles: „Sa võid lahkuda ja sõpruse lõpetada, aga enne seda vaata seda linki,“ ning andis lingi imedest Koraanis. Sellest on ka raamat eesti keeles. No ma siis lugesin seda ja ei suutnud aru saada, kuidas 1400 aastat tagasi inimesed teadsid asju, mida on võimalik näha ainult teleskoobi või mikroskoobiga – universumi kohta, siis veel loote arenemise kohta ja muud. Mõtlesin

selle üle, panin kõik kokku üheks ideeks ja korraga tundsin rinnus täielikku soojust. Ma mõtlesin, et mis nüüd toimub ja rääkisin sellest Kuveidi sõbrale. Ta ütles, et see on moment, kui ma hakkasin uskuma Jumalasse ning andis mulle lause, mida öeldes saada moslemiks. Ja ma ütlesin selle.

Õppisin siis (see oli kaks aastat tagasi) tasapisi islami kohta, jätsin maha alkoholi, mõjutamise ja ennustamise, mis isast külge olid jäänud; ennustamise just peamiselt, kuna alati nägin ette ainult halba ja sageli juhtus see halb minu endaga.

Ma olin kaks aastat haige, paanikahoodudes. Kord, aasta tagasi, sai sõber unes nägemuse, et ma peaksin sööma mett avokaadoga. Ma olin küll selle suhtes skeptiline, aga siiski sõin seda. Ja aitas, *alhamdulillah*. Varem olin pidevalt pidanud tablette võtma ja need ei aitanud ja nüüd see mesi ja avokaado aitasid. Kui sõber kuulis, et ma olen hakanud tervemaks saama, oli ta rõõmus ja ütles, kuidas ta oli pidevalt minu eest palvetanud ja soovinud abi Jumalalt. Siis jätsin maha ka sealihha söömise, sest taipasin, et see oligi minu haiguse põhjus – alati tundsin end halvasti just siis, kui sõin vorsti või muud lihatoodet, milles oli sealihha sees.

Aasta tagasi hakkasin õppima arabia keelt, kuigi sõnadena eesti tähtedes, mitte arabia tähtedena. Veel harjusin ütleva *alhamdulillah* ja *bismillah* ja *allahoma enni asaluka khyra mafe ha thi he al roya w a'otho beka men shareha* (peale ärkamist) ja muid arabia-keelseid väljendeid, kuigi mitte eriti palju. Tegin kaks korda kaasa ramadaani paastu ning hakkasin palvetama. Muidugi erines see 100% sellest palvetamisviisist, mida moslemid kasutavad. Palvetasin eesti keeles, kaks korda päevas ja põhimõtteliselt rääkisin Jumalaga mõttes (suht sarnane kristlaste palvele, minu arust). Siis millalgi lisasin kolmanda palve keset päeva. Siis kui nägin, et mu palved hakkavad täide minema. Küsisin sõbralt moslemite palvetamise kohta ning ta andis lingi, kust õppisin põhilise palvetamise selgeks; osaliselt inglise keeles, osaliselt arabia keeles. Siis lisasin kaks palvuse aega juurde, nii et ma palvetasin juba viis korda päevas. Sõber küll ütles, mine mošeesse, kohe kui sain moslemiks, aga ma ei läinud, et ennast mitte lolliks teha oma oskamatusena. Tahtsin kõigepealt palvetamise selgeks teha, siis mošeesse minna.

Viimasel sügisel, *eid*i ajal ma lõpuks otsustasin, et lähen mošeesse, et kõigile *eid mubaarak* soovida. Läksin ja minu kergenduseks võeti mind seal sõbralikult vastu ja anti kaks raamatut, Muhammedi ja Jeesuse kohta, ja kutsuti ülejäämine päev tagasi *eid*i peole. Läksin ja tutvusin rohkemate moslemitega. Rene andis siis ka mulle raamatu palvetamise õppimise kohta. Hea raamat on, õpin seal araabia keelt lugema ja araabia keeles palvetama, olgu Rene tänatud! Siis hakkasin reedeti ja vahel ka keset nädalat mošees käima ning pidevalt õpin nüüd uusi asju islami ja araabia keele kohta, nii et mu sõber vahel ütleb: „*MashaAllah*, you know about some things more than me in Islam, you are wise.“ *Alhamdulillah*, et ma hakkasin moslemiks!

Aivar

Mina ja Lola . . .

Mina olen Lola!

Peab kohe päris head mitu aastat ajast tagasi minema; võib-olla aega, kui ma olin umbes 12 või isegi noorem. Ma mäletan, et kui ma olin 6-aastane, sai mu onutütar bussiavariis surma ja mu vanaisa ütles, et ta on taevas ja kõik väikesed lapsed lähevad taevasse. Juba sellest ajast ma hakkasin midagi uskuma; ma nii öelda omamoodi rääkisin kellegi kõrgemaga, kui olin õnnetu või õnnelik. Aga siis olin ma ju alles väike, ega ma täpselt ei teadnud ja ega ma enam ei mäletagi palju sellest ajast. Aga mul oli igasugu erinevaid piibleid, laste piibel, siis vanematele pildipiibel, ja siis veel üks vanaaegses kirjas kuldsete äärtega piibel, mida ma uudistasin – need olid siis enamasti vana-vanematelt.

Algatuseks minu perekond ei käinud just väga tihti kirikus, kuid me käisime alati jõulude ajal. Kui ma käisin juba koolis ja olin umbes 12 või 13, nägin koolis, et alates detsembrist avatakse leerikool ja saab minna end kirja panema. Sellele eelnes vist üks tutvustav tund ja siis vestlus kirikuõpetajaga. Vanemad mul sellest ideest just väga vaimustunud ei olnud, aga lohutasid end, et küll läheb üle, laps puberteedi eas. Ja samas keelama keegi mind ka ei hakanud, ema lihtsalt uuris miks ja kust see idee kõik pärit on. Ma kahjuks ei mäleta mis vastused mul temale olid tol ajal.

Aprillis, kui ma ei eksi, sai see läbi ja ma sain leeritatud ja ristitud. Vahepeal kogu see eluperiood oli selline, kus ma lugesin meieisapalvet enne kui magama jäin ja arutlesin oma päeval toimunu üle. Käisin reedeti kirikunoorte kohtumisel, aga ega ma sellest eriti aru ei saanud ja see tegemine jäi mul katki, sest vanemad poisid, kes seal olid, suitsetasid väljas ja jõid õlut. Mis kirikunoor selline ka on?

Oma südames ma olen kogu aeg uskunud millessegi kõrgemasse ja fakt on ka see, et ma ei olnud kunagi aru saanud, et kuidas siis

Jeesus saab Jumala poeg olla. Kui ta Jumala poeg on, siis miks tema isa tal laseb kannatada, samas kui ta on Kõikvõimas? See pole ju loogiline!

Islamist ja selle tõdedest ei teadnud ma tol ajal midagi. Ja ega ma ei uurinud kah, kui aus olla.

Niisiis, aastal 2008 rändasin ma sõbrannaga USAsse ja töötasin seal alguses ühes suveniiride ja riiete poes. Seal oli üks tüdruk, Lola. Me kutsusime teda nii, sest ta päris nimi oli palju keerulisem. Nonii, ta oli siis esimene moslem vist, keda ma oma elus kohtasin. Ta oli sellel ajal 19 – noor tüdruk, kes ei võinud kuskil käia, riietus teistmoodi kui meie omal ajal, ema viis tööle, ema tõi koju; kui ema ei saanud, siis õde viis ja tõi.

Ühel päeval ta rääkis, et vanemad leidsid temale teise heast perest pärit moslemist mehe Ohios ja ta hakkab abielluma. Meile, teistele tüdrukutele, tundus see täiesti hullumeelne. Me ei saanud sellest aru, tegime omast arust igasugu päästmise plaane, et teda salaja meiega välja saada, et ta ise omale kellegi leiaks – ta polnud ju elu näinud ega linnas üksi käinudki. Niisiis, seesama tüdruk rääkis minule oma elust ja oma maa kommetest ja kuidas tema õed on abielus ja väga õnnelikud jne. Ta rääkis mulle, mida üks õige mosleminaine teeb, mis on islami reeglid jne. Ta oli ka esimene, kes mulle ütles, kes Jeesus päriselt on ja see oli täpselt see, mis ma ise olin kogu aeg arvanud. Ta rääkis nii palju kui ta rääkis, oli huvitav... Aga siis ta kolis ära ja sinna see kõik jäigi. Suhtlesime, viimane kiri mis ma temalt sain oli, et ta on õnnelik, *alhamdulillah* ja siis ta kadus...

Mina kolisin ka Orlandosse ja alustasin seal ühes suures kaubamajas tööd. Mind ümbritsesid teised töötajad, näiteks Marokost, Palestiinast, Egiptusest, Türgist ... ühesõnaga moslemid. Sain tuttavaks oma tulevase mehega, kes oli Palestiinast. Ega ma alguses ei teadnudki, et ta moslem on – ta ei maininud seda; see tuli kuidagi kogemata välja. Ma kuidagi katsusin ta käsi, see oli töö, ma isegi ei mäleta mis põhjusega see juhtus. Ta küsis, et kas ma tõesti puutusin teda ... see oli vist esimene kord, kui ta mulle päriselt otsa vaatas. Siis ta seletas, et peab minema end palveks pesema ... ma arvasin, et ta teeb nalja või midagi, aga ei teinudki

– ta pidi palvetama minema.

Hiljem hakkas ta mulle islamist rääkima. Me vestlesime sellest ja ta rääkis, mida mees arvab naisest, kes on kaetud. Ta ei käskinud kunagi mul midagi uskuda või lugeda, andis vaid ühe websitei, mille kohta ütles, et seal on rohkem infot. Ega ta ei arvanud, et ma tõesti lähengi koju ja uurin. Ta isegi ütles mulle mitu korda: „Ära tee midagi sellepärast, et mina nii arvan! Tee seda, kui sa ise tunned, et see on õige.“ Ja nii ma uurisin ja uurisin ja leidin jutte, videosid, mis panid mind sügavalt mõtlema, et see ongi ju see, mida ma arvan ja usun ja ühel päeval ma ei öelnud enam, et ma olen kristlane, sest ma teadsin, et ma ei usu neid asju, mida kristlased usuvad. Minu sammud ühtisid islami raja sammudega. USAs on kõik usklikud, selle võrra oli seal palju lihtsam.

Tuli ramadaan ja ma alustasin oma esimest ramadaanipaastu, ilma et keegi oleks mind selleks käskinud. Peale seda, on läinud kõik nii nagu ma arvan, et peabki minema. *Alhamdulillah!* Ma leidsin enda jaoks islami.

Katrin

Õppi enne tundma islamit ...

„Emme, mis saab siis kui me sureme?“ „Miks ma ei tunne ega näe sama, nagu teised inimesed?“ „Kas sa nutad kui ma suren?“ – selliste küsimustega pommitasin ema väga tihti. Ema ei osanud nende peale eriti midagi vastata, väljaarvatud sellele, kui ma suren ja kas ta nutab... sain hoopis korraliku moraalijutu, et loomilikult iga emme nutab, kui tema laps sureb. Isale pahvatasin aga hoopis, kui ta üksord minuga pahanduse pärast tõreles: „Aga mina abielun hoopis mehega, kes limonaadi joob!“ mille peale isa pidi naerust kõhuvalu saama. „No siis sa jäädki vanatüdruks! Sellist meest pole olemas!“

Eneselegi teadmata olid need küsimused omamoodi otsing elu mõttele. Lapsena aga ei osanud kuidagi seda otsingut kohe Jumalaga seostada. Sellest siis ei räägitud, see oli midagi hulludele, tabuteema.

Keskkooli ajal aga muutus palju: Eesti sai vabaks – okupatsioonivabaks, usuvabaks, kaubavabaks, mõttevabaks jne. Ainuke, mis polnud vaba – eelarvamused! Usklikke peeti ikka lollikesteks ning neist hoiti kauge kaarega eemale. Minu kooliaegne väga hea sõbranna ja tema vanemad olid kristlased, väga sügavusklikud. Nende rahu ja rõõm ning hea tuju hakkas mingi peibutama. Ühel päeval kutsus sõbranna mind pühapäevakooli kaasa. Läksin. Alguses oli kõik huvitav, mingi aja vältel püüdsin ka ise eeskujulik kristlane olla ja vanemate rõõmuks möödus mu pubekaaeg just tänu sellele kristlusmaaniale üsna rahulikult. Aga mulle ei tundunud ikkagi see päris see tõeline olevat. Mulle hakkas trotsi tekitama see, et ma ei tohi ise Jumala poole pöörduda, vaid kindlasti läbi Jeesus Kristuse. Aga miks? „See lihtsalt on nii...“ vastati. Ei seletust ega lahkamist. Nii on ja kõik, nagu nõuka ajal kui pioneeriks ei hakatud.

Veel häiris mind kohutavalt see, et Jeesus oli Jumala ning Maarja poeg aga Maarja oli abielus hoopis teise mehega. Oot! Kuidas on võimalik, et abielus naine on veel süütu ja kannab last südame all

ning selle lapse isa polegi ta mees? Ei-ei, see ei saa loogiline olla! Kus see ime siin siis on? See on ju pettus. Pikkamisi eemaldusin kristlusest ja jätkasin teed omapäi.

Aastaid hiljem sattusin Saksamaale lapsehoidjaks. Saatus on ikka nii kummaline asi, samuti Jumala tahe! Taas kord sain tuttavaks suure grupi noorte inimestega, kes olid nn piibligrupisõbrad. Käisid koos kogukonnas kitarri saatel kristlikke laule laulmas, tegid koos väljasõite, mängisid huvitavaid lauamänge ning rääkisid maast ja ilmast. Jumal oli mind jällegi juhatanud enda juurde, taas kord! Aasta sai läbi ja tuli lahkumine... aeg läks edasi – mina Eestis, sõbrad kaugel ning lõpuks ununes koosveedetud aeg üldse ning kaotasime teineteist silmist. Olin jälle eksinud.

Peale turismikooli otsustasin uuesti kodumaamulla jalgadelt pühkida ning sammud teiselepoole piire seada. Seekordseks valikuks Belgia. Mul polnud aimugi sellest riigist – kus ta on, mis keeles suheldakse.

Tekkisid uued tuttavad ning Jumal ununes. Kord kutsus meid üks aafriklane nende jumalateenistusele. Läksin koos sõbrannaga. Uh! Päris suur vapustus oli – suured neegrimammad hiigelturbanites ja kõige kirjumates võimalikes hilpudes tantsisid ringis, omi istmikke ebasündsals moel meeste ees paremale–vasemale hõõritades, karjudes vahepeal eufooruiliselt „Hallleluuuuja!!!!“ Mul oli seal väga piinlik olla ... vaatasin pidevalt kella, et lahkuda.

Ei meeldinud mulle ka mustanahaliste kristlik maailm ning selline lähenemisviis – midagi oli selles minu jaoks eemaletõukavat ja väga ebasündsast.

Siis sain aga puht juhuslikult tuttavaks ühe sümpaatse inimesega. Tõmmu meesterahvas, kes šarmantsel moel mind ühe suht ebameeldiva inimese ahistavast käitumisest päästis. Arvate nüüd, et ahaa armsud ära ja nüüd oledki moslem, mehe pärast. Ei! Hoopiski mitte. Too sümpaatne meesterahvas ei teinud mulle ühtki sündsusetut lähenemiskatset, ta lihtsalt oli kogu aeg minu jaoks kohal, kui abi vajasin. Nagu varjualune paduvihmas! Mind hakkas tema distanseeritud käitumine aga huvitama. Kuna ma siis prantsuse keelest mõhkugi aru ei saanud, kandsin alati saksa-prantsuse sõnaraamatut kaasas. Meie jutuajamised olid pikad ja vaevalised,

kuna enamus ajast kulus tõlkimisele.

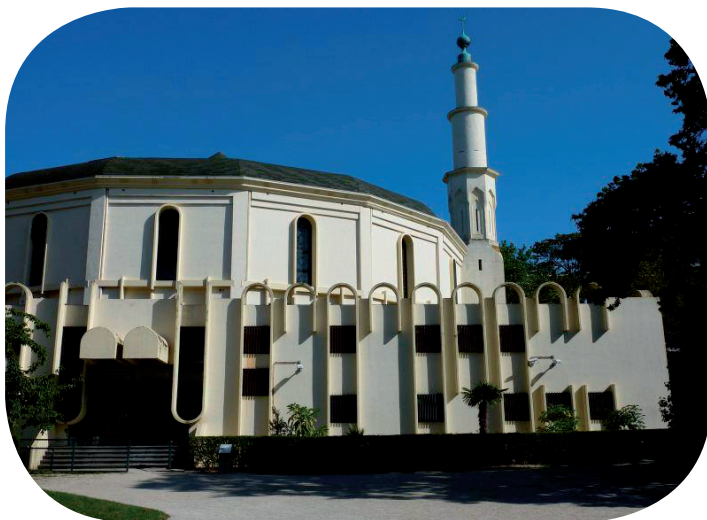
Mingil ajal hakkasime teineteisest juba paremini aru saama ning jutt läks ka religioonile ning moslemitele. Olin väga kriitiline, eriti Saksamaal nähtud türklaste ja muidugi ka meedia pärast. „Nad ju peksavad naisi, sunnivad rätikuisse, tapavad ödesid...“ jne. Vestlused olid tulised, ent ta oli kannatlik. Ühel hetkel sai aga ka tema kriitikakarika täis. „Kui oled intelligentne, siis otsid tõde!“ ütles ta lihtsalt ja konkreetselt.

No eestlaslik ego ju ei luba endale tunnistada, et oled loll nagu lammas. Tekkiski trotsist tahtmine otsida, lugeda ning uurida. Sain esimest korda Koraani puudutada. „Oot, ära enne puutu, kui sul käed pestud!“ manitses jutukaaslane. Eh? Ma just pesin käsi ... Aga tõusin siiski ning pesin neid uuesti, kuidagi teise tundega. Uurisin Koraani, lugesin ääremärkusi ning usutlesin aina jutu-kaalast. Aega läks, aga asja sai! Mingil hetkel sai mulle selgeks, et see ongi see, mida olin otsinud! See ongi see õige – alkohol, mida ma kõige enam vihkasin ja mille tõttu limonaadi joovast mehest unistasin, oli keelatud; naisi ei tohtinud lüüa, vaid neid pidi austama ... Milline kingitus! *SubhaanAllah!* Jumal oli mind viimaks juhtinud õigele teele!

„*Õpi enne tundma islamit ja siis alles moslemeid! Inimene eksib, usk ise on puhas!*“ – veel tänagi kõlavad mu kõrvus abikaasa kuldsed sõnad minevikust, kui me järjekordselt islamist ning moslemite vastuolulisest käitumisest rääkisime.

Oli aasta 2001 ... paljudele meenub selle aastaga kohe 11.09 ja Kaksiktornid; mulle aga see, kuidas kevadpäike mu õhetavaid põski soojendas, varahommikused linnud suurlinna pargis häälitsetesid ning kiired sammud ja südamepõksumised, kui mošee poole kiirustasin. See vaevalt kümne minuti pikkune tee tundus igavikuna, kui kümme, sada, tuhat kilomeetrit, enne finišit. Olin ostnud endale uue hidžaabi ja abaaja. Valisin hoolikalt, kuna need pidid olema erilised – mu usutunnistuse jaoks!

Ja seal ta oligi, keset läänelikku keskkonda, vuravaid autosid ja sagivaid inimesi ning rangeid turvakaameraid – valge mošee kui

valge pilv sinisises taevas! See hetk oli kui seisak ajas, mu pilk oli tardunud ainult sellele iludusele!

Ärevusega asutsin uksest sisse. Milline lõhn – puhas, magus ja samas müstiline!

Miski minus muutus, kui olin usutunnistuse lausunud; justkui oleksin uuesti sündinud! Tahtsin rõõmust karjuda, nii kõvasti, et kogu maailm seda kuuleks!

Mõtlen veel täna sellele kaunile päevale, selline eriline, nagu pisikese lapse ootus peale pikka päeva lasteaias, taas emmele vastu joosta.

Peale usutunnistuse ametlikku lausumist neelasin raamatutest islami kohta teadmisi ja mida kaugemale jõudsin, seda rohkem hakkasin seda armastama. Islam pole vägivald, põlgus ega alanud. Islam on kui lõoke kõrgel kevadtaevas, kui esimene õis, mis oma kroonlehed päikesele avab, kui vastsündinu esimene hingetõmme, kui esimene vihmapiisk, mis kukub põuast kurnatud pinnale.

Islam on täiuslik.

Airi

See viimane tükk puslet

LAPSEPÖLV

Olen neiu väikesesest Eesti linnakesest Elvast. Elan kolmandat aastat Inglismaal Birminghamis. Eraldi loo saaksin kirjutada sellest, kuidas siia sattusin, kuid ehk kunagi hiljem.

Kasvasin üles peres, kus sõna „jumal“ mainimine tõi kõigi näole suurest häbelikkusest puna. Mu isa on sügavalt veendunud ateist ja ema sellistest kaugetest võõrastest teemadest ei huvitu. Meie kodus oli suhtumine usklikesse mõnitav ja vahel isegi põlastav. Jagasime neile erinevaid tiitleid. Olid nad siis kristlased, hindud või moslemid – meie silmis olid kõik kõrgemasse jõusse uskujad veidrikud.

Varastest teismeasastest aga algasid mu sees arutelud. Tekkis mingisugune valus igatsus „millegagi“ kontakti jõuda. Ma ei mõistnud siis, mis on see „miski“, mille järgi ma igatsen. Teadsin vaid, et mind ei rahulda enam asjade pindmine, nähtav osa. Olin veendunud, et sellel kõigel mu ümber (ja mu enda eksisteerimisel) lihtsalt peab olema sügavam mõte. Ei julenud sellest midugi kellegagi oma perest rääkida. Kartsin nende kriitikat. Teadsin, et nad ei tunnista mu järjekordset „lollust“ heaks. Olin oma mono-loogidega üksi ja üpris segaduses.

Puutusin sel keerulisel perioodil kokku esimeste spirituaalsete raamatutega. Need rääkisid universumi magneetilisest jõust. See tohutu „*armastav jõud*“ vastavat kõigile meie soovidele ja palvetele. See jõud tahtvat, et elaksime rahulolus. Pöördu selle kosmilise jõu poole, küsi ja ta annab. Ta on sinuga igal sekundil. Ta kuulab ja näeb. Loetu kõlas huvitavalt ja mõjus kuidagi lohutavalt. Ja soov selle „kosmilise jõuga“ isiklikult ühendusse saada kasvas tugevaks. Hakkasin paluma mõningaid materiaalseid hüvesid ja eriti innukalt vaimseid muutusi. Nukratel hetkedel palusin sellelt samalt „universumilt“ rõõmu ja see tuli. Küsisin rahu oma mässavale pubekahin-gele – seegi tuli (ja läks). Enamikel juhtudel see tõesti toimis! Keegi või miski oleks päriselt justkui kuulanud ja vastanud. Mida rohkem

seda tehnikat kasutasin seda tugevamalt see tõestas, et universum (nagu ma teda tol korral kutsusin), mind kuulab. Olin eufoorias. Aegamisi asendus „universum” ja „kosmiline jõud” mu keelekasutuses sõnaga „Jumal”. Olin kasvanud spirituaalseks ja võib öelda, et üpris „sügavaks”. Olin selle omandatud teooriaga rahul. Mulle meeldis mu vaba suhtlus Jumalaga – pöördusin ta poole, kui teda hädasti vajasin. Hetkekski ei kaalutlenud ma seda vahetada mõne religiooni vastu. Kõige vähem veel ahistava islami vastu! Miks peaksin ma vahetama oma spirituaalse vabaduse mõne aegunud raamatu õpetuste vastu? Kõik religioonid olid mu silmis ajast ja arust inimloomuvastased filosoofiad. Põrgu ja Paradiis? Palveta ja palu armu ja andestust? No *kamoon!* Eluisu võtab ära!

NÜÜD HAKKAN MA ELAMA!

Olin 18, kui Inglismaale tulin. Täitis mu pikajaline unistus – saada lõpuks ometi vanematest vabaks. Murdsin end nende piirangutest lahti. Olin uues tundmatus riigis. Uued inimesed. Uued metsikud seiklused. Kõlab põnevalt, kas pole? See oli minu ettekujutus ideaalsest nooruselt. Reeglid ei peatanud. Ainult mina, maailm ja kõik särav, mis selle sees leidub. „Nüüd hakkan ma lõpuks ometi elama!” oli mu moto.

Olin nii vaba kui olla sain. Riietusin täpselt nii (paljastatavalt), kui süda ihkas – liibuvalt, avaralt, väljakutsuvalt. Vastasin „noore naise normidele”. Nädalavahetused veetsin nii, nagu ühiskond meid julgustab – arutult pidutsedes ja kokteile „sippides”. Rutiinselt klubist klubisse, baarist baari. Sinisilmse noore eurooplannast neiuna sain rohkelt tähelepanu ja komplimente ning enesehinnang kerkis lakke. Armastasin oma „vabadust”, sest olin täpselt selline noor, nagu meedia mulle ette sõõtis. Kontakt sellesama Jumalaga, mille ma aastate jooksul üles ehitanud olin, oli hajumas. Selle võtsid üle klubi, tants ja muusika. Ma „elasin täiel rinnal”.

Üks osa minust aga jätkas Selle otsimist. Midagi näris hinges üpris valusasti. Vahetasin oma vaateid pidevalt. Üks eluteooria võttis üle teise. Mis parajasti õnnelikuks tegi, selle ma kasutusse võtsin. Kui tundsin, et vajan muutust, laenutasin raamatuid, mis midagi uut ja värskendavat pakkusid. Kuid pikemas perspektiivis ei rahuldanud

mitte ühegi *life coach*'i õpetused. Olin lõpuks rohkem segaduses kui enne oma spirituaalsete otsingute algust. Millesse ma lõpuks siis uskuma pean? „Endasse!“ ütlesid paljud autorid. Ja kui usk endasse kaob (ja mul oli ta ammu kadunud), kelle poole siis pöörduda?

Mu hing oli tühi ja pime nagu ärakuivanud kaev. Tühjem kui kunagi varem. Rohkem kui „vaba ja noor“, nägin aegamisi, et olin saanud oma vabaduse vangiks. Need vabad ideed ja pidevalt muutuvad vaated elule olid mu eluohtlikku rappa juhatanud. Olgu, ma saan teha kõike, mida tahan ja kuidas tahan. Ja saan minna kuhu tahan. Kulutada oma raha nii, nagu tahan. Kanda seljas nii palju või vähe kui tahan. Olgu, ja mis nüüd edasi? Kuhu ma lõpuks jõudma pean? Mis selle kõige eesmärk on? Sain nagu haluga pähe. Vastuseid mul neile valusatele küsimustele ei olnud. Mitte millelgi ei paistnud ühekorraga enam mõtet olevat. Polnud enam eesmärke, sest olin selleks ajaks usu endasse ja sellesse „vabadesse“ kaotanud. Tühjusetunne. Üksindus. Teadmatus. Masendus. Mu „vabadus“ oli muutnud mu elavaks surnuks. Keha liikus, käis tööl ja teenis raha, käis klubist klubisse, aga hinge polnud sees. Tahtsin enda eest põgeneda. Seda kõike oli mulle liiga palju.

Murdumise äärel olles proovisin veel viimast õlekõrt – siiski proovida Jumalalt mingitki abi saada. Pisarates laususin valjul häälel: „Kui sa tõesti olemas oled, siis aita mind! Kui sa tõesti nii armastav oled, siis palun, palun täida see tühjus mu hinges. Ma vihkan ennast. Ma vihkan kõiki! Mitte keegi ei aita mind! Mitte keegi ei saa mind õnnelikuks teha. Ja ma ise ei oska õnnelik olla. Mis selle kõige mõte on? Mis selle mõte on? Ma ei taha ... Ma ei taha enam niimoodi elada ... Ma ei taha enam olla. Aita mind ... Aita, Jumal ...”

NELITEIST SAJANDIT MUUTUMATA?

See võib kõlada klišeena, kuid asjad tõesti võtsid uue suuna. Ei, ma ei hakanud saama ilmutusi ega kuulma häält. Ma ei ole nii eriline. Hoopis midagi mu sisemuses hakkas muutuma. Süda avanes ootamatult. Ja abi tuli otse mu nina alt.

Tol perioodil elasin moslemite piirkonnas. Töötasin moslemite

jaoks ja veetsin nendega seetõttu palju aega koos. Kuid ma ei olnud hoolinud piisavalt nende religiooni kohta küsida. Ühel aprillikuu õhtusel tunnil sattusin intensiivsesse vestlusesse ühega neist moslemitest töökaaslastest. Põhimõtteliselt üleöö hakkasin

huvituma nende usust,

islamist. Ise üpriski närviline, otsustasin seda habrast teemat lähemalt puudutada. Häbelikult juhtisin jutu religiooni teemale.

„Vaata see Koraan ... see raamat, millesse te usute ... miks see teile nii tähtis on? Mis see raamat kirjutab?“ tegin algust.

„See raamat on Prohvet Muhammadile Jumala poolt 1400 aastat tagasi ilmutatud. Mitte ühtegi sõna, mitte ainsatki tähte pole Koraanis selle 14 sajandi jooksul muuta suudetud. Sest nagu Jumal ise Koraanis kinnitab, Ta on selle kaitsja, see raamat jääb muutumatuks. Kuni aegade lõpuni.“

„Aga miks sa arvad, et Prohvet Muhammad seda ise ei kirjutanud? Mis selles nii keerulist oleks üks raamat kokku panna?“

„No esiteks: meie Prohvet ei osanud ei lugeda ega kirjutada. Ta oli oma inimeste poolt armastatud ja austatud mees, aga ta oli hariduseta. Ja sedagi, et Koraan oli lõplik alles pärast 23 aastat ilmutusi. Kas on võimalik, et see üks inimene 23 aastat üht raamatut muutumatus stiilis kirjutaks? Ja kõige tipuks ei ole selles teoses mitte ainsatki vastuolu? Jah, Katie, Koraan ei sisalda mitte ühtki vastuolu, hoolimata pikast loomisperiodist.

Teiseks: kas teadsid, et Koraanis on teaduslikke fakte, mis on teadlastele kindlaks saanud alles viimase paari sajandi jooksul ...“ mu vestluskaaslane läks iga uue väitega järjest enam elevust täis.

„Teaduslikke fakte? Räägi lähemalt!“ olin jahmunud.

„Teadlaste uuringud on alles suhteliselt hiljuti kindlaks teinud, et erinevate merede veed omavahel ei segune, kuna nende tihedus on erinev. Seega, kui Vahemere vesi siseneb Atlandi ookeani

vetesse, siis ehkki nad puutuvad kokku, nende mõlemi esialgne koostis säilib. Aga tead, Koraanis oli see juba kirjas tuhat nelisada aastat tagasi. Ütle mulle, kuidas võis üks vaene ja teadmisteta mees kõrbest sellist hiljutist avastust aimata?” (Vastavad peatükid Koraanis 55:19-20 ja 25:53)

„Ma... Ma ei tea...” sõnad tahtsid kurku kinni jääda.

„Järgmiseks loote areng emakas. Et teadlased loote arengu etappe kindlaks teha said, oli vaja vastavat tehnikat. Sellisest tehnikast ei osanud 7. sajandil kõrbest pärit rahvas undki näha. Ometi rääkis Prohvet Muhammad, ilma vajaliku varustuse ja teadmisteta, lootest emakas 14 sajandit tagasi ja nimetas perfektselt kõik staadiumid, mis loode läbib – alates seemnepurskest kuni luude katmiseni lihaga. (Vastav peatükk Koraanis 23:12-14).

„Suure paugu“ teooria ... Nobeli preemia selle teadusliku avastuse eest anti aastal 1977. Aga Koraan kirjeldas seda protsessi (maa ja taeva ühest kogumist eraldumist) tuhat nelisada aastat tagasi! Universum paisub konstantselt, sest tähed ja galaktikad liiguvad üksteisest pidevalt eemale. See fenomen, mis meile tänu raadioteleskoobi arengule sai teada hiljuti (aastal 1937), sisaldus selles „mingis raamatus“ tuhat nelisada aastat tagasi. Kuidas teadis seda lihtne, kirjaoskamatu ja harimata mees Muhammad omast peast? ...“

Ma kuulasin tähelepanelikult. Kananahk tõusis ihule. Põsed punetasid. Pisarad silmas. Midagi mu sees hakkas esimest korda paika minema.

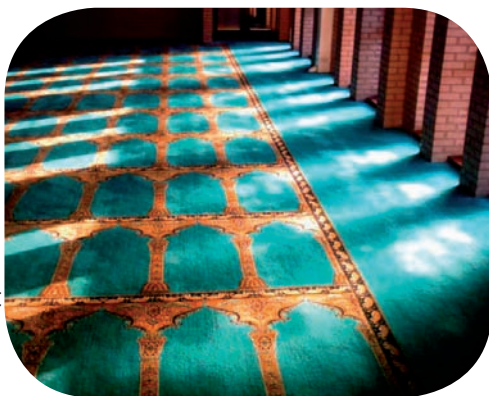
Mu vestluskaaslane oli haaratud kõigest, mida ta rääkis. Ta kõneles oma usust mulle senini nägemata kire ja pühendumusega. „Mitte keegi ei suuda teaduslikult selgitada, kuidas võis sellistest avastustest teada keegi, kel polnud haridust ega mitte mingit vastavat tehnoloogiat! Aga tead, miks? Sest see oli kõik Muhammadile ilmutatud. Ja kes võis sellest kõigest nii täpselt teada, kui mitte see, Kes kõige loodu taga on.“

Ma ei osanud midagi öelda. Lihtsalt polnud midagi öelda. Kuid sellest vestlusest süttis mu sees tuli. Tundsin tungivat vajadust ise uurima hakata. Laenutasin järjekorse hunniku raamatuid. Veetsin raamatukogus tunde. Päevi. Nädalaid. Tegin märkmeid ja kritselda-

sin paberile küsimusi. Püüdsin leida vastuargumente ja vigu mõeldes, et see on lihtsalt üks järjekordne möödunud huvi. Tahtsin kritiseerida ja endale tõestada, et see kõik, mida mulle tol õhtul räägiti, on utopia. Äkki mu vestluspartner ei teadnud isegi, millest jahus? Mõtles kogu loo välja, et mind oma usku meelitada. Võimalik, et see Muhammad ei eksisteerinudki.

MIS SEE MIND TIRIB?

Aga midagi läks sel korral lootusetult viltu ... Kõige paremas võimalikus mõttes. Mida enam lugesin, seda vähem kahtlesin. Mida enam vigu otsisin, seda vähem neid ilmus. Mida enam end lõpuks sellest kõigest lahti murda soovisin, seda tugevamalt tajusin, et olen selles kinni. Olin

veidi hirmul. Miks midagi mu sees korraga nii tugevalt islami poole kisub? Ma ei taha endale ju ometi mingit religiooni. Vaata kui palju piiranguid ja enesedistsipliini see nõuab! Ja mida ütleks mu ema? Mis oleks mu isa reaktsioon kui ma tahaks moslemiks saada? Kas mu õed keeraksid selja? Kas nad hakkaksid omavahel rääkima, et vaata – Kati on nüüd üks neist islamistidest, kes mitte millestki muust kui mingist Allahist ei hooli. Või äkki: „Kuidas sai ta midagi nii vägivaldset valida? Nüüd keerab ta küll ära! Meie teda enam tunda ei taha”? Kuidas saaksin neile selgeks teha, mis islam tegelikult on? Kas nad üldse suvatseksid mind enam kuulata?

SÜDAME LÕPLIK VALIK

24.mai2010

„Kas ma liigungi islamisse või on see järjekordne faas, mis tuli ja läheb, nagu paljud eelmised? Ma ei tea. Sel korral, ometi tunnen,

et olen justkui võrgus kinni. Aga see pole sugugi halb tunne ...”
 Algasid uued sisemised monoloogid. Ja päevik sai pidevalt uusi sissekandeid.

1.juuni2010

„Ma kardan, et ma ei sobi enam nendega. Ei oma rahva ega ... perega. Mu vaade meie ühiskonnale, maailmale, perele, riietusele ... nii paljudele asjadele on suure muutuse läbi teinud. Ja mu usk Jumalasse on tohutult kasvanud. Ma olen endale Unity fm'i (meie kohalik moslemikogukonna raadiojaam) ja islamiga totaalselt positiivse ajuloputuse teinud. Olen suure koguse kõntsa välja uhtunud.”

Heites kõrvale kõik need hirmud, kogesin suurimat selgust, mida selle ajani kogenud olin. Kõik hakkas lahti hargnema. Kõik selle usuga seoses osutus loogiliseks. Kõik küsimused said rahuldavad vastused. Kahtlused ja kõhklused hajusid iseenesest. Need „piirangud”, mis esialgu ähvardavatena paistnud olid, hakkasid hoopis vabastavatena paistma. Ma tahtsin neid piiranguid, et suunataju tagasi saada. Ma vajasin oma ellu distsipliini.

Paari kuu pärast tegin oma elu suurima ja parima otsuse – saada üheks neist, kes tunnistavad: *La ilaha illAllah, Muhammad rasulullah* – pole ühtki kummardamist väärivat jumalust peale Ainujumala ja Muhammad on ta sõnumitooja. Tol ööl neid sõnu öeldes nutsin end magama. Seda leevendustunnet on raske sõnadesse panna. Olin lõpuks leidnud selle, mille järgi mu hing valutanud oli. Kuulsin nüüd Prohvet Muhammadi *ummasse*. Tol ööl sai minust moslem.

SEE VIIMANE TÜKK PUSLET

Jätkasin oma uurimustööga, ent teadsin südames, et mu valik on pöördumatu. Kui rahuldav oli mõelda, et olin suutnud kõrvale heita kõik eelarvamused ja ise tõe välja selgitada. Kui vähe oli mulle senini selge olnud selle religiooni tõelisest palgest ... Kuid mulle oli saatuseks kirjutatud, et just sellel ajal, selles kohas ja pärast just neid läbielamisi jõuan ma oma jahitud „selleni” ning

tean nüüd, et „see” on islam. Ja teades liigagi hästi, mis tunne on elada selles seisundis, mida meile tiitliga „vabadus” tutvustatakse, tunnistan ma siiralt, et tõeline vabadus sai minu jaoks alguse tol ööl, kui tunnistasin, et on ainult üks kummardamist vääriv Jumal ja Muhammad on ta sõnumitooja.

Sellest ööst on möödunud seitse kuud. Vaatan vahel tagasi oma elule enne islamisse astumist ja näen end kui puslet. Viimane tükk sellest puslest oli kogu aeg puudu olnud. Selle koha peal oli tühimik. Et tervikuks saada, pidin selle tüki üles otsima. Läbi keeruliste, sihitute ja valusate otsingute jõudsin ma selleni. Ja see tükk on väärtuslikum kui kõik maised rikkused. Nüüd palun ma vaid, et Jumal seda tüüki minult ei võtaks. Ja ma palun, et ta teisedki pühendunud otsijad selleni juhataks.

Kati

Vanaema Alma, muslima

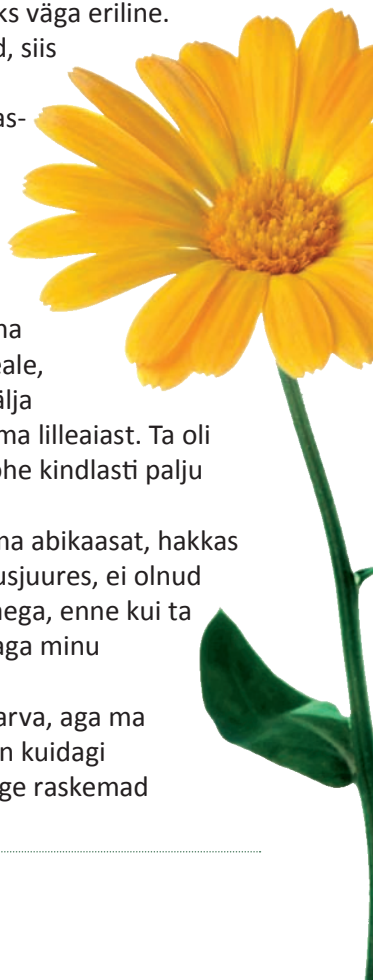
Sellest on natuke rohkem kui aasta möödas, kui mu vanaema Alma suri ... *innä lilläähi wa innä iläihi raažiun* (Tõesti, me kuulume Jumalale ja tõesti naaseme ka Tema juurde). Ta suri moslemina, st uskudes Ainujumalasse, *alhamdulillah!* Aga enne, kui ma selleni jõuan, kirjutaksin natuke oma vanaemast.

Meie peres kasvas 7 last. Tema oli meie ainuke vanavanem. Emapoolset vanaema-vanaisa me kunagi ei tundnudki, sest nad surid juba enne, kui meie olime sündinud. Vanaisasid meil ka ei olnud, nii et meie vanaema oli meie kõigi jaoks väga eriline. Kui teistel lastel olid peamiselt maavanaemad, siis meil oli linnavanaema. Minu vanaema elas Lasnamäel 1- toalises korteris, kus me meelsasti kordamööda oma kooli- ja suvevaheajad veetsime.

Ta oli väga eriline naine – ei olnud asja millega ta ei oleks hakkama saanud: ta oli väga hea kokk, kodus, heegeldas, tikkis ja õmbles. Ta armastas lilli, mida ta aknalaud aina täis oli ja mis kandsid ilusaimaid õisi ja tihtipeale, kui me õues mängisime ja vanaema aknast välja vaatas, tundus meile, nagu ta vaataks välja oma lilleaiast. Ta oli töökas ja igati tubli naine. Minul on temalt kohe kindlasti palju õppida.

Ma mäletan, et kui tutvustasin vanaemale oma abikaasat, hakkas ta teda esimesest silmapilgust armastama. Kusjuures, ei olnud lihtne meeldida mu vanaemale, tal läks ikka aega, enne kui ta inimesed omaks võttis. Miskipärast võttis ta aga minu abikaasa otsekohe omaks.

Kui lirimaale kolisime, nägin vanaema väga harva, aga ma tean, et ta alati ootas, talle tundus, et ma olen kuidagi väga-väga kaugel. Kui jälle kohtusime, siis kõige raskemad

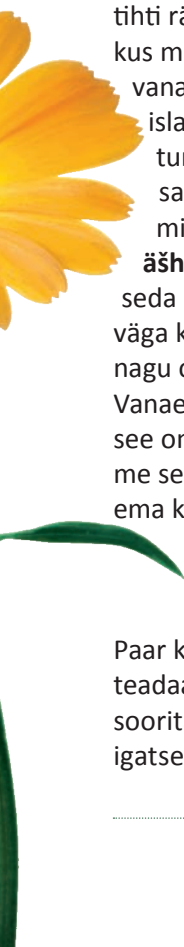
hetked olid need, kui lahkudes nägin oma vanaema akna peal lehvitamaks, kuniks silmapiirilt kadusin.

Kuna teadsin, et vanaema jääb vanemaks ja tema tervis nõrgeneb, palusin alati Allahilt, et kui minu vanaema peab surema moslemina, siis palun anna mulle võimalus minna Eestisse tema juude, enne kui Allah tema hinge enda juurde tagasi võtab. Ja juhtuski, et vanaema jäi väga haigeks. Kui ma sellest oma mehele rääkisin, ütles ta mulle kohe: „Sa pead minema! Jäta lapsed minu hooleks, mine ja külasta oma vanaema, tema vajab sind hetkel rohkem kui meie.“

Kui ma Eestisse jõudsin, oli vanaema tervis juba väga nõrk – tal oli raskusi voodist väljagi saada. Minu jaoks oli suurim kingitus see, et sain teda näha, tema kätt hoida, tema pead silitada, teda kallistada. *Alhamdulillah!* Mu ema ja õde rääkisid mulle, et vanaema on tihti rääkinud Jumalast ja ühel päeval, kui televiisorist tuli saade, kus meie mufti Ildar rääkis islamist ning elust ja surmast, siis vanaema oli väga hoolikalt kuulanud. Ma jutustasin vanaemale islamist ja sellest, et need kes usuvad Ainujumalasse, ei pea tundma surres hirmu ega kartma, sest nende igaveseks koduks saab Paradiis. Vanaema rõõmustas selle jutu peale. Ta kordas minu järel usutunnistuse – **āshādu ān lāā ilāāha illa llaah wa āshādu ānnā muhāmmādān abduhu wa rasuuluh**. Ma üritasin seda öelda väga aeglaselt, kuna arvasin, et see on võõrale keelele väga keeruline öelda, aga *ma ša Allah*, see tuli tema suust välja, nagu oleks ta seda enne tuhandeid kordi öelnud.

Vanaemaga hüvasti jättes ja enda järel ust sulgedes tundsin ma, et see on viimane kord, kui ma teda näen. Me leppisime kokku, et kui me selles elus ei kohtu, siis kohtume Paradiisis *in ša Allah*. Vanaema kinkis mulle oma käsitöökarbi, mis on minu jaoks hetkel kõige hinnalisem ese. Ma hoian seal karbis oma ehteid ja asju, mida igapäevselt kasutan ja iga kord, kui karbi avan, teen ma *duaa* oma vanaemale.

Paar kuud hiljem vanaema suri. Juba paar tundi peale sellekohast teadaannet oli meie väikese liri linnakese palvemaja täis mehi, kes sooritasid siin lirimaal minu vanaemale matusepalve. Ma ikka veel igatsen teda meeletult, aga mul on hinges suur rõõm tema üle,

sest ta suri moslemina – uskudes Ainujumalasse.

Minu jaoks on see imeline lugu, mis on sündinud minu enda silme all. Lugu sellest, et kunagi ei ole hilja, lugu Jumala halastusest.

Lugu sellest, et ära kunagi kaota lootust. Kui Allah on midagi plaaninud, siis ei aita siin meie plaanid, vaid Jumala tahe jääb alati peale.

Lõpetuseks tahaksin teha *duaa* oma vanaemale, kes on mind inspireerinud nii mitmel moel.

Oo Armuline Jumal, palun muuda minu vanaema haud tükikeseks Paradiisist!

Oo Armuline Jumal, palun ehita minu vanaemale igavene kodu kõrgeimal korrusel Paradiisis...

Amiin!

Sarah

Truth or dare. . .

Jumala küsimus tuli minu ellu äkki, umbes 3 aastat tagasi. Varem olin tüüpilise eestlasena muidugi sellele kogu oma jõuga kategooriliselt vastu – mis mõttes, täitsa nõme ja mõttetutu värk, kuidas üldse keegi saab uskuda selliseid asju, on küll tore muinasjutt aga mis Jumal, lippame koos pilvede peal käsikäes, ah????? jms mõtted mõlkusid mul alatasa peas, mille pärast mul nüüd lausa piinlik on. Kindlasti läks mul keskmisest kauem aega Jumalani jõudmisega, sest kõige esmane info, mis minu pähe süstiti, ei olnud vast kõige õigem inimesele, kes ei ole iial Jumalast midagi arvanud ega isegi iial ausalt öeldes selle peale mõelnud – jutt taevast ja põrgust võib tunduda (ja tunduski) liiga muinasjutulik, seega kui *inšaAllah* avaneb mul võimalus kunagi mõnele endasugusele Jumalat „tutvustada“, siis isiklikust kogemusest sain vähemalt nii palju, et oskan aimata, kust ja millise infoga oleks ehk parem algust teha. Aga minust siis edasi. Aeg läks edasi ja see teema ei tahtnud minust kuidagi üle ega ümber minna, kuni tulid minu nõ ateistlikku-agnostilisse mõttemaailma sellised kolm peamist ideed, mis panid mind mõtlema, et *WHAT IF ...* : 1) Kuidas maailm siis üldse alguse on saanud? 2) Mis on siis minu elu mõte? Miks ma üldse siin olen või üleüldsegi midagi teen, kui *in the end* ma nii või naa olen mulla all ja see on kõik? 3) Ehk vast ka kõige mõjutavamaks sai see, kui kord üks usklik ütles mulle, et kujutagu ma ette, kui *in the end somehow* Jumalat ei ole olemas, siis mida kaotavad usklikud? Mitte kui midagi! Aga kui Jumal on olemas, siis *do you even dare to think about* mida kaotad sina? Sealt sai alguse hirm, mis lisaks nendele mõtteteteradele muutis mu suhtumist päris korralikult ja mõnda aega hiljem lisandus sinna mõttechunnikusse juba ka „Väikesest värvilisest abilisest“ leitud teaduslikud tõendid jpm seesugust. Muidugi olin ma enne seda kõike Koraani omaette kodus sirvinud ja ilusti ikka märkinud üles ainult asjad, mis mulle EI meeldi, et ma saaks väita, et ma sellesse ei usu, et ma saaks vastu vaielda ja seda enda juurest minema peletada, kuid samas loomulikult ei märki-

nud ma mitte ühtegi asja, millega ma nõustuks või mis mulle meeldiks, onju – nii-nii tüüpiline! See on ühtlasi ka hea näide sellest, kuidas ma üritasin selle vastu omaette võidelda, ega ma kellelegi ju eriti rääkinud ei ole, millised on minu ja Jumala vahelised suhted, seega oligi mul alataasa üks *constant battle* iseendaga. Ma ei oskagi seda seletada või mingit täpset aega määratleda, kuid enne isegi kui ma oleksin islamit õppima hakanud, või ükskõik mis muud religiooni, siis ühel ilusal hommikul ma lihtsalt ärkasin üles ja uskusin Jumalasse ja Jumala eksistentsi. Aga ka see oli minus nii vastandlik ja uus tunne, et mõnikord ma olin nii rõõmus, et just mind on õnnistatud ja just mulle on näidatud õiget teed, mida niiii paljud inimesed meie maailmast kunagi näha ei saa, sest meie ühiskonnas sa lihtsalt võid terve oma elu ilusti ära elada, nii et sa isegi ei mõtle Jumala küsimuse peale, just seetõttu, et see meil siin niivõrd taunitud on. Nagu minagi, enne mul ei olnud isegi mingit kindlat arvamust selle kohta, ma lihtsalt ei mõelnud selle peale, mitte kunagi!

Ühesõnaga olin ma tihtipeale nii õnnelik, et ma sinna punkti jõudnud olen, aga samas oli ka palju kordi, kui ma seda just nii meie ühiskonna, kõige pärast mille keskel mina üles kasvanud olen kui ka loomulikult oma perekonna pärast, ka väga kartsin ja

üritasin iseennast veenda, et äkki minu jaoks on mingi teine tee, mitte islam, et äkki saab minust hoopis kristlane või kasvõi budismi või judaismi või kes teab mis muu usundi järgija, sest see oleks ju palju lihtsam ja „sobituks“ minu eluga palju paremini, kuigi *deep down* ma vist alati teadsin, et teist teed ei ole.

Aga kuna see mind ikkagi hirmutas, siis ma nii-öelda mängisin iseendaga oma peas sellist kassi-koera mängu ikka päris pikalt, kuni siis praeguse hetkeni, kus ma olen 19-aastane ja tean sisimas, et minu jaoks ei ole teist teed, aga mul on veel nii palju õppida. Antud hetkel, tänan Jumalat, et nüüd ja just nüüd on olemas pühapäevane Koraanitund, minu ja ka teiste huvilistele, sest minu jaoks isiklikult on see parim viis õppimiseks, kui keegi teine, teadja, mulle kõik ilusti lahti seletab, sest vaid nii saan ma kõige parema ettekujutluse Jumala sõnast, imedest ja sellest, mida Jumal minult ootab. Ootan terve nädala pühapäeva ja kui see lõpuks kätte jõuab, siis olen ma totaalselt eufoorias, sest iga kord tunnen, et olen sammukese lähemal! *Alhamdulillah!*!)

Eileen

Leidsin islami

Minu lugu ei ole küll eriti pikk, aga jutustan selle siiski. Islamist sain teada aastal 2005, kui tutvusin praeguse kaasaga. Tema on sündinud moslemina ja just nimelt lihtsalt sündinud, sest ta ei olnud üldse praktiseeriv moslem. Varem ei teadnud ma islamist absoluutselt mitte kui midagi: koolis selle kohta midagi ei õppinud, polnud ka muul põhjusel kokku puutunud.

Kaasa rääkis islamist õige vähe, näitas youtubeist videosid ja seletas, mis on islamis keelatud, nagu alkohol, narkootikumid jms. Suurem huvi islami vastu tekkis mul hulk aega hiljem ja hakkasin seda ise uurima, kuna nagu mainisin, minu kaasa ei ole praktiseeriv moslem, tal endalgi vaja õppida, nii et minule õpetajaks ta ei sobinud.

Nüüd olen moslem, *alhamdulillah*, ja püüan võimalikult palju oma usu kohta õppida. Olen oma väheste teadmistega siiski juba kaasast ees ja nii olen hoopis mina see, kes teda palvetama õpetab ja seletab, mida tohib ja mida mitte.:)

Alhamdulillah, et Allah on mind juhatanud!

Julia

Päästa puüdes sain päästetud

Aasta oli siis 2007, kui sündis mu tütar ja ma olin äsja lõpetanud suhte, mis oli täis nii füüsilist kui ka vaimset vägivalda. Otsustasin kolida elama ema juurde. Ma ei näinud elus mingit mõtet, ma lihtsalt olin ja kulgesin päevast päeva, täis hirmu ja hingelist valu. Kõik mu ümber tundus nii mõttetu ja masendav.

Hakkasin rohkem suhtlema oma täditütrega, kes oli valinud tee järgida islamit ja tal oli plaan kolida elama Egiptusesse. Tol hetkel oli mul islamist teadmisi täpselt niipalju, kui meedia kajastas ja teades, et Egiptus on islamiriik, hakkasin ma natuke kalli sugulase käekäigu pärast muretsema. Muidugi üritasin teda veenda, et ta teadmatusse ei läheks ja keelitasin teda järele mõtlema, enne kui selle suure sammu astub, aga tema ikka rääkis kui palju head islam on talle andnud ja kuidas teda muutnud. Üritasin tema käest uurida, niipalju kui võimalik, et vähemalt minu süda rahule jääks, et temaga midagi ei juhtuks. Ta soovitas mul lugeda islam.pri.ee-d, et seal on palju infot islami kohta. Ja nii ma asusingi otsima vastuseid oma küsimustele, mida tekkis üha rohkem juurde, seoses ka omale elu mõtte leidmisega.

Mida rohkem ma lugesin, seda enam ma avastasin, et islam on rahumeelne religioon ja kõik on nii loogiline ja kergesti arusaadav ja hoopis midagi muud kui meedias. Siis tekkiski mul huvi leida, mis on tõde.

Mõne kuu möödudes avanes mul võimalus külastada koos pojaga Egiptust. Juba esimestel päevadel panin tähele, kui õnnelikud ja abivalmid sealsed inimesed on. See oli hoopis midagi muud, kui olin harjunud Eestis nägema. See aga andis mulle mõtteainet mõistmaks, millised on nende inimeste väärtused. Eriti muljetavaldav oli näha, kuidas mehed tegelesid lastega, hoolitsesid pere heaolu eest nii kuis võimalik – see oli hoopis midagi muud, kui olin harjunud siin nägema.

Jõudis kätte aeg, mil mu sugulane kolis Egiptusesse ja ma hoidsin temaga pidevat kontakti, et teada saada tema nägemusest elust

moslemite keskel. Kõik, mis ta rääkis, tundus lausa uskumatu ja ma mõistsin, et ta on leidnud oma koha elus, *alhamdulillah*.

Aeg läks edasi ja mul tekkis igatsus taas kord külastada Egiptust ja taas kord näha oma sugulast. Sel hetkel ma veel ei teadnud, kuidas see reis minu edasist elu mõjutama hakkab.

Lennujaama jõudes tundsin end ebamugavalt, olles pidevalt meeste pilkude all, aga loomulikult olin ju tavaline Euroopa turist, katmata juustega. Kuna liigne tähelepanu mind juba väga häiris, tegin ettepaneku minna järgmine päev shoppingule ja osta mõned uued riided, mis ei oleks nii tähelepanu äratavad. Sattusin ka poodi, kus oli palju kauneid *hidžaabe*. Kuna minu soov oli jääda täiesti silmapaistmatuks, siis muretsein endale ka oma esimese *hidžaabi*. Mind valdas imeline tunne, kui mulle *hidžaab* esimest korda pähe pandi – ma võisin jalutada tänaval ilma, et keegi järgi vaataks või hüüaks, see oli vabaduse tunne! Ja korraga ma mõistsin, kui tähtis on katta oma keha ja juukseid meeste pilkude eest. Iga päevaga avastasin ma üha enam islami täiuslikkust ja kuidas see mind õnnelikumaks muudab.

Oli plaanis minna lähedal asuvasse El-Hamd mošeesse. Juba õhtul tekkis suur ärevustunne, kuna see oli ikkagi esimene kord ja pealegi ei osanud ma veel palvetada. Jõudes mošeesse tundsin, kuidas värisesin, kuuldes palvekutset – mind valdas selline tunne, nagu oleks liblikad kõhus lennanud. Seda tunnet on raske sõnadesse panna. Esimese palve tegin ma tegelikult oma mõtetes ja eesti keeles, tehes teistega kaasa vaid liigutused, aga ma arvasin, et see on siiski hea algus. Mind valdas lahkudes täielik hinerahu.

Naasnud koju, pühendasin end täielikult palve õppimisele. Youtu-beist leidsin video, mille järgi oli hea õppida. Algul oli ka „tagasi-lööke”, kuna palve tuli selgeks õppida arabia keeles, millest mul polnud aimugi – lugesin teksti paberilt maha.

Ühel öössel juhtus aga midagi imelist – ma tõusin üles, nagu oleks kuulnud oma kõrvus Al-Fatihad, kuigi kõik oli toas vaikne ja ma laususin selle soravalt endamisi, kuigi see mul enne peas polnud. Tol hetkel ma võtsin seda kui märki, et ma olen valmis islami oma usuks võtma.

Jõudis ka päev mil olin õppinud selgeks palvetamise, kogunud rohkem teadmisi ja olin valmis lausuma usutunnistuse. Algul sai lausunud usutunnistus endamisi, hiljem ka Tallinna Islami kultuuri-keskuses. Usutunnistust andes hakkasid mul pisarad jooksma, see oli fantastiline hetk! See oli tunne, mida iial ei saa unustada.

Ka ema märkas muutusi, mis minuga olid toimunud. Alguses arvas ta, et see on möödunud nähtus ja ei tekitanud eriti suurt probleemi. Kuid mida aeg edasi, seda keerulisemaks läksid meie suhted. Kuna mul pole kunagi olnud emaga eriti lähedasi suhteid ja mõistmist, siis tunnetasingi, et ega ta minu valikutega ei lepi. Peagi hakkasin perekonnalt saama igasuguseid halvustavaid komentaare. Vahel läks see isegi nii kaugele, et sõidsin lastega mõneks päevaks kodust eemale, kuna lihtsalt ei suutnud toimuvat enam välja kannatada.

See oli raske aeg – õhtuti ma lihtsalt nutsin, kui lapsed magasid. Kõige rohkem tegi haiget just emapoolne suhtumine; ema, kelle poolt oleksin lootnud toetust ja mõistmist. Kord tahtis ta isegi mu *abaaja* ja *hižaabid* ära põletada, öeldes et tema majas selliste „kaltsudele” kohta pole. Kuid ta on ikkagi mu ema ja ma andestasin talle, lootes, et ehk läheb kõik veel paremaks *inšaAllah*.

Ka osad tuttavad loobusid minu sõprusest. Ma mõtlesin: „*Alhamdulillah*, ju siis polnud ikka nii õiged sõbrad.” Tänu Allahile ja hoolivatele õdedele sain jällegi rasketest hetkedest üle. Palju toetus sain ka oma isalt, kellega ma pole küll koos elanud, kuid meie omavaheline usaldus ja läbisaamine on suurepärased. Ta ütles mulle ilusad sõnad: „Usu, mida sa õigeks pead, kuid tee seda kogu südamest.” Need sõnad andsid mulle palju jõudu juur-

de edasi püüelda ja rasketel hetkedel oli neist väga palju abi. Mida aeg edasi, seda rohkem ma õppisin mitte kuulama negatiivsid kommentaare. Mõtlesin, et las nad siis räägivad, kui neil targemat teha pole. Loomulikult oli ka palju positiivsust, mis tegi südame soojaks.

Nüüd võin öelda, et islam on mulle eluks väga palju õpetanud. Ma olen leidnud oma sisemise rahu, mida olin nii pikka aega otsinud. Ma olen palju rahulikumaks muutunud, õppinud väärtustama oma elu ja ennast ümbritsevat. *Alhamdulillah!* Muidugi väga palju on veel õppida ja teha, samas jagada kõiki teadmisi lastele, et neist kasvaksid tublid moslemid *inšaAllah*. Ma olen uhke selle üle, et olen *muslima* ja teinud elus ainuõige otsuse järgida islamit, *alhamdulillah*.

Eleri

Soovin Jumalat armastusega teenida

Mäletan oma lapsepõlvest, et tihti valdasid mind küsimused maailma loomise kohta. Kes on sellise meisterlikkusega hakkama saanud, peab olema nii võimas ja suur! Endalegi seletamatul moel tundsin, et on olemas Keegi, kes meie üle valvab, meid kaitseb. Ta on meie jaoks kogu aeg olemas, kui me teda vajame, ainult Tema on suuteline kõike nägema ja kuulma.

Sellist laadi küsimuste ja mõtete peale ei osanud minu pere kahjuks mind toetada ega aidata ning ma ei süüdistan neid selles, lihtsalt see oli teema, millest nemad midagi ei teadnud ning millest nõukogude ajal rääkida ei tohtinud ning millele tol ajal ühiskonnas väga hea pilguga ei vaadatud. Aga mul on siiralt hea meel, et minu kadunud vanaisa mulle aega pühendas ning minuga nendel teemadel vestles ning mulle püüdnult analüüsides ja arutledes seletusi anda proovis. Vanaisaga sai nendel teemadel pikalt arutletud, et miks me siin ilmas üldse oleme ning mis meie ülesanne siin on ning mis siis saab, kui me ära sureme, meid maha maetakse, mis siis edasi saab, mis meid ees ootab pärast surma. Püüdsin mõnda aega olla hea kristlane, järgides vanaisa, käia jõulude ajal kirikus ja uskuda sellesse, kuid samal ajal ei tundunud see mulle päris õige. Palju oli sellist, millega mu mõttemaailm kokku ei sobinud ning millesse ma sundisin end uskuma, et sobitada end pigem teistega. Leidsin, et nii ma oma elu elada ei soovi ning jätkasin oma otsinguid, lootes et kunagi leian ma oma elus selle, mille järgi minu hing ihkab.

Nüüd viimaks, *alhamdulillah*, olen leidnud selle islamis. Tean sisimas, et minu jaoks ei ole teist teed, minust saab hea moslem. Olen palju erinevatest raamatutest islami kohta lugenud, aidanud on mind palju moslemite kuukiri ning veebileht. Täna Allahit iga päev, et mul on avanenud võimalus Skype'i vahendusel ka Koraani õppida, sest minu jaoks on ülioluline õppida targemate käest, kellel suurem teadmispagas ning rohkem kogemusi olulise lahti seletamisel. Leian, et nii saan ma kõige parema ettekujutuse

Jumala sõnast inimkonnale, Tema imetegudest ja sellest, mida Jumal minult, kui healt moslemilt ootab. Olen äärmiselt tänulik ka mind ümbritsevatele õdedele ja nende abivalmidusele minu küsimustele vastamisel ning olen tänulik oma mehele teades, et võin tema käest ükskõik mis ajal islami kohta küsida – ta jagab alati lahkelt minuga oma teadmisi ja kogemusi. Kuidas ma end peale moslemiks hakkamist tunnen, kuidas see minu elu on muutnud? Ma tunnen, et olen tagasi saanud oma südamerahu, sisimas tunnen et olen rahulikum, õnnelikum mind valdab suurim õnnetunne, mida ma kunagi olen tundnud ning ma tunnen ennast enesekindlamana kui kunagi varem. *Alhamdulillah* kõige eest! Olen uhke, et olen moslem ning soovin Jumalat armastusega teenida.

Annely

Minu moslemiks saamise lugu

Jumal on olnud minu südames sellest ajast, kui ennast mäletan. Ometigi kasvasin mittereligioosses perekonnas. Minu lapsepõlv polnud kerge – mäletan vägivaldseid kodutülisid, liigset alkoholi ning narkootikumide tarbimist, enesetapukatseid ja palju muud. *Alhamdulillah*, olin kõige selle pealvaatajaks, jäädes küll otseselt puutumata. Lohutust ja kaitset rasketel aegadel otsisingi Jumalalt ja mäletan öid, mis sai veedetud palvetades. Tagasi vaadates võin tunnistada, et olen isegi õnnelik oma lapsepõlve üle, kuna see võttis minult isu erinevaid pahesid enda nahal kogeda, pani elu vaatama ehk nii öelda õigetes värvides ja ärgitas mind uskuma Jumala olemasolusse. *Alhamdulillah, alhamdulillah, alhamdulillah*. 16aastaselt läksin leeri, sain ristitud ja õnnistatud, ning sinna paika minu ristiusk jäigi. Jumala kolmainsust ma ei mõistnud ning Jeesuse poole palvetamine tundus võlts ja võõras. Uskusin Jumalat oma endisel viisil, ilma Piiblit lugemata ja kirikut külastamata. Mis ja kes mõjutas mind islamist huvituma, olid esmalt minu ema, kes armastab väga Egiptuse kultuuri ning minu puberteediaegne armastus, kes jagas oma arvamust islami kohta. Lugesin samuti paar raamatut, mis kahjuks polnud kõige paremate hulgast ning serveerisid islamit pigem negatiivse ja ahistavana. Seega kadus mõneks ajaks ka suurem huvi selle vastu. Peale seda kui abiellusin ja poeg lasteaias käima hakkas, oli mul üksinda kodus istudes piisavalt vaba aega, et jälle elufilosoofia vastu rohkem huvi tundma hakata. Lugesin erinevat kirjandust erinevatest teooriatest, aga miski nagu ei andnud täielikku rahu ja iga teooria puhul jäi mingi lünk nagu täitmata. Eelmise aasta kevadel nägin aga und – olin rietatud moslemiks ja inimesed minu ümber olid moslemid. Ärgates tundsin end väga emotsionaalselt, nagu oleks kõik päriselt juhtunud, väga ere unenägu. Tol perioodil aga uskusin, et nägin oma nii öelda „eelmist elu“. Nimelt olin just lugenud raamatut reinkarnatsioonist ja tol ajal tundus see teooria mulle üsna vastuvõetava elutõena.

Peale seda unenägu aga hakkas islam igast küljest minu ellu imbuma: eetika õppejõu loengud, tema jagatud kogemused moslemitega; ootamatu kohtumine selle sama puberteediaegse armastusega, kes kunagi mulle Koraanist jutustas; suvi, mis möödus Coelho raamatuid lugedes; moslemist pokrisõber jmt. ja lõpuks ma nii kaugele jõudsingi, et hakkasin ise islami vastu sügavamat huvi tundma.

Leidsin eestikeelse saidi www.islam.pri.ee, mis väga lihtsalt andis ülevaate islami ilust ja seisukohtadest ning kummutas minu väärarvamused paari päevaga. Mida rohkem ma endale sealt informatsiooni ammutasin, seda suurem sümpaatia minus islami vastu tekkis. Islam oli väga väga lähedane minu enda aja jooksul juurdunud elufilosoofiale ja traditsioonilisi eluväärtusi armastavale hingele. See julgustas mind veel enam islami kohta otsima. Leidsin Internetist erinevad saite ja mida rohkem ma lugesin seda rohkem ma hakkasin selles tõe nägema.

Tasapisi hakkasin islamit ka praktiseerima, esmalt puhtuse ja söömiskommete poole pealt, hiljem juba harjutasin end ümber õigesti ja viis korda päevas palvetama, poes teise pilguga riideid vaatama jne. Kuna minu abikaasa polnud usklik, nägin vaeva, et teda veenda samu muudatusi elus tegema ja nägema islami ilu ja tõe. Esialgu ta tuligi nendega kaasa, endamisi lootes, et see on mööduv nähtus ja peagi tuleb mul nii öelda „mõistus tagasi koju”. Lükkasin oma *šahaadat* edasi, andes aega abikaasale islamit tundma õppida ja armastama hakata nii nagu mina ja oodates, et Allah tema südamesse jõuab. Teadsin, et ta on võimeline oma *šahaada* andma selleks, et meie abielu päästa, kuid ei soovinud, et ta seda minu pärast teeks. Tahtsin enamat, tahtsin, et usk tal südames oleks. Andsin talle kirjandust lugeda, vaatasime koos filme, arutasime islami üle, justkui piisavalt, et islamit tundma õppida ja selles tõe näha. Tegin järjekindlalt duaasid, et Allah teda juhataks. Ja aeg ajalt tunduski, et see on temani jõudnud, kuid siiski tekkis momente ja olukordi, kus tema tõeline pale nähtavale tuli ja seega teatud kahtlus jäi närima. Muslimist sõber soovitas sooritada istikhaara palve, et ma leiaks rahu oma südames. Ja *alhamdulillah*, nagu tellitult oli just tolle kuu Iqra numbris

istikhaara palvest artikkel.

Ühel reede hommikul enne fajrit sooritasingi istikhaara ja jäin märke ootama. Esimesed märgid saingi juba paari tunni möödudes. Samas jäi kahtlus veel sisimas närima, et kas see ikka on Allahi märk või mitte ja et äkki ma saan mingi selgema märgi, näiteks mõne unenäo põhjal, aga seda ei juhtunud.

Kuu möödudes sooritasin uue istikhaara palve ja kaks järgmist päeva olid jälle ühed mu abielu kõige kohutavamad. Tundsin, et nüüd olen küll otsesed märgid saanud, et see abielu peab lagunema. Abikaasale esialgu midagi ei rääkinud. Kahtlesin, mõtlesin, et äkki ma pole piisavalt kannatlik, et võib olla Allah soovib mind testida. Mõtlesin, et kuidas ma ikka lahutan, kui see on kõige ebameeldivatest tegudest Allahi silmis ja palju teisi kahtlusi hakkasid minu hinge piinama.

Lõpuks otsustasin otsida kindlust Koraanist. Tegin siis läpaka lahti, avasin sealt Koraani nii et kõik suured minu monitoril olid vaid kliki kaugusel. Tegin mõttes Allahile duaa, panin silmad kinni, „Bismillah!“ ja klikk – minu ees avanes suura Ar-Rum. Kerisin kiiruga teksti allapoole ja mis ma nägin: „And of His signs is that...(30:20); And of His signs is that...(30:21); And of His signs is...(30:22); And of His signs is...(30:23);...“ Ilma üldse ajaatide sisule tähelepanu pööramata, tundsin endas erakordset kindlust, et jah, nüüd need kahe päeva sündmused olidki need märgid, mida ma oodanud olin. *Alhamdulillah!* Kerisin siis suura lõppu välja ja lugesin läbi viimase

ajati: „So be patient. Indeed, the promise of Allah is truth. And let them not disquiet you who are not certain [in faith](30:60)”

Siinkohal olingi lõpliku meelerahu saavutanud: abielu, mis siiani vaid õõnestas minu enesekindlust, imaani ja takistas mul täiel määral oma usku praktiseerimast, tuli lahutada.

Rääkisin sellest oma abikaasaga, kes nüüd alles oma tõelist suhtumist islamisse näitas ja kahjuks oli see kõike muud kui positiivne.

Järgneval nädalal sain teada uudise gruppisahaadast. Milline õnn oli selles osaline olla ja lõpuks tunda end tõelise moslemina. *Alhamdulillah! Alhamdulillah! Alhamdulillah!* Allah on alati esimene, pole kedagi Temaga võrdväärset ja kõik, mis me elus ette võtame, teeme me Allahi pärast, sest selleks meid loodigi – Allahit kumardama.

Eli

Nii lihtsalt saigi minust moslem

Olen norrakast sõbrannaga ühes Bostoni äärelinnas toimuvat vabaõhukontseri nautimas. On juunikuu keskpaik aastal 2000 ja minu au-pairi aasta Ameerikas on lõppemas. Koju peaksin sõitma juba kolme nädala pärast. Kontsert kestab terve päeva ja silme eest on erinevatest esinejatest kirju ning kõrvus kumiseb. Tunnen, et keegi vaatab mind, kuid rahvamassis ei näe ka kes just. Lõpuks märkan, et mind piidleb silmanurgast kena tõmmu noormees. Naeratan ja ootan, et ta tuleks minuga juttu ajama. Laval on esineja järjekordsaelt vahetunud ja mul hakkab kontserdist küllalt saama. Kirun mõttes end lubaduse pärast sõbrannale seltsiks tulla. Nuputan parajasti endaette, kuidas sealt sõbrannat solvamata jalga lasta, kui mind kõnetab üks teine tõmmu noormees: „Vabandage, te meeldite mu sõbrale, aga ta on liiga häbelik, et ise teie juurde tulla.” Heidan veelkord pilgu avalalt naeratava kuti poole, tundub teine päris kena olevat. „No kui häbelik, siis häbelik,” mõtlen tema poole astudes. Järgneb tavapärase tutvumine ja koordinaatide vahetus. Ma ei kavatsengi talle helistada, mõne nädala pärast sõidan ju koju. Piletidki on olemas. Aga noormees helistab ise paari päeva pärast. Ajame telefonis pikalt juttu. Mainin, et sõidan paari nädala pärast koju Eestisse. „Oi, kui tore, veab sul,” ütleb ta natuke kadedalt, „ma pole juba mitu aastat koju saanud.” ??? Hmm, „tore”? Noormees otsib vist lühisuhet. Mõtlen juba toru hargile panna, kuid kuna tema inglise keel pole just parimate killast, kordan end igaks juhuks: „Jah, ma sõidan PÄRISEKS koju, kuna mul on aastane viisa ja see saab kohe-kohe läbi.” „Pärieks? Ei, seda sa küll ei saa teha, me ju alles saime tuttavaks! Kuule, saame homme linnas kokku.” Lepime kohtamise aja ja koha. Järgmisel päeval tuleb välja, et ta on uurinud ja teab, kuidas ma veel mõneks ajaks maale saan jääda. Tuleb taotleda turistiviisat, aga selleks peab ka arvel arvestatav rahasumma olema. Kuna mul on ainult tuhat säästetud, on lahke noormees kohe nõus omalt-

poolt veel kolmekordse summa minu arvele kandma. Pean omaette aru, et kas tegu on pooletoobisega või siis armastusega esimeset silmapilgust. Minu õnneks siiski viimasega, nagu ma hiljem teada saan. Võtan tema pakkumise vastu, kuna Eestis ei oota mind peale sugulaste keegi ning Ameerikasse olin nagunii tahtnud jääda, et kooli minna. Senini polnud ma lihtsalt võimalust leidnud.

Järgneb kiire tööotsing, saan ülikooli sisse ning noormees osutub toredaks egiptlaseks, kellega lõbusalt aega veeta ja maailma asju arutada. Aeg-ajalt tuleb ka religioon jutuks, saan teada, et ta on moslem ja õpin üht-teist islami kohta. Mina pean end religioonita usklikuks, teda ei paista see häirivat.

„Millal sa valmis abielluma oled?“ küsib ta ühe jalutuskäigu ajal. „Möh? Hmm...“ kokutan mina, „Ee ... ei tea, ei olegi“. See on kõik, mida öelda oskan. Selleks ajaks oleme tuttavad olnud umbes pool aastat ja küsimus tuleb täieliku üllatusena. Sinnapaika see selleks korraks jääbki.

Käime aga kohtamas edasi. Saan teada, et ta on suurest perest, ta ema on surnud, ta palvetab viis korda päevas, tahab pere luua, on USAs illegaalselt, ta on koorikloomade vastu allergiline, tal on hea süda ja et ta armastab mind.

Abieluni jõume peale 11. septembri sündmusi, enne seda olen veel saanud õpilasviisa ja Eestis ära käinud. Kuidagi äkitselt jõuan arusaamisele, et just tema on see, kellega tahan koos elada ja lapsi kasvatada.

September 11 on kole päev. Teame kohe, et enam pole miski endine. Seda eriti araablaste jaoks Ameerikas, neil on nüüd igavesest ajast igavesti märk küljes. Sellest hoolimata otsustan temaga abielluda.

Abiellume vaikselt, pulmi ei tee, kuna kummalgi meist pole USAs eriti sugulasi-sõpru. Registreerime abielu City Hallis, aga abielluvande anneme ka kohalikus mošees. Temale on see tähtis ja mina pole vastu, islam tundub päris vastuvõetav olevat. Imaam üritab küll mindki moslemiks pöörata, aga ma pole selleks valmis. Ta soovib meile õnne edaspidises elus ja olemegi abielus.

Kokku me veel ei koli, üritame normaalse hinnaga korterit leida, kuid kohtume tihti. Ta kingib mulle Koraani, mida aeg-ajalt loen.

Õpingute kõrvalt ei jää selleks palju aega, kuid üldiselt tundub värvikas raamat olevat.

Ühel ramadaanipäeval kutsub ta mind mošeesse kaasa. Abielus oleme olnud umbes kuu. Ramadaani ajal olen isegi paastunud, tõestamaks endale, et päikesetõusust loojanguni toidu ja veeta olla polegi nii raske. Ega olegi, kui tead, et päeva lõpus ootab abikaasa valmistatud maitsev õhtusöök. Igatahes olen ma otsustanud täna temaga õhtusele palvele kaasa minna. Sõidame mošee juurde ja üritame parklas mu kiharaid rāti alla saada, mis osutub üsna keerukaks ettevõtteks. Lõpuks tuleb appi Nasser'i onupoeg, kellel on 5 õde ja kes seetõttu peaks rätidest üht-teist teadma. Rāti kuidagi pähe saanud suundume mošeesse. Mošee on väike, pole isegi eraldi ruume naistele ja meestele. Rahvast on sees omajagu, samuti toitu, millega paast katkestada. Kõik tervitavad kõiki, peale araablaste on esindatud veel mitmed teised rahvused. Appike, kuidas pearätt mind häirib, see ei taha kuidagi peas istuda. Kohendan seda iga natukeste aja tagant. Ühispalve ajal ei tea ma loomulikult, mida teha ja mis järjekorras. Tunnen enda kui viies ratas vankri all. Üritan minu kõrval palvetavaid naisi matkida ja olukorrast kuidagi elusana välja tulla. Palve lõppedes ohkan kergendatult, kraban paar datlit ja istun maha. Mulle lähenevad kaks noort naist, üks neist väga rase. Saan teada, et Fatima on ameeriklasega abielus olev mehhiklanna, ja rase Amira ameeriklanna, kelle mees on mošee imaam. Loomulikult uurivad nad mu usu kohta. Minu vastustest saavad nad aru, et põhimõtteliselt usun sama, mis nemadki. Nad muudkui seletavad ja räägivad naeratades, mina kuulan ja noogutan. Nad on väga sõbralikud ja toredad ning minu surematu hinge pärast kahtlemata mures. Mingil hetkel kuulen end *šahaadat* ütlemas. Niisama lihtsalt ongi minust moslem saanud.

Nasser on meeste tervitamisega ühele poole saanud ja viipab mulle eemalt. Lähnen tema juurde, seame end minekuks valmis.

Olen kui puuga pähe saanud ega lausu talle juhtunust sõnagi. Hakkame juba uksest välja astuma, kui meie juurde tuleb Fatima: „Õnnitlen, teie naine on nüüd moslem“. Nasseri suust kostub vaid: “mõhh?”. Fatima kordab öeldut veel korra. Nasser vaatab mulle küsivalt otsa, suudan vaid noogutada. Ta haarab mind oma embusse, näen veel, et tal tikuvad pisarad silma ja ta on ütlemata õnnelik. Mina ei oska midagi arvata. Lähen koju ja palvetan esimest korda elus.

Ere

Yle TV 1-st moslemiks

Minu lugu sai alguse, kui olin 5 või 6 aastat vana ja Soome Yle TV 1 pealt tuli saade, kus näidati niqaabide ja lihtsalt *hidžaabidega* mosleminaisi, nende koduseid igapäeva toiminguid jne. Olin vapustatud, see oli nii huvitav ja olin tige, kui keegi toas seletas ning ma ei kuulnud mis räägiti. Lõpuks teatasin emale, et ma tahaks ka kunagi olla sellises peres ja selline naine. Ema vaatas ja vastas: „Ära ole loll! Need pole naised vaid meeste orjad.“ See lause kummitas mind päris mitu head aastat. Tahtsin rohkem teada sellest usust ja kõigest, kuid kellelt küsida? Mitte kelleltki! Nii see jäigi mind kummitama.

Mingi aeg koolis oli suureks trendiks kõigil pühapäevakooli minna ja siis usklikuks hakata. Läksin klassi plikadega kaasa. Ma olin küll enne kirikus käinud ja kõike seal näinud-kuulnud, kuid see, mis seal toimus, jättis mind külmaks ja tekitas ainult küsimusi juurde, selle asemel et minu omadele vastata. Ka see oli minu jaoks müstika, kuidas saavad kunstnikud maalida Jeesuse pilte ning ka Jumalast mehe kuju? Kas Jumal on mees? Kus ta elab? Kas ta ka loeb raamatuid? Kas ta pidi ka väiksenäinud koolis käima? Mis ta sööb? – sellised küsimused tekkisid ja keerlesid mul peas.

Kuna ma pühapäevakoolis ka ei saanud vastuseid oma küsimustele, mis ma neile esitasin, siis mind see kristlase mängimine enam ei huvitanud. Polnud mul ka kirikus olles mingit suurt joovastavat tunnet. Ma olin kui muust maailmast ja inimestest eemale tõrjutud. Pere ei mõistnud minu soove ja neid justkui ei huvitanudki see, mis ma tahan. Milleks siis pingutada?

Nii kestis see kuni päevani, kui ma reisisin üksi Soome ema juurde. Rongijaamas rongi oodates nägin hulganisti rätikutes naisi, kelle keel oli muusika minu kõrvadele. Mul tuli äkki mingi kummaline ärev tunne ning peale nende 30-minutilist jälgimist kostis hääl mu kõrval: „Tere, miks sa neid jälgid?“. Ehmatasin loomulikult, sest mind oldi hoiatatud, et seal on palju just mitte kõige toredamaid inimesi. Parem kui kedagi ei vaata ega Jumala eest juttu rääkima ei

hakka ja kaasa ei lähe. Vaatasin selle hääle kandja poole ja seal ta istus, tume kena noor mees. Ma ei vastanud talle ja ta kordas oma küsimust. Lõpuks tuli mul suust: „Huvitavad on.“

Meie vestlus kestis kaks tundi; teemaks islam. Ma sain vastuseid oma aastatega kogunud ja kummitama jäänud küsimustele. Ma olin nii õnnelik, et keegi oskas mulle rääkida seda, mida ma kuulda tahtsin. Lõpuks vahetasime telefoninumbreid ja aadresse. Kahjuks sinnapaika see tookord ka jäi.

Sellest kohtumisest möödus kaks aastat, kui ma keset Tallinna vanalinna sõna otseses mõttes sellele rongijaama poisile sülle jooksin. See oli mulle suur üllatus ja parim kingitus. Kuna pidin nagunii ema juurde minema, otsustasime Soome koos sõita. Sõitsimegi. Tuli küsimus, kas ma tahaksid mošeesse minna, et näha, mis see on ja kuidas seal palvetatakse. Kuna ma olin juba ise Internetist uurinud ja islami kohta infot otsinud ning ka minu üks aserist sõber oli mind valgustanud, olin ma loomulikult nõus mošeesse minema.

Aeg möödus ja ma laususin ka oma usutunnistuse. Kui mu vanemad teada said, et ma moslem olen, hakati mu käimisi piirama ning mu ema hakkas mängima „õiget“ lapsevanemat, kes ta kunagi varem olnud polnud. Ma olin 18-aastane, enda meelest nagu

täiskasvanud inimene ja siis tuli ema mulle äkki ütleva, kus ma käia võin ja kellega. Need pea kaks aastat olid mu elus kui õudusunenägu. Ma vihastasin Jumala peale, kaotasin usu temasse, sest miks ta siis laskis minu elu niimoodi metsa keerata? Miks ma ei tohtinud rahulikult olla see, kes ma tahan.

Sel ajal sain ma ka oma tütrekese, kuid päev, mil 2003. aastal mu sõbranna

mind Jürisse viis ning ma esimest korda Wissemiga kohtusin, muutis mu elu täiesti. Wissem aitas mul mu elu jälle selliseks muuta, nagu mina tahtsin. Mul oli tuttav, kes on ise moslem, kes järgib islamit ja palvetab. *Alhamdulillah* selle kena päeva eest, mil Wissem ja ta naine mind Kadriorus olevasse mošeesse kaasa võtsid. Alles siis hakkasin ma nn õigeks moslemiks, kes palvetab, teeb ramadaani kaasa ning kõik sellega kaasnev. Seal nägin ma, kui palju on tegelikult Eestis moslemeid. *Alhamdulillah*, et ma leidsin ennast ja *alhamdulillah* selle kõige eest, mis mul nüüd on. Ma olen uhke, et olen moslem ja ma olen uhke, et mul on moslemist abikaasa ja lapsed. *InšaAllah* leiab veel eestlasi tee islamisse, sest see on ainus ning õige.

Kadi

Jumal, otsisin sind salaja, kogu elu!

Kasvasin üles peres, kus Jumalast eriti ei räägitud, ei tunnustatudki. Nii puutusin Eestis elades usuga väga vähe kokku ja usu teema oli minu jaoks tabu. Kodus oli mul Lastepiibel (kunagi koolist saadud), mida ma vahel salaja uurisin. Ühel päeval otsustasin, et loen need 10 käsku läbi ja proovin nende järgi elada. 1. käsk on ju, et kummarda vaid Jumalat, ära kummarda iidoleid jne. Selle võtsingi endale mingil põhjusel südameasjaks. Koolis oli meil kombeks enne jõule klassiga kirikus käia ning seal saime ükskord teiste klassiõdedega juhuslikult teada, et üks meie klassiõde on usklik (pärast küll käisime suure kaarega temast mööda). Peale seda tulid meie kooli veel usklikud ja kutsusid meid kirikusse, neil olid kaasas külalised Ameerikast. Otsustasime siis minna – veidi piinlik oli, aga ameeriklased ju kutsusid. Kirikus pidasid ameeriklased loenguid, laulsid jne. Pärast kutsus seesama usklik klassiõde mind noorte koosolekule, kus ta iga nädal käis ja uudishimust läksingi. Kõik oli väga ilus, kuni sinnamaani, kui õpetaja ütles, et nüüd palvetame Jumala poja Jeesuse poole ja siis ma ei saanudki aru, miks ma pean Jeesust paluma? Aga Jumal?! Miks nad ei palveta Jumala poole? Jätsin selle enda teada ning see jäi minu esimeseks ja viimaseks korraks, kui sinna üldse läksin.

Rohkem kui kuue aasta eest kolisin Eestist ära välismaale. Siin olles ma eriti usuteemadele ei mõelnud. Tutvusin ka ühe moslemiga, kes tõi mulle kohalikust mošeest mitu Koraani tähenduse tõlget ja muud informatsiooni islami kohta, et lihtsalt teda paremini mõistaksin. Mingil põhjusel ei pööranud ma mitu aastat nendele suurt tähelepanu, vahel küll uurisin neid, kuid eriti ei süvenenud – olid ju usuteemad mulle alati piinlikust valmistanud ja islam tundus veel eriti kahtlane ja võõras usk olevat, eelkõige meedia tõttu.

Aasta jagu tutvust viis abiellumiseni, kuna nägin, et see moslem oli ka lihtsalt tavaline inimene ja pealegi oma vanematest ja sugulas-test vägagi hooliv!

Nii umbes aasta peale abiellumist soovisin äkki islami kohta lähemalt uurida. Umbes aasta või isegi poolteist külastasin erinevaid saite ja moslemite foorumeid; kusjuures mingil veidral põhjusel tegin seda salaja, ilma abikaasa teadmata – jälle piinlik oli

ju mingi usu kohta uurida ning abikaasa üldse ei teadnudki, et ma islamist nii väga huvitatud olen.

Mida aeg edasi, seda paremini ma mõistsin islami olemust ja seda enam tumedad pilved islami kohalt hajusid, kuni ma ühel päeval avastasin, et MA USUN Allahit, Jumalat! ja soovin olla moslem, soovin kogu hingest! *Alhamdulillah!*

Kui minust moslem sai, ei pidanudki ma oma elus suuri muutusi tegema ega ennast eriti muutma – kõik oli kuidagi nii loomulik: alkoholi ei tarbinud ma juba ammu, kuna olen näinud, kui palju see elus võib endaga halba tuua, ja sealihaga ei söönud ka ammu – see pole kuigi tervislik; selle asemel tarbisime peres halal lihatooteid. Isegi *hidžaabi* kandmine pole mulle raske olnud, kuna lirimaal on palju moslemeid ja siin on tänavapildis *hidžaab* väga tavaline asi. Vaid Püha Koraani suura An-Nisa värss 34 (4:34) oli minu jaoks üks „köva pähkel“, suuremalt jaolt minu isa „mehiste“ tegude tõttu minu lapsepõlves, ent nüüdseks olen sedagi lõplikult mõistnud ja sellega rahu leidnud, *alhamdulillah!*

Nii avastasingi enda jaoks islami ja selle Ühe ja Ainsa Jumala, keda olin salaja – julgemata seda eneselegi tunnistada – otsinud kogu elu! *Alhamdulillah!*

Kristiina K.

Veendunud kristlannast kindlaks muslimaks

Minu teekond islamini on olnud suht tavaline, ei midagi erilist. Asi sai alguse ilmselt juba arvuti ostust, sest just siis tegin ma algust tšattimisega ja enamik, kellega ma tšattisin, olid moslemid. Peale mõneajalist Internetisuhtlust kohtusin oma abikaasaga Egiptuses.

Olin sellel ajal juba pikemat aega kristlane olnud ja mitte ainult vormiliselt vaid just kristlane, kes järgib õpetust ja rakendab seda oma ellu. Kristlaseks sain juba 14-aastaselt. Kui abiellusin egiptlasega, ütlesin alati, et vaevalt keegi suudab mu usku kõigutada, sest olen kristlane olnud juba 16 aastat. Aga Allahil olid minuiga teised plaanid.

Egiptuses olles veetsin palju aega koos abikaasa pere, sugulaste ja sõpradega. Nad ei mõistnud, miks ma olen kristlane ja kuidas saan ma uskuda, et Jeesus on Jumala Poeg.

Ühel päeval üritaski üks mu abikaasa sõpradest mulle rääkida Prohvet Mohamedist (saws) ja Allahist, aga see, kuidas ta seda tegi, oli väga sundiv ja loomulikult ei olnud ta inglise keel ka piisavalt hea, et õigeid selgitusi jagada. Tema tahtis mu kohe mošeesse viia, mille peale mina ta majast välja kihutasin ja enam külla tulla ei lubanud. Niisiis hakkasin ma islamit vihkama. Ei kannatanud ma hommikust palvekutset, sest tahtsin ma ju sel ajal magada. Ja kui autos mängis Koraan, ajas see mu nii närvi, et lasin panna hoopis araabia muusikat.

Hiljem, kui Eestisse tulin, avastasin kurva tõe – minu abikaasa otsis vaid viisat Euroopasse. Niisiis jätsin ta maha ja üritasin oma eluga edasi minna. Kuid üks asi jäi mind alati vaevama – kuidas said need mosleminaised, minu vastu seal nii armsad ja lahked olla? Siis otsustasingi uurida, mis on islam, samas endale kinnitades, et ma ainult uurin ega vaheta iial oma usku.

Soomes käies kohtusin ühe egiptlasega, kes väitis, et Eestis on ka

moslemeid, millest mul polnud aimugi. Tagasi Eestisse minnes panin netis otsingusse „islam“ ja oh üllatust – esimene netilehekülg oligi www.islam.pri.ee. Sealt uurisin palju islami kohta ja käisin koos teiste eestlannadest moslemitega mošees kokkusaamisel. See oli enne ramadaani 2007. aastal. Mošees sai küsitud nii palju küsimusi, et endal oli ka piinlik. Aga vastused ma pidin ju saama. Seejärel jätsin need moslemid ja islami sinnapaika.

Oma üllatuseks avastasin aga peagi, kui olin Inglismaale kolinud, et enamik mu sõpru olid moslemid. Kuna suhtlesin tihedalt moslemitega, siis kasutasin oma igapäevaelus sõnu nagu *alhamdulillah*, *inšaAllah* jne. Need said osaks minu elust.

Peagi ilmus minu ellu aga sõber, kes seletas mulle islamit väga ilusal viisil ja viis, kuidas ta sellest rääkis – oma vanemate tähtsusest ja käitumisest – avaldas mule sügavat muljet. Peagi leidsin, et olen kasvanud islamiperekonda, *alhamdulillah*.

Mais 2010 kohtusin oma praeguse kihlatuga, kes õpetas mind palvetama, *alhamdulillah*. Augustis 2010 võtsin vastu otsuse saada moslemiks ja paastusin oma esimese ramadaani.

Olen enda jaoks avastanud islami kui ainuõige religiooni ja Allahi kui oma elu allikaks. *InšaAllah* saab minust Allahile meelepärane moslem, sest arenguruumi on mul veel kõvasti ja õppida palju. Jumal õnnistagu teid – *baarak Allahu fiikum!*

Monika

Alhamdulillah, ana muslima!

„Oeh, paar tundi veel ja olengi kodus!“ ... ja pisarad tulid silma, õnnepisarad. Aga mis edasi? Ei tea! Kuid tean täpselt, et midagi head, kindlasti ...

Ema ohkab – kas tõesti tuli mu kallis tütreke tagasi? Kuid ema ei pea silmas mitte seda, et tulin tagasi koju, Eestisse kuumast Hispaaniast, vaid seda, et tuli tagasi tütar, kelle ta oli sünnitanud ja keda kasvatanud; kes oli korralik ja tagasihoidlik. Jah, aga mitte päris selline ... no aga mitte ka uljaspea, kes oli nõus hetkega jätma kõik: vanemad, sõbrad, töö ... Jah, kallis ema, olen tagasi ... peale 2-aastast reisi olen tagasi!

Kuid alustagem otsast, võimalikult lühidalt. Pea kolm aastat tagasi läksin reisile läbi Euroopa, bussiga Hispaaniasse. Mul polnud küll kunagi olnud erilist soovi sinna minna, aga kuna mul juhtus just sel ajal puhkus olema ja reise minu unelmate riiki Itaaliasse ei toimunud, otsustasin minna kuuma Hispaaniasse.

Reis oli tõesti tore ... kuni hetkeni, mil tutvusin ühe hästi sümpaatse mehega, kes end hispaanlasena esitles. Kolm seal veedetud päeva möödusid kiiresti ja ma läksin tagasi koju. Mina läksin, aga mu süda jäi Hispaaniasse. Ja hakkas helistama ja külla kutsuma. Pean siinkohal mainima, et mul ei ole enne seda ühtki boyfriendi olnud ja ma olin hästi naiivne. Või miks olin ... ikka olen! Ja ma armusin temasse. Ei, mitte lihtsalt armusin vaid armusin kõrvuni, nagu öeldakse. Ja nii hakkasingi ma tema juurde sõitma.

Sain teistelt inimestelt teada, et ta polegi hispaanlane vaid hoopis marokolane, aga see ei huvitanud mind. Ma lihtsalt ei suutnud mõista, miks tahab ta oma rahvust, nime ja usku varjata. Ta oli hea. Ta kutsus mind pidevalt oma naiseks, sai tuttavaks ka minu emaga ja neist said sõbrad. Kõik tundis nii hea olevat. Aga ... jah, siin on üks väga suur aga!

Minu fiancé üüris tuba ühes suuremas korteris, kus elasid ukrainlased ja osseedid ja kuna ta päeval magas ja mind õhtust hommikuni üksi koju jättis, sain ma tuttavaks ka nende inimestega, kellega ta seal koos elas. Ja need lahked inimesed hakkasid mulle rääkima, et vaata, kellega sa elad, ta on ju araablane, ta on must, kas sa ei tea,

mis usku ta on! Ta on ju moslem! Ja kõik moslemimehed tahavad öösiti pidutseda, otsivad igaks ööseks uusi naisi, peksavad oma naisi, kes neid kodus ootavad, võtavad lapsed ära, kui neist lahutad ja üldse, nende naised ei ole midagi väärt. Nad on vaid koduloomad. Ja seda käitumist õpetab neile nende usk ... nojah, pehmendasin veidi seda juttu, aga põhimõte jääb samaks. Pidin seda tihti kuulma ja mulle räägiti ka, et teda olevat nähtud teiste naistega. Tema muidugi kinnitas mulle, et olen lihtsalt loll, kui usun kõike, mis mulle räägitakse.

Lõpuks otsustasin ma päriselt Hispaaniasse elama jääda, sest kaua võis see olukord kesta, kus mina elan Eestis ja tema seal ja ma saan vaid teda küllastamas käia. Ma ei suutnud oma elu ilma temata ette kujutada ja ta kinnitas mulle, et kui ma tema juurde lähen, siis abiellume.

Kuid kõik see suur unistus purunes. Ma jätsin kõik, et vaid tema juurde minna ja pidin pettuma, veenduma, et kogu see klatš oli tõde. Ja ma lahkusin.

Pean kindlasti märkima, et ma ei ole kunagi tema käitumist usuga sidunud, pigem kultuuriga, kuna tema sõbrad (usust hoolimata) käitusid samuti. Ma sain oma arusaamisele ka kinnitust, kui kohtasin üht inimest, kes oli ka moslem ... aga tõeline moslem. Kuid temaga puudutasime me usu teemat vaid korra, möödaminnes ja rohkem ei saanud ma sellest midagi teada.

Kui ma tagasi koju jõudsin, oli mul peas vaid üks mõte: „Milline õnn, et Jumal kaitses mind abielu eest selle mehega!“ Mu süda ei valutanud enam sugugi ja üldse oli väga rahulik, mille üle mind ümbritsevad inimesed väga imestasid, sest nad ootasid, et hakkaksin juukseid välja kitkuma. Mina aga olin veendunud, et Jumal mind selle suure eksituse eest oli kaitsnud. Ise olen süüdi! Ise olen loll! Ikka ise pidin omal nahal tunda saama, et mõista, et sellist asja ei tohi teha!

Kõik eelnev sai öeldud vaid eessõnaks. Nüüd tahan ma aga jutustada, kuidas ma jõudsin islamisse. Peale koju saabumist läksin ma oma lemmik kohta – raamatukokku – ja laenutasin sealt ühe psühholoogialase raamatu, et leida vastust sellele, milleks me elame ja mida edasi teha, kui kõik unistused on purunenud. Kust

mujalt üks ateist või endine evangelist, kuid tänapäevane haritud inimene, siis ometi vastuseid otsima peaks? See raamat oli küll hea – autor õpetas inimesi, kuidas saavutada rahu enese ja keskkonnaga, kuid samas mainis, et ilma Jumalata ei saavuta siin ilmas midagi. Ühes peatükis kirjeldas autor inimest, kes leidis end islamist ja kirjutas islami kohta raamatu. Mina otsisin Internetist selle raamatu üles ja hakkasin lugema. Minu vend avastas, mida ma loen ja ütles, et olen lolliks läinud. Seega lugesin edaspidi konflikti vältimiseks salaja. Kuid mõne nädala pärast oli mul plaanis Tallinnasse minna ja seega jätsin uurimise tuleviku hooleks.

Kuid ei läinudki kaua, sest esimene koht, kuhu ma Tallinnas läksin, oli raamatukogu. Nüüd laenutasin ma juba teadlikult raamatuid islami kohta. Eialgu ei suutnud ma kuidagi uskuda, kas tõesti see, mida ma loen, on kõik tõde, sest neis raamatutes ei olnud sõnagi terroriõpetusest, vägivallast jne. Ma püüdsin lugeda võimalikult kriitiliselt, kuid mida rohkem ma teada sain, seda enam ma mõtlesin, kuidas inimesed saavad sellest usust nii halvasti rääkida ja miks meedia inimestes nõnda segadust külvab.

Jõudsin järeldusele, et just islam on see usk, mis toob rahu, sest kinnitab, et Jumal on Üks ja Ainus. Lapsepõlves ei olnud ma suutnud mõista, kuidas võib üks Jumal jaotuda kolmeks, aga siiski olla üks. Jõudsin seega järeldusele, et olen loll, sest muidu lahked inimesed veel ka hurjutasid mind selle eest, et kuidas ma siis nii lihtsaid asju ei mõista. See lihtsalt on nii ja kõik!

Kõige rohkem pani mind aga islami juures imestama Koraani ilmutus ja see, et mitte sõnagi, mitte tähtegi ei ole 14 sajandi

jooksul sellest ilmutusest muudetud. Mul jääb hing siiani kinni ja süda hakkab meeletult pekslema, kui meenutan, mil esimest korda võtsin kätte Koraani. Ausalt, mul tulid pisarad silma ja ma mõtlesin, milline suur au on mul seda raamatut käes hoida ... olen selle jaoks liiga must. See oli hetk, kui mõistsin, et islam on seda väärt, et seda veelgi sügavamalt uurida.

Teine samm minu väikeses isiklikus uurimises oli avastus, et ka Eestis on moslemid ja nad saavad ka kusagil kokku. Kui sain teada, kus asub mošee, tahtsin kohe sinna minna, kuid ei teadnud, kas saangi niisama sinna sisse marssida. Peaksin enne uurima, kuidas käituda, mida selga panna ...

Mul vedas – sain teada, et jaanuaris algavad araabia keele kursused ja Koraaniõpe naistele ja et igaüks võis neist osa võtta. Jäingi ärevusega loenguid ootama.

Ja mis edasi? Edasi juba kohtasin mošees heasüdamlikke inimesi, kes mind minu usus toetasid ja kelle seltskonnas ma end turvaliselt tundsin. Ma naudin nendega suhtlemist ja olen üldse väga õnnelik, et mul on nii palju toredaid õdesid. Ütlesin oma *šahaada* ja minust sai moslem, *alhamdulillah!*

Minu endine novio (fiancé) sai teada, et olen hakanud moslemiks ja see muutis ta väga õnnelikuks. Ma ei saa küll aru, kuidas see üldse teda puudutab! Ta väidab nüüd, et enne Hispaaniasse minekut oli ta jumalakartlik ... Ütles veel, et tema ema oleks väga õnnelik, kui minust teada saaks, kuid tema ema ju mind ei tunne ... ega saagi tundma! Teen tema eest duaa ja loodan siiralt, tema enda pärast, et ta leiab taas tee jumalakartlikkuse juurde *inšaAllah!*

„And if Allah touches you with harm, none can remove it but He, and if He touches you with good, then He is Able to do all things. And He is the Irresistible, above His slaves, and He is the All-Wise, Well Acquainted with all things.“ (6:17-18)

P.S.: *Alhamdulillah! Ana muslimah!*

Maria

Moslem õpib kogu elu

Minu religioosne otsing algas 2000. aastal, peale sõbra traagilist surma. Sõber, kes oli niivõrd ilusa hingega ja tõeliselt hea inimene ... sellest ajast hakkasin mõtlema, et kuidas on võimalik, et selline hing lihtsalt kaob ja kas on võimalik, et hinged ka kunagi taas kokku saavad.

Aeg läks edasi, jehoovatunnistajad hakkasid mu uksele koputama käima. Ma muidugi lasin nad sisse ja rääkisime igasugustest maailma asjdest ja muidugi kristusest ja Piiblist. Nad rääkisid, mis Jumalale ei meeldi: näiteks kirikud, et inimesed käivad kirikutes palvetamas, kujude ja pühakute poole. Rääkisid, et Jumalale ei meeldi kui juuakse alkoholi ja suitsetatakse ... Kummaline! Küsisin siis, et miks inimesed kirikuid ehitavad ja kui 24. detsember polegi Jesuse sünnipäev, siis miks peetakse sellel päeval missat kui kirikuõpetajad teavad, et see vale on. Nad ei osanud mulle selle küsimuse peale vastata.

Olin näinud, kuidas kirikuõpetaja vanaema matusel esimena ütles: „Nonii, valame nüüd pitsid viina täis ja võtame kadunukese mälestuseks.” Surnuaias, peale mulda sängitamist, oli kirikuõpetaja esimene, kes omale suitsu näkku lõi. Jah, seesama kirikuõpetaja, kes peaks kursis olema Piiblis öelduga, et Jumalale ei meeldi suitsetamine ja alkohol. Olin nii hämmeldunud, et isegi see vähene, mida ma kunagi pühaks pidasin oli nii vale.

Läksin peale seda nn šokki Internetti vastuseid otsima ja avastasin sealt islamilehekülje. Tol ajal ei teadnud ma islamist midagi; vaid seda, et moslemid ei söö sealih ja lauset, et kui Mohammed ei lähe mäe juurde siis mägi tuleb Mohammedi juurde. Süvenesin selle saidi lugemisse ja avastasin, et ohh, see ongi see, mida ma olen otsinud – nii loogiline ja kooskõlas kõigega meie ümber! Mind rahustas teadmine, et Koraan on muutmata jäänud ajast, kui see ilmutati meile 1400 aastat tagasi. Sealt lugedes sain vastuseid oma otsitud küsimustele. Lugesin kirikute ja mošeede erinevusest – mošees käiakse grupis palvetamas, külg-külje vastus, ja nii teeni-

takse rohkem *hasanasid*, kui kodus üksi palvetades. Pealegi pole mošeedes kujusid, kelle poole palvetada.

Nii samm-sammult, iga päev käisin Internetist islami kohta lugemas. See oli ingliskeelne sait, kust ma lugemas käisin. Viimaks avastas ka islam.pri.ee eestikeelse lehekülje, kust leidsin veel teisigi uusi moslemitest õdesid.

Alguses, kui islamist lugema hakkasin, arvasin, et olen vist Eestis ainuke, keda islam huvitab. Päris moslemiks ma ennast veel end avalikkuse ees tunnistada ei tahtnud, kuna tundsin, et tean sellest ikkagi väga vähe. Just selles suhtes, et ma pole suutnud Koraani lugeda ega isegi ei teadnud, kuidas palvet sooritada. Kõik ei sünnigi üleöö, lohutasin ennast ja õppisin edasi. Siis sain ühelt kallilt õelt palju lugemismaterjali ja ka õpetusi korrektse palve sooritamiseks koos liigutuste ja araabiakeelsete lausetega.

Tundsin, et nüüd on õige aeg end moslemiks tunnistada siis, kui tunnistasin iseendale, et jah, ma usun, et on olemas ainult Üks ja Ainuke Jumal ja Mohammed (saws) on tema sõnumitooja. Islamit õpitakse kogu elu! Ka need, kes on islamimaades sündinud moslemid, ei tea paljut ja miks ma peaksin veel ootama, kui võin edasi õppida; olenemata sellest, et alles selline „vastsündinud moslem” olen.

Kerly

Rätti peidetud tõesed

Tahaksin teile jutustada loo sellest, kuidas minust sai 2007. aastal moslem, *alhamdulillah*. Enne islamit oli mul elu nagu kõigil tavalistel noortel – sõbrad, väljaskäimine jne. Ma ei mõelnud üldse religiooni kui sellise peale, hoolimata sellest, et mind juba varases lapsepõlves ristiti. Kristluses ei teinud ma midagi, et olla hea kristlane ... või üldse kristlane. Ma ei palvetanud ega paastunud. Oli küll mõte minna lihavõttepühade ajal kirikusse ja käia koos isakesega ring ümber kiriku (see on mingi tava), aga ikka tuli midagi vahele. Ma isegi ei mõelnud kunagi selle peale, miks inimesed ikoonide poole palvetavad, kuigi ise samas väidavad, et Jumal on üks. Miks peetakse Jeesust Jumala pojaks? Miks siis Adam ei ole Jumala poeg? Jumal lõi ju Aadama maast, tal ei olnud ei füüsilist ema ega isa. Ühesõnaga, ma ei mõelnud varem üldse usust ja Teispoolse elust peale surma.

Juhtus nii, et mul õnnestus külastada Türgit ja juba lennujaamas nägin ma paljusid rätikutes naisi. Ma hakkasin huvi tundma, milleks nad niimoodi riides käivad. Varem olin ma kõiki moslemeid terroristideks pidanud ja naisi nende rõivastuses inetuteks ja vaevatuteks. Türkki jõudes nägin ma aga palju nii ilusaid naisi nii ilusates, uhkusega kantud rättidest! Sellest saigi minu esimene samm islami mõistmise suunas.

Iga päev nägin ma aina enam ja enam tüdrukuid erinevates ja erinevalt seotud rättidest. Mulle meeldis Türgi väga selle poolest, et seal oli palju mošeesid ja igal pool võis näha palju moslemeid. See oli kuidagi nii ... südantsoojendav ... ja kindlustandev. Lühidalt öeldes – Türgist sai mulle väga südamelähedane maa, mida ma lausa mitu korda külastasin ja iga kord sain ma islami kohta ikka rohkem ja rohkem teada. 2007. aastal, koju Eestisse naastest, kohtasin ma lennujaamas üht tüdrukut. Ma sain kohe aru, et ka tema lendab Eestisse. Ta istus nii

vaikselt omaette, ei vaatanud midagi ega kedagi, arvatavasti mõtiskles millestki. Peas kandis ta rätti ja seljas olid tal pikk seelik ja lai kampsun. Ma istusin arglikult ta kõrvale ja otsustasin temaga juttu alustada. Ma jutustasin talle, et tahan ka moslemiks hakata, aga ei tea, kuidas seda teha. Ta andis mulle oma meiliaadressi, et me üksteisega suhelda võiksime.

Koju jõudes, lisasin ma ta kohe oma MSNi kontaktide hulka ja me hakkasimegi suhtlema. Ta tutvustas mulle veel üht eestlannast moslemit (kuigi mul ei olnud varem õrna aimugi, et Eestis üldse moslemeid leidub). Teda kutsuti Aishaks. Me leppisime temaga kokku, et kohtume Tallinnas, et minna mošeesse. Ausalt öeldes kartsin ma väga ja ei suutnud isegi uskuda, et julgesin seda teha. Kui ma Tallinnasse jõudsin ja Aishaga kohtusin, siis palusin esimese asjana tal mulle pähe siduda rāti, mille ma Türgist olin saanud. See oli minu esimene rätik. Peale seda läksime me koos mošeesse, kus ma islami vastu võtsin ja moslemiks hakkasin, *alhamdulillah*. Ma sain seal tuttavaks paljude moslemitega. Ma sõitsin tagasi koju, ikka veel kandes oma esimest rätikut. Ema avas mulle ukse. Enne Tallinnasse sõitmist olin ma kõiki oma pereliikmeid hoiatanud, et kavatsen islami vastu võtta, aga kui mu ema mind uksele nägi, rätik ikka veel peas, oli ta nii üllatunud, võib-olla isegi hirmunud, et ma polnud teda kunagi sellise näoga veel näinud.

Ma usun, et kõik värsked moslemid on pidanud läbima raskusi, kannatama inimeste õelust, nende arusaamatust, isegi viha. Ka mina pidin üle saama nii mõnestki tülist oma lähedastega. Kuid nüüdseks on juba kõik, *alhamdulillah*, sellega harjunud, et ma moslem olen ja ei suudagi mind enam ilma rätikuta ette kujutada.

Nüüd elan ma Palestiinas. Siin on mu pere – mu mees ja mu lapsed. *Alhamdulillah*, ma olen väga rahul, et Jumal juhatab mulle teed islamisse ja et minust sai moslem. Ma soovin, et iga inimene siin ilmas mõtleks oma usu üle ja leiaks õige tee. *Amiin!*

Tanja

Üks pikk ja konarlik tee, alhamdulillah!

Minu tee islami praktiseerimiseni on olnud väga pikk ja konarlik. Nimelt võtsin ma islamiusu vastu selleks, et saaksin oma tulevase abikaasaga abielluda. Ma ei teadnud islamist tol ajal eriti palju ja ma isegi ei uskunud veel 100%, et Jumal üldse olemas on. Ma arvasin, et küll ma tasapisi loen ja õpin ja nii saab minust ka südames moslem, aga nii ei läinud. Juhtus midagi, mille tagajärjel ma kaotasin huvi islami vastu aastateks. Ma ei hakka täpsemalt selgitama, mis juhtus, aga ma küsisin ühelt moslemilt küsimuse prohvet Muhamedi kohta, mille peale mulle vastati nii halvasti, et ma üdini haavusin. Sellest päevast peale elasin edasi nagu mitte-moslem mitu head aastat (v.a. see, et ma ei söönud sealiha, sest see ei maitsenud mulle nagunii).

Umbes aasta tagasi „komistasin” kogemata islam.pri.ee kodulehele ja hakkasin seda lugema. Seejärel lugesin läbi kõik juba ilmunud IQRA-d. Järsku tekkis mul nii suur huvi üha rohkem ja rohkem teada, et ma lausa iga päev guugeldasin islamiteemalisi küsimusi. Tellisin Eestist eestikeelse Koraani ja hakkasin seda lugema. Mingil hetkel tekkisid nii suured süümepeinad, et kuidas ma ikka niimoodi mitu aastat elanud olen kui mitte-moslem, kuigi *šahaada* sai ju öeldud. Ma lausa nutsin lahinal.

Ja siis ühel päeval otsustasin facebookiga liituda, et äkki leian paar eesti muslimat, kellega aeg-ajalt suhelda, aga oh imestust, ma leidsin neid lausa mitukümmend! See on andnud palju innustust, et meid tegelikult nii palju on. Lõpuks olen hakanud ka palvetamist õppima ning *inšaAllah* saab minust ka praktiseeriv moslem.

Tunnel, mida mööda ma liikunud olen, on väga pikk ja pime, aga valgus juba tunneli lõpus paistab. Ümber pöörata ja alguspunkti tagasi jalutada enam kindlasti ei taha.

Sille

Suured asjad sünnivad vaiksest ja märkamatu

Kõik sai alguse juba sel ajal, kui lugesin lapsena muinasjutte. Olin ikka väga võlutud maailmast, mis sisaldas lendavaid vaipu, soovetäitvaid džinne, sultaneid, aardeid, kummalisi suuri loomi kaameleid... Ja siis muidugi need inimesed, kes kandsid kentsakaid rõivaid, elasid hoopis teistsugustes majades, kui meie siin Eestis ning oma Jumalat nimetasid miskipärast Allahiks. See maailm oli nii erinev. Sel ajal ma veel ei teadnud, et kunagi ma külastan ise neid maid, millest nois lugudes juttu oli. Ja et kunagi nimetan ma oma Jumalat samamoodi – Allah.

Alguses oli ainult põnevus ja uudishimu. Enda proovilepanek, uued kogemused, seiklushimu. Nagu enamus inimesi, püüdsin leida seda Oma Teed, mis läheks kokku minu maailmanägemusega. Need teed, kuhu sattusin, olid kohati üsna käänulised, aga kui oled elus proovinud järele kõik äärmused eufooriast kuni selleni, et kõlgutad jalgu kaljunuki äärel, mõeldes, kas hüpata alla või mitte, siis mingil hetkel mõistad, mida tähendab elus tasakaal ja milleks see vajalik on.

Aastatega minu käitumine muutus, ma ei otsinud enam teravaid elamusi, olin neist tüdinenud, mu süda ei olnud ei rahul ega õnnelik. Ei saa ju olla nii, et meile on kingitud elu ainult selleks, et elamusi koguda ja oma päevi niisama õhtusse veeretada. Tasapisi märkasid end maailma vaatamas hoopis teisest küljest. Sellest küljest, kus tasakaal on voorus, mitte nõrkus, kus kannatlikkuse arendamine endas on suurim õppetükk elus, kus heategu on ka ainult naeratus, kui sul parajasti muud ei ole. Ja uskuge, see ei ole keeruline, kui iga päev harjutad! Nii lihtsad asjad, kuidas ma enne ei märganud, mis tõeliselt tähtis on? Iga inimene on sünnilt moslem, seega teadmine heast ja halvast, õigest ja valest, on meis kõigis olemas. Oma südames saad alati aru, mil oled selle õige tee leidnud, iseasi, kas tahad seda endale kohe tunnistada või mitte.

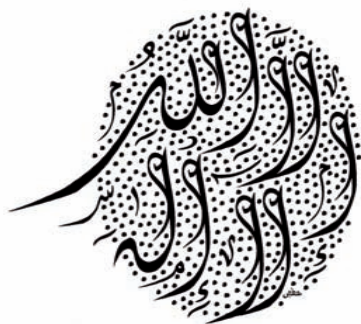
Selleks ajaks olin lugenud ja uurinud juba mitu aastat islami kohta lähemalt, vaielnud tuhandeid tunde tuttavate kristlaste, ateistide ja moslemitega netis ning püüdnud aru saada meedia väidetest, miks moslemid ja nende usk peaksid olema meile ohtlikud. Minu puhul on uudishimu käimatõukavaks jõuks. Mida rohkem negatiivset ma meediast lugesin ja kuulsin, seda rohkem innustas see mind uurima algallikast, kuidas asjad tegelikult on. Kui kõrvale jätta kultuurilised iseärasused, ei leidnud ma midagi muud peale positiivsete õpetuste, kuidas end talitseda, ennast kasvatada, vana-maid austada, pidada pühaks perekonda (abielu on pool usust), olla väärikas vaidlustes. Paljukardetud sõna „džihaad“ tähendab Koraanis inimese rahumeelset võitlust iseene parandamiseks ning enesekontrolli saavutamiseks. See ei ole vägivaldamõiste, nagu seda eelistab kajastada meedia. Niisiis jätsin sinnapaika kõik varem kuuldu, rändasin ringi islamimaades (seda siis kuurortitest kaugemal), kohtasin inimesi, kelle elutarkus mind hämmastas, kelle tasakaalukat käitumist igas olukorras võis ainult südamest imetleda. Need inimesed tsiteerisid sageli katkendeid Koraanist, millest ammutasid tarkust ja kust võis leida õpetusi ja seletusi igaks elujuhtumiks. Need inimesed olid moslemid, needsamad moslemid, kellest meie teame, et peaksime neid kartma nende vägivaldse usu pärast, kellest enamuse unistus on kindlasti midagi õhku lasta ja kes eranditult kõik unistavad kolimisest Euroopasse või Ameerikasse. Jah on ka selliseid, kuid samamoodi on pätte eestlaste hulgas, mis ei tähenda, et eestlased samastaksid end rahvusena kui kriminaalid. Kas Eesti hukatuseks on tõesti islam, mis õpetab enesekasvatust, austust elu ja inimeste

vastu või siis tarbimise ja nautimise ülistamine, seda mistahes hinnaga? Kas meie ühiskonnas inimese vaba tahe valida hea ja kurja vahel, eeldab ka vastutust? Kas oma tegude eest vastutab keegi, kes ei austa ei elu ega Jumalat, kes on maailma loonud? Pigem võiks mõelda, kellele on kasulik see, kui inimesed elavad hirmus kellegi/millegi ees ja kes on need, kes seda hirmu suurendavad ja selle pealt teenivad. Islam ei ole see, mis muudab moslemi äärmuslikuks, äärmuslikkus on alati seotud poliitikaga. Sõna „islam“ tuleneb sõnast „salam“ ja see sõna tähendab rahu. Võrreldes neid kahte maailmavaadet, süvenes minus äratundmine, et olen otsitu leidnud. Islamis on kõik see, mida hindan ja õigeks pean, olemas. Vahepeal olin õppinud palvetama arabia keeles, esialgu küll Youtube'i abiga. Olen alati tundnud, et on loomulik olla tänulik selle eest, mis mul olemas on ja väljendada seda iga päev. Palvetasin viis korda päevas juba enne seda, kui oma *šahaada* ütlesin. Ja nii jõudsin lõpuks sinnamaani, kus oma usu eitamine ei olnud enam võimalik, kuigi olin andnud endast parima. Olin usutunnistuse ütlemist pidevalt edasi lükanud, tuues ettekäändeks selle, et ei tea veel islami kohta piisavalt, ei ole veel vajalikul määral kannatlik ja kuidas ma olen moslemina teistele eeskujuks, kui olen tujukas ja nii kaugel ideaalist jne. Kuni üks hea sõber tuletas mulle meelde, et arvatavasti õpin terve elu ja eeldatavasti kõike ei saa kunagi teada. Kui tunnistad, et pole teist jumalust peale Jumala ja tunnistad, et Muhammed on tema sulane ja sõnumitooja, siis milleks oma otsusega venitada? Meist keegi ei tea, kui palju talle siin maapeal päevi on antud, nii et see pole otsus, mida lõputult edasi lükata. Ja nii sellest saigi minu jaoks otsustav hetk, mil ma enam ei kõhelnud. *Alhamdulillah!* Kui ma nüüd tagasi mõtlen, mismoodi jõudsin islamini, siis see kõik toimus aastaid ja tasapisi. Öeldakse, et suured asjad sünnivadki vaikselt ja märkamatuult. Lugesin, võrdlesin, kahtlesin, uurisin, vaidlesin – terve igaviku. Ja siin ma nüüd olen – moslem juba kaks aastat. Iga päev on uus, iga päev on võimalus end parandada, midagi juurde õppida, iga päevaga olen natuke õnnelikum ja *inšhaAllah* ka targem. Olen ääretult tänulik kõigile neile, kes viitsisid (ja viitsivad siiani) kannatlikult mu küsimustele vastata,

kellelt sain oma õppetunnid (nii head, kui halvad), kellega õpime nüüd praegu koos ja muidugi ka neile, kes meid õpetavad. Ja iga päev tänan ma Jumalat, et sain sellise kingituse. Lõpetuseks üks mu lemmik hadith: „Uskliku olukord on üllatav. Ükskõik, mis temaga ei juhtuks, see on talle õnnistuseks. Kui temaga juhtub midagi head, siis tänab ta selle eest Jumalat ja saab selle eest tasu. Kui ta satub aga hätta, siis on ta kannatlik ja saab ka selle eest tasu.“ (Muslim 2999)

Õnne

Muslima Soome ja Eesti vahet

Olen eestlanna ja kogu elu olen elanud Eestis, aga umbes viis kuud tagasi kolisin Soome, Helsingisse tööle. Ei oska öelda, kas jään siia pikemaks või ei, seda näitab aeg... Miks ma pealkirjastasin oma jutu kahe riigi nimega? Sellepärast, et kuigi ma praegu elan Soomes, käin ma ikkagi palju Eestis, oma kodumaal ja alati, kui ma saabun koju, siis külastan ma Tallinna mošeed ja kohtun kohalike moslemist vendade ja õdedega. Ma ei ole olnud moslem eriti pikka aega, vaid kolm kuud ja kuna ma valmistusin saama moslemiks Eestis ja pöördusin islamisse Soomes, siis on need kaks riiki minu teel islamisse mõlemad mänginud oma rolli ja teineteisega läbi põimunud.

Ma ei olnud enne eriti moslemitega kokku puutunud, isegi võib öelda, et ma veidi pelgasin kõike, mis puudutas islamit ja moslemeid. Samas mulle tundus, et islam on väga selge ja arusaadav, ning mis põhiline – elulähedane. Ma soovisin islami kohta rohkem teada. Istusin palju arvuti taga ja lugesin islamimaade kohta, usu kohta, otsisin materjale mitmetes eri keeltes, küsisin teiste inimeste arvamusi ja mõtteid ja minus sündis ühel päeval juba teadlik mõte, et see on asi, mis mind tõesti huvitab. Esialgu oli see aga vaid huvi.

Kui ma Soome jõudsin, toimus minu elus väga suur muudatus, mis loomulikult tekitas teatud stressi. Helsingisse tulin ma koos oma 11-aastase pojaga, üksi võõraste linna – uus töökoht, uued kumbed, uus toit, uus keskkond ja uued eluviisid. Selleks ajaks olin ma juba üsna valmis islamist veelgi rohkem teada saama ja selleks pidin ma leidma mošee, kus saaksin rohkem informatsiooni ja loomulikult ma lootsin tutvuda moslemitega, kellega arutleda sellel teemal, et kõike peremini ja sügavamalt mõista.

Siis leidsingi Helsingis ühe mošee, mis asub kuskil päris kesklinnas. Võtsin endale eesmärgiks seal ära käia ja tutvuda sealsete moslemitega ning näha, mida kujutab endast mošee. Ma kartsin sinna üksi minna, kuna esimest korda ju, seega palusin ühel oma heal tuttavval endaga kaasa tulla. Valisin selleks tuttavaks ühe araabia

keelt kõneleva inimese, kuna ma eeldasin, et mošees ilmselt räägib enamik araabia keelt.

Jõudes mošee juurde tundsin, kuidas mu süda tagus kaks korda kiiremini kui tavaliselt, peas oli tuhat mõtet ja ma isegi arvasin korraks, et ei, parem ma ikka ei lähe, või siis et ok, ma lähen teine kord. Kuid ma siiski läksin. See oli sõnuseletamatu tunne, mis mind sellel hetkel valdas, kui ma olin jalanõud ära võtnud ja mu jalg puudutas esimest korda elus mošee vaipa ...

Minu tuttav kadus kuhugi natukeseks ajaks ära, aga tuli peagi tagasi imaamiga, kes minu suureks üllatuseks täitsa hästi soome keelt rääkis. Ta tervitas mind ja ütles, et tal on hea meel, et tulin neile külla, siis aga vabandas, et tal on hetkel natuke kiire, sest peagi on palveaeg. Ma kujutasin selleks ajaks juba ette, mida palve moslemite jaoks tähendab, aga ma ei olnud ise kunagi palvetanud. Imaam palus mul minna ühte ruumi, mis oli mõeldud naistele palvetamiseks. Ma olin väga segaduses ja ärevil, sest ma ei saanud suure ähmiga hästi aru, mida minult tahetakse. Astusin siis sinna ruumi ja leidsin eest neli või viis mosleminaist. Mõned nendest olid tumedaverelised ja kaks naist soomlannat. Imaam teatas neile, et siin on naine Eestist, kes on huvitatud mošee ja meiega tutvumisest, seejuures oli ta väga sõbralik ja tema näos oli lai naeratus. Hetkeks mulle tundus, et kogu palveruum lõi särama, sest need naised, kes seal olid pöördusid kõik minu poole ja olid kuidagi väga rõõmsad ja nende silmist paistis siirast heameelt. Kohe tuldi minu juurde ja hakati mind üle puistama küsimustega, et kuidas mul läheb ja kuidas ma siia sattusin, kust olen ja kas ma olen moslem. Istusin siis punasele vaibale maha ja hakkasin jutustama oma teest Eestist Soome ja oma huvist islami vastu. Mind kuulati suure huviga ja esitati palju küsimusi, aga need küsimused ei olnud pealetükkivad ja mulle meeldis neile vastata. Siis aga kõlas adhaan ja see ehmatas mind taas, sest nüüd ma küll ei teadnud, mis ma tegema pean. Kuid enne, kui jõudsin paanikasest sattuda, võeti mul käest kinni ja juhutati vaibale, ühte ritta teiste naistega. See tumedavereline naine, kes seda tegi, ei rääkinud minuga ühtki sõna, aga tema naeratus ja rahustav pilk ütlesid mulle palju. Lõpuks ta sosistas mulle kõrva, et kui ma tahan, siis

ma võin samuti palvetada, ma ei pea muud tegema, kui vaid matkima teisi. Ja läks vaid mööda ehk minut, kui ma avastasin ennast palvetamas koos teistega, vaatamata sellele, et ma seda ei osanud ja vaatamata oma segasele hetkeseisundile, tundsin ma, et ma tahan seda teha. Ma lasin kõigel lõpuks minna nii, nagu läheb, ise automaatselt mõeldes, et las Jumal otsustab, mis minust saab. Peale palvet saadeti mind ühte klassiruumi, kus oli seesama imaam ja mõned teised mosleminaised, kes valmistusid õppima arabia keelt. Mulle öeldi, et siin saab igal laupäeval tasuta keelt õppida ja et kui ma olen huvitatud, siis olen teretulnud. Istusin veidi aega ja vaatasin, kuidas imaam seletas parasjagu just ühe sõna kirjutamist arabia tähtedega ja mõtlesin endamisi: „Oi, kui keeruline, seda ei saa ma iial selgeks.“ Ma jõudsin isegi mõned tähed ja sõnad endale üles kirjutada, kui tuli üks mees, kes asendas imaami ja hakkas teisi õpetama, mind aga kutsus imaam klassist välja ja küsis, kas ma tahaksin tema käest midagi küsida, sest tal on nüüd aega minuga rääkida ja mulle mošeed paremini tutvustada.

Kõigepealt tahtsin ma näha Koraani, seda päris õiget arabiakeelset, sest ma polnud kunagi Koraani näinud. Seda mulle ka kohe näidati ja mitte vaid üht – seal oli neid palju. Lõpuks me istusime ja vestlesime päris pikalt paljudest asjadest, kuni ta mu käest küsis, et kas ma soovin temalt veel midagi küsida, et ma võin tema käest ka selliseid küsimusi küsida, mis minu jaoks ehk tunduvad ebaolulised või siis selliseid, mida ma arvan et need on rumalad küsimused, et ma ei pelgaks midagi ja küsiks vabalt kõige kohta. Siis ma küsisin ta käest, kuidas saadakse moslemiks. Imaam vastas, et see on väga lihtne – kui ma tunnen, et ma oma südames seda soovin ja olen selleks valmis; kui ma ei tee seda kellegi või millegi pärast vaid iseenda vabal tahtel; kui ma usun et Jumal on üks ja et Tema sõnumitooja on Mohammed, siis

ma võin öelda vaid need samad sõnad ja edasi on juba kõik minu oma kätes. Tema poolest võin ma seda teha kasvõi kohe, kui ma tunnen, et olen selleks valmis.

Tahtsin öelda, et ma tulin siia esialgu vaid mošee ja moslemitega tutvuma, aga kui avasin suu, siis kuulsin omaenda üllatuseks, et ma vastasin talle: „Jah, ma tahan saada moslemiks ja seda kohe ja siin!“ ja kuna esimesed sõnad, mis ma islami kohta paar kuud tagasi Internetist araabia keeles ladina transliteratsioonis olin leidnud ja pähe õppinud olid juhtumisi *šahaada*, siis ütlesin:

„Äšhädu ällää iläaha illa Allah, wa äšhädu ännä Muhammadar rassuulullah.“

Sellest hetkest peale olen ma moslem, elan moslemina Soomes, kuid käin ka väga tihti Eestis, külastan mõlemaid mošeesid nii tihti, kui võimalik ja olen tutvunud nüüdseks mõlemas riigis elavate moslemitega.

Esialgu oli väga keeruline üldse kõigesse sisse elada, kuna peale moslemiks saamist tuli ilmsiks, et minu elu hakkab nüüd veel enam muutuma, lisaks neile muutustele, mis mul ennem olid. Aga vaatamata kõigele, on just islami usku pöördumine see, mis on leevendanud minu stressi seoses kolimisega Soome, seoses töövahetusega, seoses tutvusringkonna muutumisega, seoses minu uue elu algusega. Isegi toitumisharjumusi tuli muuta. See on küll Soomes suhteliselt lihtne, kuna siin on olemas päris mitmed nn halal kauplused, kus on võimalik osta sobivaid toidukaupu. Tänu halal kapluste olemasolule olen nüüd saanud oma menüüd mitmekesisemaks teha. Kuna aga ma ei söö enam E-dega vorstike-

si poe lettidelt ja ei tarvita enam ka absoluutselt alkoholi ning palvetan nüüd juba regulaarselt 5 korda päevas, siis tänu sellele kõigele kokku olen ma ka hakanud parem välja nägema, olen kaalus 5 kuuga maha võtnud 10 kg, minu enesetunne ja enesehinnang on tugevalt kasvanud, minu eluvaated on muutunud positiivseks, kuna loen Koraani, käin mošees õppimas ja olen õnnelik selle üle, et kõik teadmised, mis ma olen saanud, saab koheselt ellu rakendada ja mis põhiline – need tõesti töötavad praktilises elus! Kõik mu pereliikmed aktsepteerivad minu pöördumist islamisse. Nad ütlevad kõik nagu ühest suust, et ma näen palju noorem ja parem välja kui varem, olen õnnelik ja nakatan ka teisi positiivsusega. Ja loomulikult tunnen ma ka ise seda muutust. Tänu Allahile, kes on suunanud mind islamisse, tänu kõigile, kes mind on selles osas toetanud ja aidanud, olen ma saanud õnnelikuks ja mind ootab veel ees suur ookean – nagu öeldakse ju, et islam on suur ookean. Mina tean tõesti sellest ookeanist vaid ehk tilgavõrra, aga ka see tilk on juba väga palju mulle andnud ja nüüd tean, et annab veelgi, peasi et ma ise oleksin kannatlik ja püüdlik, uutele teadmistele avatud ja et ma ei kaotaks iial usku Jumalasse, kes on mulle nii palju kinkinud.

Eialgu ma kartsin, et jään sõpradeta ja täiesti üksi, sest kui mu eelneva elu sõbrad kuulsid minu pöördumisest, siis paljud enam ei tahtnud, ei julgenud või ei viitsinud minuga suhelda, aga ma ei olnudki selle üle eriti kurb, sest need, kes olid mu tõelised sõbrad, on mul alles ja kunagi kuhugi ei kao. Nendega saan ma rääkida ka oma uuest elust ja nad kuulavad mind ja on minu üle rõõmsad. Minu tütar ütles mulle: „Ema, kas Sulle ei tundu, et islam on hea filter, mis selekteerib selgelt ära, kes oli päriselt sõber ja kes mitte?” Mulle tundub, et tal on õigus.

Kui ma käisin esimest korda Eestis mošees, siis ma samuti veidi kartsin, kuigi kodulinna seinad toetasid. Ja nagu hiljem selgus, taas täiesti põhjusega. Eesti mošee erines Soome mošeesest sellega, et

siin oli islamikeskuse ja mošee päralt terve maja, mis on mahukas, suur ja hästi valgustatud, majja sisenedes tekkis väga mõnus turvaline ja kodune tunne.

Eriti meeldivaks tegid aga mošees viibimise sealsed õed-vennad, kes mind vastu võtsid ja tervitasid, kui ma esimest korda neid külastasin.

Mulle tutvustati tervet

keskust otsast lõpuni, kingiti mitu islamit tutvustavat raamatut, mida ma olin juba ammu igatsenud. Lõpuks aga vestles minuga imaam, kes saabus mošeesse just siis, kui olin juba veidi ümbruse ja inimestega tutvunud. Ma olin väga õnnelik, et ma leidsin ennast kohast, kus olid soojad ja sõbralikud inimesed, kes leidsid oma toimetuste ja tegemiste juurest aega mind ära kuulata ja minu päris paljudele küsimustele vastata. Olin rõõmus selle üle, et sain oma emakeeles rääkida imaamiga ja tema käest oma küsimustele vastused, sest kuna ma olin siis veel islamis täitsa uus, oli mul loomulikult talle varuks terve suur hulk küsimärke.

Väga meeldivaks ja suureks üllatuseks, mille kohta võib öelda inglise keeles väljendades „cherry on the top” oli aga see, et Tallinna mošees tutvusin ma ühe moslemist õega, kes minu suureks üllatuseks, kui kuulis et ma olen igalt poolt otsinud võimalust leida eestikeelset Koraani tähenduse tõlget ja lootuse juba kaotanud, kuna neid on nii vähe, lihtsalt kinkis mulle selle! Sellist kallist kingitust ei oleks ma iial osanud oodata. Olen talle selle eest elu lõpuni ääretult tänulik ja olgu Allah talle armuline. Kui ma mošeesst lahkusin, valdas mind selline mõnus õnnelik tunne ja omamoodi seesmine rahu, mis oli kergelt segunenud tuhande mõttega, mis mu peas tiirles.

Mul ei ole kogemusi Eestis moslemina elades tööl käimise ja sõprade ringis olemisega, kuna ma praegu käin seal siiski harva, aga Soomes suhtuvad kolleegid minusse küll väga mõistvalt ja

isegi tihti küsivad minult mõningaid asju islami kohta ja tahavad teada minu kui moslemi arvamust elulistes ja tööalastes küsimustest. Tänaval aga on Soomes võimalik täiesti rahulikult olla see kes oled, sest siin on inimesed harjunud väga paljude erinevate rahvuste ja inimestega; keegi ei tülitä; ei teki situatsioone, kus tuleks hakata oma riietumistava lahti seletama. Eestis aga on mult paaril korral siiski avalikus kohas võõrad küsinud, et miks ma eestlasena niimoodi kummaliselt riietun. Ilmselt tuleb see ehk sellest, et Eestis ei ole veel eriti palju moslemeid ja tänavapildis meid eriti tihti ei kohta. Õnneks pole kummaski riigis sellega seoses ebameeldivaid kogemusi olnud ja üldiselt on siiski pigem natuke võõrastav kui halvustav suhtumine.

Mõtlesin kaua, kas seda juttu üldse kirjutada ja kui kirjutada, siis kas üldse ära saata, sest ma ei ole kunagi avalikusele omi mõtteid esitanud. Pealegi olen ma ju nii vähe aega moslem olnud ... Aga lõpuks siiski otsustasin, et ma saadan oma kogemuse kõigile lugemiseks. Kuna ma veel ehk paljusid asju ei tea, siis loodan et mõistate minu eksimusi. Kohtumiseni Eestis.

Marge

Tahtsin tunda ramadaani tunnet

Kõik meie elus toimub Jumala ettemääratuse alusel. Nii nagu islam polnud esimene religioon, vaid sellele eelnesid judaism ja kristlus, et inimesi järk-järgult juhatada õigele teele, nii ka minust ei saanud moslem üleöö.

Oleks minu elu olnud lilleline ja roosiline, siis ilmselt poleks ma hakanud kunagi vaevama oma pead teemadega nagu näiteks elu eesmärk või kõrgeim võim. Oma 25-ndaks eluaastaks olin jõudnud etappi, kust tee enam edasi ei viinud. Polnud enam kuhugi seda rada pidi minna, mida nii usinalt omale rajanud olin. Mõtisklesin oma seniste elu põhitõdede üle, ise nii kiivalt uskudes, et ma küll tean, mis on ainuõige, ent kusagil mujal on valemis viga.

Minu teele hakkas sattuma täiesti juhuslikult erinevaid moslemeid. Ma ei saa küll öelda, et ma väga palju neilt õppisin, ent oma esimese sügavama tutvuse islamiga tegin just tänu neile. Oli kummaline suhelda inimestega, kes elavad pühakirjast lähtuvalt. Kui ma nüüd vaatan tagasi sellele ajale, siis kõige paelumaks saigi minu jaoks islamiga tutvumise juures see, et sel religioonil oli vastus iga minu

eluprobleemi jaoks, peites enda taha sügavamõttelise ja meid endid kaitsva tähenduse.

Ma ei tea kui palju on tänapäeval nii häid moslemeid, kelle usu tugevus võimaldab neil järgida islamit 100%-liselt, ilma tagamaid mõistmata. Mina pole siiani heaks moslemiks saanud. Mul on raske järgida nõudeid, mida ma ei mõista. Vahest veedan päevi mõtiskledes mõne punkti üle, mille tähendus mulle arusaamatu tundub. Ma tean, et Allah vastab mu palveile peagi ning saadab ise mulle eluteele olukordi, tänu millele saan ma rikkamaks kogemuse võrra, mis aitab mõista islami reegleid. Siiani ei ole ma end sundinud tegema midagi, mis on vastumeelne. Islam võlubki oma lihtsuses, olles kõige täiuslikum eluõpetus, mis üldse maailmas eksisteerib. Ühe islami tõe taga peitub osaliselt ka teiste tõdede tagamaid, moodustades sedaviisi ideaalse terviku.

Mida aeg edasi seda sügavamalt hakkasin endas tunnetama soovi proovida järgi, kuidas on olla moslem. Usun et nii mõnelegi lugejale toob see lause muige näole. Aga just nii saigi minust moslem.

Oli üks päev enne ramadaani algust ja minus ääretult tugev soov tunda ramadaani tunnet, koos kõigi moslemitega üle kogu maailma. Sel õhtul andsin moslemivande, teadmata ise, kui imeline kuu mind ees ootamas on. Kuu täis kauneid kingitusi, sealhulgas imeline tervenemine ja hingerahu. Selle kuu jooksul sai minust moslem ka hinges ja südames. Teadmistepagas polnud küll veel kuigi mahukas, ent mida aeg edasi, seda suuremaks see on muutunud. Ning mida teadlikumaks ma olen oma religioonis saanud, seda kindlamalt sammun õigel teel. Me võime valida küll õige tee aga see ei vii meid kuhugi, kui me sellel edasi ei liigu. Moslemiks olemine ei tähenda ainult usutunnistuse andmist, vaid püüdu saada paremaks ja teadlikumaks oma religioonis kogu elu.

Mari

Piiritu islamimeri

Ta on ajupestud! Just niimoodi ma mõtlesin, kui teda esimesi kordi oma usust kuulsin rääkimas. Nad ei joogi alkoholi?! Ta ei ole isegi mitte proovinud alkoholi oma 30 eluaasta jooksul?! Ja elavad samas majas oma vanematega kuni surm neid lahutab?! Milleks selline karmus? Milleks sellised reeglid? Kõige hullema karistusena tundub neile kindlasti see viis korda päevas palvetamine! Uskumatu! Ja paastuda tervelt kuu aega ilma vee ja toiduta kuni päikese- loojanguni on sulaselge hullumeelsus! Vett peaks ju vähemalt ikka jooma, niimoodi võib veel vedru välja visata! Kas nad ei ole kuulnud, et tänapäeval elatakse juba ammu teistmoodi? Ilma valehäbita võid teha, mida iganes soovid, võid elada oma elu just nii, nagu ISE õigeks pead. Kuidas nad ei ole selle uue maailmaga veel segunenud?

Ja ometi on ta siin, Londonis, elab ühes korteris kõikide nende teiste rahvustega koos, kuid ikka järgib oma piiritletud eluviisi. Miks ta küll ei lase end lõdvaks ega puhka oma kodumaisest rangest elust? Vanemad ei saaks ju niikuinii teada, kui ta nende arvamusest ikka veel hoolib. Miks ei proovi ta koos meiega kasvõi lonksukestki veini, kuna ta meie seltskonda väga naudib? Milline totaalne ajupesu see selline küll on, mis temast üle on käinud!? Moslemid.... Islam.... Väga karm elu, ma ütleks! Miks nad ennast niiviisi piitsutavad? Mille nimel? Kas nad siis ei tea, et Paradiisi pääseb ka lihtsamat teed pidi? Võtke lõdvemalt! Nautige elu – elu on üürike! Ta oli läinud..... Maja oli äkki nii kõle. Kuigi siin elas peale tema palju rahvast teisteski tubades, oli mul tunne, nagu elaksin ma mutiaugus, kus pole päikest. Soe päike oli kadunud. Käisin korduvalt kõrvaltuba kontrollimas, kuid alati haigutas sealt vastu seesama tühjus. Vaid päev varem oli seal olnud veel elu. Minu parim sõber oli läinud... Veelgi hullemasse kantsi, kui tema enda kodu- maa. Saudi Araabiasse nimelt!!! Sõber, kes mind ikka õhtuti töölt koju ootas, toit potis auramas. Kes mulle tihti meie tänava otsa bussipeatusesse vastu jalutas, et ma ei peaks pimedas üksinda

koju tulema. Sõber, kellega veetsin koos peaaegu kõik oma tööst vabad päevad, kui need juhtusid meil kattuma – me oleme Londoni kesklinnale vist sadu ringe peale teinud selle pooleteise aastaga. „Naine, kata ennast!“ tavatses ta mulle mõnikord pool-naljatades kätadata, kui mu riietus tema meelest liiga paljastavaks osutus. Paljastav tähendas tema jaoks isegi seelikut, mis põlved ära kattis, kuid sääred siiski paljaks jättis. Või ilma varrukata pluus. Oh, ole nüüd! Me elame 21. sajandis, mitte keskajas! Ärka üles oma religioosest uimast, koge tõelist elu!

Tema muusika oli kadunud – see tilu-lilu kurguhäälnel lõõritamine,

mis mulle alguses nii kohutavalt närvidele käis. See muusika ei olnud lihtsalt minu maitse. Tema naiivsed-naljakad Bollywoodi filmidki olid läinud koos temaga, mida ma aeg ajalt vaid suure mangu-mise peale olin nõus

vaatama harjumuspäraste Hollywoodi filmide vahele. Viimastel oli vähemasti loogiline süžee. Pisut jah liiga etteaimatav, aga just see andiski mulle kindlustunde, et ma teadsin, millega miski asi lõpeb. Olin elanud aasta aega Ameerikas, see kultuur oli mulle mõnusaks turvaliseks tekiks ümber, ikka veel.

Tänaseks, kolm ja pool aastat hiljem, peale minu esimest kokku-puudet Londonis moslemi ja islami elustiiliga, on minust enesestki saanud selle elustiili järgija. Ma hakkasin uurima paljuräägitud „kummalise“ religiooni kohta sügavuti. Tahtsin teada, mis on see tugev jõud ja väärtus selles, mis hoiab üht moslemit kramplikult kinni oma põhimõtetes, ega lase igapäevaelu ahvatlustel omi tõekspidamisi jalge alla tallata. Nüüdseks olen ma ise see moslem, kes elab Euroopa kultuuriruumis, puutudes igapäevaselt kokku siinsete normide ja standarditega, mis mulle aga enam sugugi

mõistlike või alalhoidmist väärivatena ei tundu. Nüüdseks olen mina see, kes naudib seltskonda, seejuures veini mekkimata. Minu sügavuti teema kohta uurimine juhtis mind mu elu suurima avastuseni ja „kummalisest“ religioonist sai minu igapäevane elustiil siin külmas ilmalikus Eestis, kus Jumalast rääkimine on suurim tabuteema.

Ametlikult sai minust moslem möödunud suvel, st ametliku usutunnistuse andsin tunnistajate juuresolekul eelmisel suvel Tallinna mošees. Palvetama olin õppinud juba umbes pool aastat enne seda. Peamine põhjus, miks islami kasuks otsustasin, on selle religiooni praktilisus ja igapäevase elu toetus erinevate aspektide läbi. Ma ei osanud varem oma elu tasakaalustada, proovisin erinevaid asju siin elus juba alates puberteedieast ja ikka ja jälle leidsin end ühes või teistsuguses augus. Viimane tilk karikasse oli see, et töötasin end üle. Kolisin Londonisse, et maailma näha ja lihtsat tööd teha, mida ei ole võimalik koju kaasa vedada. Pidevalt oli sees miski tühjus, mida iganes ma siis oma elus ka ei saavutanud. Londonis hotelli administraatorina töötades sai minu kolleegiks moslemist noormees, kes tundus mulle niivõrd erinev inimestest, kellega varem olin kokku puutunud. Esiteks tema rass – enne Londonisse kolimist olin põhimõtteliselt teadlik, et on olemas valge, kollane ja neegrite rass, ja no mehhiklased on ka pisut erinevad valgetest inimestest. Tema oli aga Pakistanist, India ääremailt ning ma ei osanud teda algul kohe mitte mingisugusesse rassi sobitada. Kuid ma õppisin.

Naljakas mõelda, et oma kristliku religioonitausta poolest olen ma pakistanlasega palju kordi sarnasem ja mõistame teineteist suuremate probleemideta, kui tema naaber hindu seda iial suudaks. Minule ei olnud keeruline saada aru Ühe Jumala mõistest ja islami usku üle minna. Kujutan aga ette, et ühele hindule oleks see üpris keeruline mõista ja aktsepteerida.

Kõige tähtsamad asjad, mida ma selle moslemist töö- ja korterikaaslaselt õppisin, olid tema elustiil ja religioon. Need olid tegelikult omavahel lahutamatud. Igapäevaelu käis käsikäes religioosete tavade ja uskumustega: kui Jumal soovib, siis sünnib miskit nii või naa, me kas tahame seda või mitte; Jumal on kõige alus, ka

meie igapäevaste tegevuste ja otsuste aluseks. Peamine, mis mind imestama pani, oli see lõputu soojus, positiivsus ja muretus mis temast välja õhkus – täielik tasakaal ja harmoonia iseenda ning maailma vahel. Olin siiani teinud ei midagi muud, kui rabanud ühel või teisel rindel, oskamata end tasakaalustada ja harmoonias elada. Islami toel olen õppinud, kuidas oma igapäevaelu harmoni-seerida. Ainuuksi viis korda päevas palvetamine annab mulle vajaliku sisemise rahu ja tasakaalu, millest nii kaua olin puudust tundnud.

Moslemiks saades iseenesest tekkis mingisugune hea ja halva tunnetus ja seda üpris kõrgel tasemel. Näiteks võisin ma varem tundide kaupa pult käes lihtsalt telekat klõpsida, ükskõik, mida seal siis ei näidatud – mis iganes suutis mu tähelepanu köita. Nüüd olen kaugel sellest, kes ma varem olin: ma ei kannata alkoholi ja sigareti haisugi, rääkimata nende tarbimisest; telekat ma praktiliselt ei vaata, mind ei köida enamus saateid, mis sealt tulevad; mu maailmapilt on tugevalt Jumala ja tema tahtega seotud. Mind köidavad religioossed teemad, multikultuursus, erinevad inimesed, rassid, rahvused – kõige sellega seotu.

Minu puhul ei olnud enam teed tagasi nende väärtuste ja tõekspidamiste juurde, kust olin tulnud ja mida loogiliselt pidanud. Ma ei suutnud ega tahtnud enam leppida selle ääretult ilmaliku suunitlusega eluga, kus peamiseks edu näitajaks on materiaalsed väärtused ja kus usklikke peetakse enamjaolt lihtsalt nõrkadeks inimesteks, kes ise oma elu koordineerimisega hakkama ei saa, vaid vajavad mingisugust illusoorset õnnetunnet kellegis Jumalas. Nii olin ka mina mõelnud. Eesti ühiskond on suures osas ilmalik ja ateistlik, ka ühe sotsioloogilise uurimusega on see välja tulnud. Sallimatust võib siinmail kohata KÕIKIDE religioonide suhtes, ka kristluse, kui valdava religiooni suhtes. Ometi suur osa eestlasi mainib peale selle, et on ateist, et kindlasti on olemas mingi kõrgem jõud, kes kõike suunab, aga kas see just Jumal on, selles kaheldakse. Kust siis pärineb selline vastuolu, et Kõrgemas Jões ei nähta Jumalat ennast? Siinkohal võib tänusõnad öelda neile legendidele, kunstile, kirjandusele, kus Jumalat kuidagimoodi on võetud nõuks kujutada. Enamjaolt vanamehena, vaatamas alla

pilve pealt ja näppu viibutamas. Jumal aga on inimesele andnud loogilise mõtlemis- ja analüüsi- ja oskuse, mistõttu vähegi arutlevale inimesele vanamees pilve peal väga loogikavastaseks nähtuseks osutub. Miks ma pean uskuma midagi lihtsalt seepärast, et selline on uskumus, põlvkondi vana legend?

Islam ei tunne Jumala kujutamist. Jumalal ei ole ei kuju ega nägu, mida inimene suudaks välja mõelda. Mitte keegi maa peal elavatest asukaist ei ole Jumalat näinud. Jumalat võib nimetada väga paljude nimetustega, eelkõige on ta aga Loov Jõud ja selline omadus on arusaadav isegi ateistidele. Mitte midagi ei saa tekkida lihtsalt mittemillegist või juhuslikult. Jumala looming on väga detailiderohke ja peen süsteem, millest inimteadus ei ole veel suuteline täit arusaama selgitama.

Sallimatus võrdub teadmatusena. Me oleme sallimatud enamasti just selliste nähtuste suhtes, millest me õige vähe teame. Nii oli ka minuga. Arvasin samamoodi, kui enamik Euroopas ja Ameerikas, et moslemid on üks vägivaldne rahvas ja aktiivsed või passiivsed terroristid.

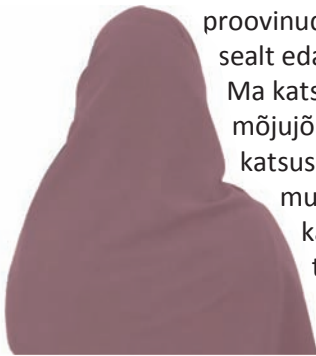
Nii oli see siis. Minu nägemus islamist. Minu „siis“ ja „nüüd“ vahele jääb aeg, mil minust hakkas tasapisi, kuid kindlalt kujunema moslem. Ei saa väita, et ma kardinaalselt oleksin muutunud, osa tolleaegsetest tõdedest on jäänud siiani, kuid väga suures osas on mu maailmanägemus siiski muutunud. Areng on olnud aeglane, kuid järjepidev ja ma olen alles poolel teel! Ma väärtustan elu islami vaatenurgast lähtuvalt. Jumal on igapäevaelu lahutamatuks osaks. Jumal ei ole keegi, kes istub pilve peal ja sõrme viibutab. Jumal on lihtsalt kõrgem Loov Jõud.

Olen fatalistikumaks muutunud. Kui Jumal miskit tahab ja on ette määranud, siis see ka sünnib, ükskõik, kas inimene seda soovib või ei. Viis korda päevas meeldib mulle palvetada juba seetõttu, et see aitab mu mõtetel selgineda.

Igatsen islamimaailma järele! Kõige esimene vajadus, mis mul islamiga kokku puutudes tekkis, oli hakata end katma – mitte juukseid ja nägu, vaid elementaarseid osi, nagu käed ja jalad. Tunnen end nii mugavamalt. Sooviksin ka *hidžaabi* kanda, kuid siinse ühiskonna vastumeelsuse tõttu islami suhtes ma parem ei

kanna – ei soovi eelarvamusi enese suhtes tekitada ainuüksi minu usulise kuuluvuse üle otsustades.

Töötasin ülemöödunud suvel Türgis reisiesindajana ja olin väga elevel võimalusest minna pisut pikemaks ajaks islamimaale. Kohapeal pidin aga pettuma, kuna Türgi minu jaoks siiski suht ilmalikuks osutus. Kandsin alati pikki maani seelikuid. Kord ütles mu kohalik ülemus mulle pool-naljatades, kuid siiski tagamõttega, et neil Türgis ei pea enam ammu nii kaetult kontorist tööle käima. Jah... kuulus reformatsioon peale Ottomani impeeriumi langemist. Eestvedajaks Mustapha Kemal Atatürk – Türgi Vabariigi rajaja ja selle esimene president. Muuhulgas ei pidanud moslemist naised end enam katma ja rätik peas ametiasutustes töötamine isegi keelustati. Tänapäev Türgi on läbinisti ilmalik demokraatlik riik. Veelgi enam – ramadaan (moslemite paastuaeg) tähendas enamikule türklastest vaid alkoholist loobumist. Olin pettunud. Siiski kandsin maani kleiti edasi kui turismilinna Kemeris tänavatele läksin, mis oli tavatu vaatepilt sealkandis isegi kohalike silmis. Oli ju keskmine naisturist enamasti minikleidis venelanna ja tihti suisa päevitusriiete väel, vaid õhuke läbipaistev sall ümber puusade tõmmatud. Rand oli ju sealsamas lähedal. Sellest hoolimata üritati ka mind oma maani riietusega venekeelsete meelituste saatel kaupa ostma suunata, mille juures ei puudunud kättpidi tervitamine, tee serveerimine ja komplimentide tegemine kuni armastus-avaldusteni välja. Kui ma ühel päeval aga *hidžaabiga* välja läksin, ei suhelnud minuga mitte ükski poepidajast meesterahvas! Olin äärmiselt meelitatud. Minu jaoks oli just SEE kompliment! Keegi ei proovinud mulle enam terekätt pihku pista ega sealt edasi sujuvalt kallistuse peale üle minna. Ma katsetasin veel pisut oma uue välimuse mõjujõudu. Vaatasin ja uurisin ainiti kaupa, isegi katsusin mõnd eset, kuid mitte keegi ei tulnud mulle asja kohe pähe määrima või hinna üle kauplema. Mulle anti rahulikult aega tutvuda kaubaga ja hoiti viisakat distantssi. Tundsime end kuningannana! Nii austaval moel ei oldud mind enam

ammu koheldud! Täielik austus minu, kui Jumalale pühendunud vaga naisterahva privaatsuse vastu.

Leidsin islami abiga, et olla naine, ei tähenda oma kehavõlude eksponeerimist, mis meie kultuuris väga iseenesestmõistetav nähtus on. Naist vaadatakse ju ikka eelkõige välimise ilu järgi! Aga mitte tingimata. Ma leidsin ka, et ajupestud olin hoopis mina ise, mitte moslemid, nagu algul kangekaelselt arvasin. Ma avastasin, et olin nii Ameerika kui Euroopa tõekspidamistel lasknud oma aju varem ikka päris puhtaks nühkida.

Ma ei igatse enam tagasi Ameerikasse. Ka mitte Londonisse. Need kohad ei paku mulle sellist elamise mõnu, mida ma tunneksin näiteks Egiptuses elades, kuhu mul on samuti õnnestunud reisida. Olgugi, et vaesus on seal suur, on inimesed siiski nii siiralt rahulolevad ja naeratavad. Nende harmoonilist meelt tunneb lausa iga ihurakuga. Ma vajan nüüd Egiptuse–sarnaseid naeratusi, mitte enam Ameerika omi. Ma olen muutunud ligimesearmastuses nõudlikumaks. Võlts naeratus ja tühi jutt ei ole ikka päris see, kuigi sel ka midagi halba ei ole. Väärtustan eelkõige siirust, elurõõmu ja muretust. Küll Jumal juhatab ja annab! Milleks ülemäära pead vaevata või muretseda? Loomulikult ei räägi ma siinkohal islami-maade turismilinnakute mentaliteedist. Kohalikud neis on turistide ja kasuahnuse poolt rikutud. Inimesed sealkandis ei ole enam nii siirad kui mujal. Lääne- ja moslemikultuur on segunenud ning kohalikud minetavad mõningad oma usutõed, niivõrd laastav on sealmail lääne tsivilisatsiooni mõjujõud.

Tegelikult imbub lääne kaubanduslik massikultuur ka kõige kauge-matesse maailma nurkadesse. Ma ei arva, et see oleks kiiduväärt nähtus maailma kultuuride ja religioonide alalhoidmisel. Lääneliku demokraatia eksportimine teistesse, kardinaalselt erinevatesse tsivilisatsioonidesse viib suure liberaalsusega neisse maadesse kaasa ka moraalitundetuse ja kombelõtvuse, kaugenemise selle kultuuriruumi religioossetest ning inimlikest väärtustest. Lisaks külvab see viha ja vaenu lääne maailma vastu traditsioonilisemate tavade austajate poolt. Pigem on suur amerikaniseerimine ja liberaliseerimine lääne-poolne provotseering kõikide nende rahutuste, meelevalduste ja terrorismiaktide toimumiseks.

„Teie, inimesed, tõesti, Me lõime teid meesteks ja naisteks, tegime teid hõimudeks ja rahvasteks, et teie üksteist tundma õpiksite, sest kõige auväärsem teie seas on Jumala meelest see, kes on kõige vagam. Tõesti, Jumal on Teadja ja Tundja.” (Koraan 49:13)

Religioossuse ja fanatismi vahel on suur vahe. Inimene võib olla tugevalt religioosne vaid sinnamaani, kui see ei kahjusta teisi inimesi. Paraku juhtub, et mõnikord religioosselt fanaatiline inimene läheb oma arusaamades niikaugemale, et võtab omale Jumala rolli maa peal, püüdes maailma muuta väga äärmuslikke meetodeid kasutades. Ka teisele inimesele oma tõdede vägisi pähemäärimine on ühiskonda kahjustav fanatism. Jumal on see, kes inimesi nende elus suunab ja juhib. Islam ei tunne inimeste „usku pööramist“ või nende „ärarääkimist“, kuna see on Jumala töö. Usklik saab vaid anda selgitusi inimese poolt esitatud küsimustele aga selline dialoog peaks olema vabatahtlik. Islam tähendab igasugust rahu, Jumala tahte allumist. Need „moslemid“, kes „uskmatuid“ tapavad, on islami usutõdede vallas sama teadmatud ja harimatud nagu ka need, kes arvavad, et kõik moslemid on aktiivsed või passiivsed terroristid.

Minu jaoks on religiooni dogmadele põhinevad väärtused olulised eelkõige perekonnaelu korraldamisel. Perekond teatavasti paneb aluse ühiskonnale, on ühiskonna minivariant – nii tugev kui on perekond, on ka ühiskond. Ma tõepoolest usun ütlemisse, et perekond, kes koos palvetab, ka püsib koos. Eesti liigselt ilmalik ellusuhtumine on viinud selleni, et peaaegu iga teine abielu lahutatakse, perevägivalla tase on ühiskonnas kõrge, samuti alkoholi tarbimise koguse osas oleme Euroopas teisel kohal. Lisaks veel painav depressioon ja südamehaigused, mis eestlasi maha surub. Vähe on alles religioossetel alustel ja väärtustel toimivaid peresid. Isiklikult mulle tundub, et seetõttu on siinsel ühiskonnal ka lihtsam halvustada kui tunnustada. Laitmine on kergem tulema kui kiitus. Laps räägib siis kui kana pissib.

Islam väärtustab esmajärjekorras just perekonda, raha ja karjäär on teisejärgulised. Samuti on emaroll ühiskonnas äärmiselt austatud. Moslemite ütlus kõlab järgmiselt: harid poissi, harid meest;

harid tüdrukut, harid tervet ühiskonda. Just ema on ju see, kellelt laps oma peamised tõekspidamised ja baasteadmised eluks üle võtab. Naised võivad seega islami ühiskonnas rahulikult kodus lapsi kasvatada, samal ajal kui mees perele raha teenib. Naine ei pea tundma valehäbi, ühiskonna hukkamõistu või mehe pidevat näägutamist, et ta tööl ei käi ja perele raha ei teeni, vaid tervenisti lastele ja kodule pühendub.

Ka isarolli tähtsustatakse meie ühiskonnas liiga tagasihoidlikult. Lapsed on naise eralõbu! Naine võib muretseda vaid niipalju lapsi, kui ta üksinda suudab üles kasvatada!

Sellised on levinud arusaamad Eesti ühiskonnas. Eesti ja kogu lääne naistel ei ole mingisugust garantiid selles osas, kui nende mees neid äkki lastega omapead saatuse hooleks jätab või armukesti salaja peab. Islamis on mitn

naisepidamine rangelt reguleeritud. Vaid sellisel juhul, kui mees suudab kohelda võrdselt kõiki naisi, võib ta abielluda kuni nelja naisega. Südant võrdselt jagada on aga pea võimatu, mida on mainitud ka Koraanis, mistõttu soovib viimane piirduda vaid ühe naisega. Tänapäeva islamimaailm on tegelikult palju monogaamsem kui lääne ühiskond. Moslemist mees teab täpselt oma võimalusi ja temale pandud kohustusi – milleks siis oma elu liiga keeruliseks elada ja mitut naist pidada? „Ühegagi tegemist!“ reageerib enamus neist küsimusele, miks tal rohkem naisi ei ole. Lääne mehed aga täiesti süüdimatult peavad kasvõi mitut armukest, samal ajal, kui oma seaduslik naine käib nii päevatööl kui kantseldab kodus lapsi. Leian, et lääne naised on meestega võrdväärsete võimaluste väljavõitlemisel teinud iseenele pigem karuteene. Tänapäeval peetakse lääne naiste hulgas sellist elu luksuslikuks, kus mees teenib raha ja naine vaid kodus toimetab. Paljud naised sooviksid tegelikult pigem sellist rollijaotust. Lääne naised on väsinud olemast liialt iseseisvad ja kangelasnaised, kes suudavad meestega võrdselt karjääri teha ja samal ajal ka lapsi kasvatada. Moslemid on üldjuhul samasugused inimesed, samade inimlike tõekspidamistega, nagu ka kõik teised religioossed inimesed,

siinkohal rõhutan sõna religioosne, kuna ei leia, et mu eluväärtused oleksid niipalju samad nõ ilmalike inimestega, kelle elus Jumala kui kõrgema jõu tunnetus või arusaam sellest puudub. Ma kindlasti ei ela oma elu selliste väärtuste järgi, nagu võibolla on ilmalik inimene siinmail harjunud: ma ei tunne vajadust vaadata televiisorist kõikvõimalikku pahna, ei tunne vajadust alkoholi ja sigarettide järele, soovin riietuda katvalt – need aspektid ei ole mulle mitte kohustuseks vaid tunnen vajadust elada oma elu teatud asju eirates ja teisi harrastades. See annab mu elule mõtte ja toe. Olen oma elu Jumala abiga selliseks kujundanud, mitte keegi ei suru mulle midagi peale. Täidan islami peamisi usualuseid – palvetan, paastun ja annan almust.

„Islam on kui üks suur piiritu meri – kuidas sa selles ujud, kui kaugele või sügavale, on sinu enda asi,“ ütles üks usuvend mulle mošees päeval, mil ma moslemiks sain.

Eliza

Karin, kas oled valmis?

„Kuhu küll reisida, kas Türgi või Kreekasse?” küsin reisibüroo konsultandilt arvamust.

Ta vastab, et Türgi pole just kõige parem valik, sest seal ju moslemid ... tead ju küll neid.

Ei teadnud ma midagi, otsustasin ikkagi Türgi kasuks, kuna mind on alati köitnud kõik mis teistmoodi ja mitte kõigile sobilik. Ilus hommik hotellitoas, päike kardina vahelt piilumas, kaugusest kostumas kummalised helid, mis mu kõrvu jäid, kas nii ongi igal hommikul?

RAAMATUD JA FILMID...

Valge sarja raamatud, dokumentaalfilmid islamist, saade eesti moslemitest – see kõik oli minus suurt huvi äratanud. Jälle leian ennast kordussaadet vaatamas. Kas kuulen veel seda kaunist häält mošeest hüüdmast? Miks nad seda küll nii vähe lasevad?

Raamatukogu riulite vahel ekseldes otsin just religiooniga seotud riulit, kust küll palju selle kohta ei leidnud, mille järele tulin. Nii palju raamatuid ... kus on need, mida mina otsin? Võtan kätte raamatu „Minu Maroko”. Sirvin, vaatan pilte, lõpuks loen läbi ja olen väga rahul. Järgmine reisisihtkoht on selgunud. Aitäh Kätlin, see raamat mõjutas mind ja minu tõekspidamisi väga palju!

Ühel päeval sattus mulle kätte Koraan, mille küll raamatukogust laenutasin ja oma kapile asetasin lootuses, et jõuan seda niisama sirvida. Ohh, jälle magasin tähtaja maha, nii see seal seisis, kogu aeg mulle vastu vaatamas, natuke isegi aukartust äratavalt. Küll on kaunis roheline raamat, sobib suurepäraselt mu kapile seisma... Kuuldes negatiivset suhtumist islamisse ja moslemitesse, olin alati kaitsepositsioonis. Ma ei teadnud isegi ka miks ma nii väga toetan midagi, millest ma ise midagi ei tea.

Järgmine sihtkoht – Maroko ... ekslemised Marrakechi tänavatel, vihmane ja tormine ilm, tüütud kaupmehed, kõigest väsinud ja reisis pettunud sõbranna ... „Karin, miks sa küll siia tulla tahtsid?”

Ma ei teadnud miks, aga olin endas kindel, et olen õiges kohas.

KAUNID HELID ...

Hommikul vara, jälle see kaunis heli mošeest hüüdmas – ma olin lummatud, tõusin püsti, vaatasin aknast välja, kõik oli pime ja kõle, aga *adhaan*, mis nii kaunilt kõlas, tungis mu südamesse.

Kuna olen ise muusikainimene ja kõik muusika ja helidega seotud

minu jaoks tähtis, siis see heli oli kaunim, mida eales kuulnud olen.

Selles kõiges peab

midagi olema,

kuidas need

inimesed oma usus nii veendunud on?

Koju saabudes

lisandus minu

muusikavalikusse

youtube'ist

adhaani kuulamine, mis minu lähikondlaste kulmud kortsu ajas:

„Jälle on tal mingi uus hullustus peal, küll see kiiresti üle läheb.“

„Küll ta varsti veel mõne musta meha ka koju toob.“

INIMESED ...

Lõpuks leidsin ennast ääretult sõbralike moslemite kodust, kuhu sisse astudes jõudsin äratundmiseni, et see on koht, kuhu veel tagasi tulen. „Nii me elamegi, oleme moslemid, hoolime perekonnast, oskame elust rõõmu tunda, sööme palju, koguaeg ongi „bekher.“

Karin, mida sul veel vaja on, kas sellest kõigest ei piisa?

Jumal on mind juhitanud selleni, mida alati otsinud olen. On mul veel tõestust vaja, et Ta eksisteerib?

Ei, olen õnnelik, et olen Ta leidnud. *Alhamdulillah!*

Karin

Lendavas kohvris islamisse

Olen vist pisikesest peale alateadlikult Jumala olemasolusse uskunud. Kui veel väike olin, lugesid ema ja isa mulle igal õhtul enne magamaminekut muinasjutte. Minule loomulikult meeldisid kõige enam lendav kohver, Väike Mukk, Ali Baba ja nelikümmend röövlit, hiljem ka Ma sõin leiva ära – kõik muinasjutud, kus olid pildid ja teemaks islam ja Araabia. Mulle meeldisid väga inimeste riietused, mošeed ja viis kuidas araabiamaaades elati.

Aeg läks edasi ja kui olin umbes 6-7 aastane praktiseerisin oma-moodi kristlikku usku. Mäletan, et otsustasin palvetada Jeesusele erinevate soovidega, aga aastad möödusid ja mina oma soove ei saanudki. Mu usk Jeesusesse ei olnud enam endine, aga sügaval südames Jumalasse uskusin ma ikka.

Teismeeas lugesin ma isegi natuke Piiblit, aga mingisugust erilist tunnet see minus ei tekitanud – õhukesed krabisevad leheküljed, igatahes aru ma selle sisust ei saanud.

Koolis käies olid mul ained, mis islamimaailmaga kuidagi ei seostunud, tohutult rasked, aga kui tulid näiteks kolmnurgaülesanded või füüsikas oli maakerast ja astronoomiast juttu, need olid mulle kohe kerged ja arusaadavad. Hiljem hakkasid mulle meeldima ka araabia tähed, nende omapärase väljanägemise pärast. Loomulikult islamiga ma sellel ajal neid veel ei seostanud.

Alles mitu aastat hiljem, keskkoolis avastasin ma, et islamiusk on olemas. Sain küll kodus manitseda, et moslemimehed peksavad oma naisi jne, aga tol hetkel oli mul sellest täiesti ükskõik. Mind huvitas islam. Südamepõhjas tahtsin moslemiks saada ja soovisin endale ka moslemist

meest. Palusin oma mõtetes Allahilt, et ma saaksin hea moslemimehega abielluda, kes usuks Allahisse nagu mina ja kes mulle ka islamit õpetaks.

Allah täitiski minu soovi. Ühel ilusal päeval leidsin sõbra, kes mulle Koraani ja prohvetit tutvustas ja mul *šahaadat* lugeda lasi. Alguses lugesin ma Koraani türgikeelset tähenduse tõlget. Kuigi palju ma sellest keelest aru ei saanud, aga minu jaoks oli väga eriline tunne lugeda Koraani.

Minu kõige esimene islamlik palve oli alguses ainult „Allahu akbar“ ütlemine ja täiskummardus, kus ma oma soovid ütlesin. Hiljem ostsin endale ka eestikeelse Koraani tähenduse tõlke, et islamist rohkem aru saada. Koraani lugedes tulid isegi pisarad silma. Siis tellisin endale ka islam.pri.ee kodulehelt islami ja palve õppimise materjali. Palve õppimine oli mulle raske, sest kogu aeg, kui materjali uuesti vaatasin leidsin midagi valesti olevat, seega siis pidin õppima uuesti, õigesti ja nii mitu korda.

Umbes 2-3 aastat tagasi, kui ma oma sõbraga netis rääkisin, kirjutas ta mulle nagu muu seas

šahaada, ja ütles, et ma ütlesin

seda 3 korda. Nii ma tegingi. Ta kontrollis, kas ma ikka ütlesin ja mina vastasin rõõmsalt jaa. Pärast meie jutuajamist istusin ma natuke aega laua taga ja alles siis jõudis mulle kohale, et kas ma olengi nüüd moslem??? Endamisi mõtlesin, et kas seda mošees ei peaks ütleva? Pärast seda võtsin julguse kokku ja otsustasin minna islamit tutvustavale loengule Tallinna mošeesse, et vaadata teiste mosleminaiste kätumist, riietust ja siis võrrelda enda omaga ning harida ja kontrollida enda teadmisi ja kas ma palvetan ikka õigesti. Mošees oli väga lahe, tunnetasin Allah kohalolekut.

Nüüdseks juba kaks aastat tagasi otsustasin proovida ka ramadaanikuul paastuda, ainult ühe nädala esialgu, et mis tunne see on. Vahepeal leidsin koos piltidega palveõpetuse ja otsustasin uuesti palvet õppida, et mu palved ideaalsed oleksid ja et Allah mu palved vastu võtaks.

2010. aastal otsustasin siis terve suve islamit õppida ja sellele järgnes väga ilus ja lihtne ramadaan. Terve kuu vältel lugesin ka ramadaaniplaani järgi terve Koraani läbi. Pärast ei suutnud ma enam ilma Koraanita olla – täiesti sõltuvuses ja alustasin lugemise-ga otsast peale.

2011. aasta alguses otsustasin mošees Koraani ja araabia keele loengutes käima hakata. Mõtlesin, et nüüd on minu võimalus hakata lõpuks mošees käima. Ja nüüd käingi mošees – omandan minu jaoks nii huvitavaid teadmisi ning olen leidnud lähedaid moslemitest sõbrannasid, aga ülekõige meeldib mulle mošees palvetada.

Mariliis

Ma olen valmis!

Ma olen sündinud ateistlikus peres. Olgugi, et terve isapoolne suguvõsa on ristitud kaasaarvatud ka isa ise, ei usu keegi minu perekonnast Jumalasse. Nii samuti ei uskunud ka mina. Kui võtta enamuse mu suguvõsast, siis vaadatakse usklikutele rohkem õhh-täitsa-pooletuobised pilguga. Minul polnud kunagi ühtegi tuttavat kes usuks Jumalasse, seega ei arvanud ma ka usklikest eriti midagi. Ma ei mõelnud kordagi Jumala peale, mul ei olnud selleks lihtsalt põhjust. Samas oli mul põhimõtte Darwini evolutsiooni teooriast, et ju see ikka peab tõsi olema kui seda koolis õpetatakse – meile ei saa ju ometi midagi, mis on vale õpetada. Praegu sellele mõeldes tundub see argument muidugi jabur. Pöörde islami suunas andis mulle reis Egiptusesse 2008. aasta märtsis. See üks nädal selle ereda päikese all pani mind meeletult armastama seda riiki ja neid inimesi.

Eestisse tagasi tulles, oli Egiptuse igatsus nii tohutu, et pool aastat hiljem sain ma neti teel tuttavaks ühe egiptlasega. Me ei rääkinud kordagi islamist, samuti ei mäleta ma, et oleksime väga Egiptusest

rääkinud. Me arutasime kõike muud mis maailmas toimuvat. Ainuke aeg, mil islamiga seoses meil midagi jutuks tuli, oli siis, kui minul oli halb tuju ja ta mulle Koraanist mõned värsid andis, lisades juurde lause: „Ma loodan, et sa õpid sellest midagi”. Ma ei pööranud nendele värssidele erilist tähelepanu, küll aga sain aru, et neist on mul palju õppida.

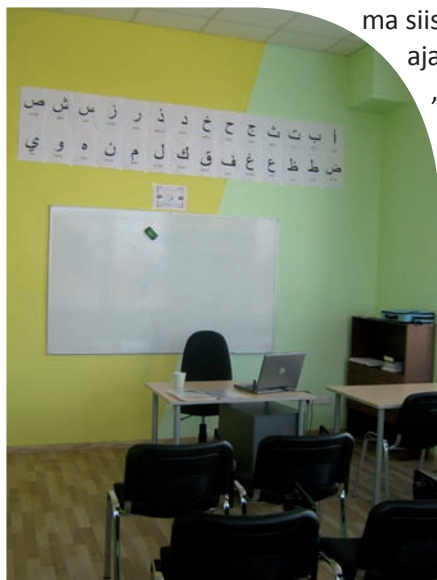
Kõik see aeg, mis ma temaga suhtlesin, imestasin ma aina, kuidas saab keegi olla nii hea inimene, alati rõõmsameelne ja heas tujus? Eestis on inimesed pigem mornid. Arutlesin endasmisi, et kas asi on Egiptuses? Kultuuris? Viimaks jõudsin ma kuidagi islamini. Ma hakkasin lihtsalt asja uurima, ilma igasuguse tagamõtteta. Üritasin vältida ja maha suruda eelarvamusi ja lihtsalt õppida. Juba väga vähese ajaga mõistsin, et islam on ülimalt loogiline; et see on elu, mida ma endale tahan. Umbes poole aastaga jõudsin ma nii kaugele, et uskusin väga sügavalt Jumala eksistentsi ja kõigesse, mida õpetab islam. Kuid sel hetkel olin ma täiesti veendunud, et minust kunagi moslemit ei saa, sest muutus oleks olnud lihtsalt liiga suur. Sellegi poolest jätkasin ma õppimist.

2009. aasta lõpuks olin ma uurinud ja õppinud nõnda palju ja mu usk oli nii palju kasvanud, et mõttes olin ma juba kindel – minust saab ühel heal päeval moslem, kuid olin ka veendunud, et sinna on veel tükk maad aega.

2010. aasta augustis alustasin oma esimest ramadanipaastu. Need 30 päeva muutsid mind uskumatult palju. Järsku olin ma kõige eest palju tänulikum ja olin oma eluga palju rohkem rahul. Omati jäi minusse ikka seesama mõtlemine, et sinna läheb veel mitu aastat, enne kui ma päriselt moslem olen – tõin ettekäändeks et ma ei tea veel piisavalt. Mõtlesin, et ehk peale gümnaasiumi lõppu.

2011. aasta jaanuarist tuli ideaalne võimalus õppida araabia keelt ja Koraani. Alguses olin lootust kaotamas et Koraanitunnis käia ei õnnestugi, sest ei saa pühapäeviti Tallinnas olla, kuid tänu Skype'ile on mul siiski see võimalus tundidest osavõtta. See on nii hea tunne, kui ma saan iga pühapäevaga järjest rohkem teada, kõigest mis Koraanis kirjas on ja paljust muust.

Kuid ükskõik kui palju ma ka teada ei saanud, sikka ma tundsin, et ma pole veel valmis. Umbes aprilli lõpus või mai alguses hakkasin

ma siiski õppima palvetamist. Samal ajal tuli islamikeskuses ka „šahaadamaratoni” mõte (et need, kes koos õppinud on ja soovivad šahaadat öelda, saaksid ka seda koos teha). Omaette kaalusin, et mul ei ole ju mitte midagi kaotada ja et see on parim võimalus. Otsustasin, et teen selle ära ja minust saab ametlikult moslem. Paar päeva hiljam mõtlesin jälle – ma pole veel valmis, ma ei oska ju veel palvetadagi, kuid õnneks kadus see mõte kiiresti ja alates 14. maist 2011 olen

ma ametlikult moslem. Tunne on super, ma olen üliõnnelik ja väga tänulik. *Alhamdulillah!*

Delis

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ

Nüüd ja lõpuni – olen moslem!

Kui ma neid ridu kirjutan, on kevad, kohe-kohe kätte jõudmas soe suvi ning on möödunud poolteist aastat hetkest, mil minus tärkas huvi islami vastu.

Olin lapsepõlves pühapäevakoolis käinud, kirikukooris vanaemaga kõrvuti laulnud ning jõuluetendustel esinenud. Siiski ma ei pidanud ennast kristlaseks. Olin ateist.

2009. aasta sügisel algas minu elu raskeim periood – hääbuval abielu ning kasvav mure lapse tervise pärast tekitasid minus tunde, et enam ei jaksa. Üksi.

Miskipärast hakkasin järjest enam märkama artikleid ja uudiseid islamist ning moslemitest. Olin varemgi lugenud nt Kätlini artikleid ning neist õhkav soojus ja südamlikkus paelus mind. See oli ju see, mida tol hetkel kõige enam vajaka jäi...

Kuigi otse mošeesse moslemite sekka julgust minna polnud, otsustasin „neid“ nõ ohutust kaugusest jälgida. Registreerusin islamifoorumisse, kus passiivse kasutajana lugesin „nende“ arvamusi. Järgmisena avastasin eestikeelse kodulehe islamist. Sealtnaalt ei olnud see enam pelgalt huvi vaid juba teadlik infokogumine. Enam ei tundnud ma end kõrvaltvaatajana, olin „süsteemis“ sees. Kui palju informatsiooni! Kodumaised lehed, välismaised lehed, arvamused, inimesed ning neist kiirgav soojus! Ühel päeval, kui avasin online-Koraani, avastasin peagi, et loen seda juba tunde! Olin pidanud pühakirjaga kahekõnet. Mina küsisin ning sain vastuse. Naeratasin ning tundsin suurt soojust. Sellest hetkest lugesin iga päev Koraani, haarasin informatsiooni endasse iga loetud lausega. Otsisin Youtube'ist videoid, mille järgi palvetama õppida ning üritasin palvetada. Olin väga enesekriitiline ning arvasin, et kui ma kohe ei oska õigesti palvetada, jätan selle üldse katki!

Aasta tagasi sattusin esimest korda islamimaale. Egiptusesse. Seal kohtusin inimestega, kes, nähes minu huvi ja entusiasmi, vastasid igale minu küsimusele, viisid mind mošeesid vaatama ning kinkisid

mulle minu esimese *hidžaabi*. Tagasi Eestis, avasin taas õppevi-

deod, kirjutasin paberile üles palveks vajalikud araabiakeelsed sõnad ning palvetasin.

Saabus ramadaanikuu ja ma paastusin nagu kord ja kohus. Algu oli raske, lugusin minuteid, et süüa saaks! Iga päevaga läks

aga lihtsamaks ja elu hakkas rööbastesse loksuma.

Kätte jõudis sügis ning kuigi ma lugusin Koraani, ma ei palvetanud enam nii nagu peab. Vabandasin end välja „kiirete pingeliste aegade“ ning õhtuti vaid vaikselt häälel „rääkisin“ Jumalaga. Oi kui rumal ma olin!

Alhamdulillah, et minus käis mingi „plöks“ ja jõudsin arusaamale, kes ma siis nüüd õigupoolest olen! „Olen moslem, aga kas ma ka käitun nagu moslem?“ küsisin endalt. Nüüd ja lõpuni – olen moslem! Samal päeval käisin läbi islamiteemalised facebookilehed ning saatsin mõnedele moslemitele end tutvustava kirja, avaldades soovi nende sõbraks saada! Nüüd olid mul sõbrad, kellega igapäevaselt islamiteemasid lahata ning üksteisele toeks olla. 2010. aasta viimasel päeval laususin omaette usutunnistuse ning astusin uude aastasse juba moslemina!

5 kuud möödus sellest päevast ning 14. mail ütlesin ma Tallinna mošees koos 12 teise naisega oma ametliku *šahaada*.

Olen leidnud oma elule mõtte, sihi – elada elu, mis oleks eeskujuks igale uuele moslemile. Mul on pikk tee minna, ent ma ei sammu seda rada üksinda. Igal sammul saadavad mind Allah ja mu kallid õed ja vennad islamis!

Helina

Kuidas ma leidsin elumõtte

Ma kasvasin üles väikeses maakohas, kus kõik teadsid kõiki ja kõike. Seal oli ka kirik ja pühapäevakool, aga mind need asjad ei huvitanud. Ma käisin kirikus, kui kooliga pidi minema või siis jõulude ajal. Meil oli kodus nii laste- kui ka täiskasvanute Piibel. Üritasin neid vahel lugeda, aga mitte edukalt. Ma olen sisemas alati uskunud või üritanud uskuda, et on olemas mingi suurem vägi. Mu pere ei olnud usklik ja neid, kes pühapäevakoolis käisid, vaadati imelikult.

Islamiga olen ma mitu korda kokku puutunud, aga kunagi pole ma sellele erilist tähelepanu pööranud. Eestis keskkoolis olles õppisime erinevaid uske ja ka islam oli üks nendest. Pärast keskkooli lõppu läksin maailma avastama. Tegelikult olin juba väikesest peale tahtnud USA-sse elama ja õppima minna. Nii tuligi võimalus läbi *au-pairi* agentuuri 2005. aastal USA-sse minna. USA-s elamine õpetas mulle palju erinevatest rahvustest ja kultuurides. Eesti tundus korraga selle suure maailma kõrval nii pisike!

Mind on alati üks küsimus vaevanud – mis on elu mõte? Kas tõesti me lihtsalt elame, töötame, ja sureme ja meist jäävad järele ainult luud? See ei ole just väga hea motivatsioon edasi rabeleda ja edukas olla. Arvasin, et kui USA-sse lähen, siis mu probleem kaob, aga ei läinud see kuskile.

Mul oli üks sõber Pakistanist. Ta oli moslem, aga ma ei pannud seda tähele. Ta ei palvetanud kunagi, käis minuga koos pidudel ja tarbis alkoholi. Mõni kord ta mainis, et käib reedeti mošees. Seega ei andnud see mulle islami kohta erilist infot.

Elu läks edasi, sain eraülikooli stipendiumi. Kool maksti kõik kinni ja ma olin õnnelik. Millegipärast otsustasin ma ka islami kohta tunni võtta – Introduction to Islamic Civilization. Tol ajal mind islam veel eriti ei huvitanud, lihtsalt tahtsin moslemite kohta rohkem teada, sest olin juba nii mõndagi kristlastelt õppinud. Ameerikas olles käisin ka siinsetes kirikutes, aga need ei aidanud minu elumõtte otsingutele kaasa. Osad inimesed käisid pühapäe-

val kirikus, kuid samal ajal elasid moraalidest kinni pidamata oma igapäevaelu edasi. Teised ütlesid, et on kristlased, aga ei käinud kirikuski. Ja kuna enamus inimesi arvavad, et moslemid on vägi-valdsed ja õudsad inimesed, siis ma tahtsin ennast rohkem islami-ga kurssi viia.

Selles loengus sain tutta-vaks ühe ülikoolikaasla-sega, kes oli pärit Sudaanist ja oli moslem. Ma teadsin teda juba üle aasta enne seda, aga sõpra-deks saime alles ülikoolis. Me hakkasime koos raamatukogus õppimas käima ja rääkisime niisama maailma asjadest. Ühel päeval ütles ta, et peab palveta-ma ja mul polnud selle vastu midagi. Küsisin, kas ma tohin teda vaadata, kui ta palvetab. Ta vastas jaatavalt. Kui

ta aga palvetama hakkas ja Koraani luges, hakkas minu sees midagi kripeldama. See oli midagi ilusat ja rahulikku. Kui ta palve lõpetas, olin ma väga üllatunud. Ta ise oli ka palju rahulikum ja stressiva-bam. Sellest hetkest hakkas mu huvi islami vastu kasvama. Ta soovitas mul mošeesse minna, et sealt rohkem infot saada. Läksin siis esimest korda mošeesse. Hirm oli suur, et ei tea, mis nad minuga seal ära teevad. Naistele ja meestele olid erinevad ukсед, kus sisse sai. Ma sisenesin õigest uksest, aga kuidagi ma

ikkagi jõudsin meeste poolele. Õnneks oli imaam nii lahke ja juhatas mu naiste poolele. Seal kohtusin tema naisega ja ta oli väga abivalmis ning rääkis mulle igasugu asjadest. Ta andis mulle kaasa Koraani tähenduse tõlke ja paar teist raamatut. Kui ma sealt ära läksin, tundsin, et hõljun pilvedes. Ma olin õnnelik ja rahulik. Ma tahtsin tagasi minna ja nii ma siis hakkasingi erinevates mošeedes käima ja islami kohta rohkem uurima.

27. detsembril 2009 otsustasin, et on aeg *šahaada* öelda. Sellest päevast alates olen ka kandnud rääti. Emale ei julgenud ma alguses midagi öelda, aga saatsin talle tavalpostiga kuus kuud hiljem kirja. Eks ta muidugi oli šokis ja osadest asjadest ei saanud aru, aga toetas mind.

Moslemiks hakates (või islamisse tagasi pöördudes, sest me oleme kõik ju sündinud moslemitena ehk Jumala tahtele allujatena) leidsin ma elule mõtte. *It all made sense!* Nüüd olen ma selle sama Sudaani mehega abielus. *Alhamdulillah!* Ja nagu ütleb mu õpetaja: „Reverdid (islamisse naasjad) on erilised, sest Allah on juhitanud need inimesed islamini.“ *Alhamdulillah!* Ma olen selle eest väga tänulik. Ma olen ka tänulik Eesti moslemitele ning Iqra koostajatele, sest te kõik olete mind väga palju aitanud.

Eve

Kõorem minu õlgadelt

Minu sünniaeg jääb sügavalt sotsialistlikku Nõukogude Liitu, kus ei olnud olemas Jumalat, rääkimata inimestest, kes Jumalasse uskuda võisid. Tegelikult pidasid enamus eestlaseid jõule ning paljud käisid ka jõulude ajal kirikus. Meie pereni jõudsid ka ülekanded Soome kirikutest läbi televiisori. Siiski ei ole ma pärit usklikust perest ja olen ka praegu oma pere ainuke „must lammas”. Seda endale täpselt teadvustamata olen ma Kõrgema Võimu olemasolust oma kuklakeses alati teadnud. See on midagi, mis on alati minus olemas olnud ning usu juurde jõudmine on minu puhul, minu enda arvates vähemalt, täiesti loomulik.

Umbes 15 aastat tagasi, kui Eestis oli niinimetatud usuline ärkamine, uurisin minagi Piiblit, kuid minus kerkisid mitmed küsimused. Üks piiga proovis neile ka vastata, saates lahkelt Piiblist väljavõtteid. Siiski jäi palju õhku rippuma ning mulle tundus, et vastused ei olnud ammendavad vaid tekitasid aina uusi küsimusi. Sinnapaika see ka jäi ...

Mitmeid aastaid tagasi sattusin esimest korda Egiptusesse ja kui paljusid ehmatab esimene pilt, mis nad seal näevad, siis mina

nägin palju enamat. Ma nägin inimesi, kes olenemata oma varalisesest seisust või kodust, kus nad elavad, omavad siiski sellist rahu ja kindlustunnet, mida on raske kirjeldada. Uudishimuliku inimesena hakkasin ma loomulikult lugema ja uurima elu kohta, mis mulle huvi pakkus. Minus on alati olnud sisemine rahutus; tunne, et minu elus on midagi puudu. Lugesin islami kohta ja palju infot leidsin ka meie kodulehelt www.islam.pri.ee.

Sisemise veendumuse leidmine ei käinud lihtsalt – tüüpiline eestlane, eks ole? Ma olen alati arvanud, et usk Jumalasse aitab inimesi palju, eriti rasketel hetketel, aga ka kui kuulen muezzini kutset, siis on see ilus hetk meeldetuletus, et palve on minu ja Jumala vaheline ning mulle jääb alati teadmine, et olen Tema kindlates kätes.

Inimesi on igasuguseid, iga rahvuse ja rassi hulgas. Muslimeid on maailmas miljoneid ning me kõik ei ole ühtemoodi. Me ei saa teha usu kohta järeldusi selle järgi, kes absoluutselt vastavalt oma usule ei käitu – pean silmas praegu terroriste.

Eesti ateistlikus ühiskonnas ei ole kerge olla usklik, eriti veel muslim. Kuid need inimesed, kes näiteks Internetiski halvasti kommenteerivad, ei ole süüdi oma arusaamades, sest raske on teha vahet õigel ja vael, mis meedia meile ette söötab, teadmata tausta.

Islami usk ei värba uusi usklikke ja ta ei suru ennast kellelegi peale ning usun, et inimesed, kes võtavad vaevaks lugeda ja õppida, leiavad ise oma tee, nagu leidsin minagi. Minu jaoks on islami õppimine olnud äratundmine, et selles usus on kõik paigas ja ilus. Inimesed, keda ma õppimise käigus olen tundma õppinud, on elav näide sellest, kuidas usk meid paremaks muudab. Minu jaoks ongi elu õppimine, kuidas ennast täiustada ja saada paremaks inimeseks ning läbi usu Jumalasse loodan seda ka saavutada.

Kui andsin oma usutunnistuse, siis tundsin mismoodi koorem langes mu õlult, sest andsin ennast Jumala kätte.

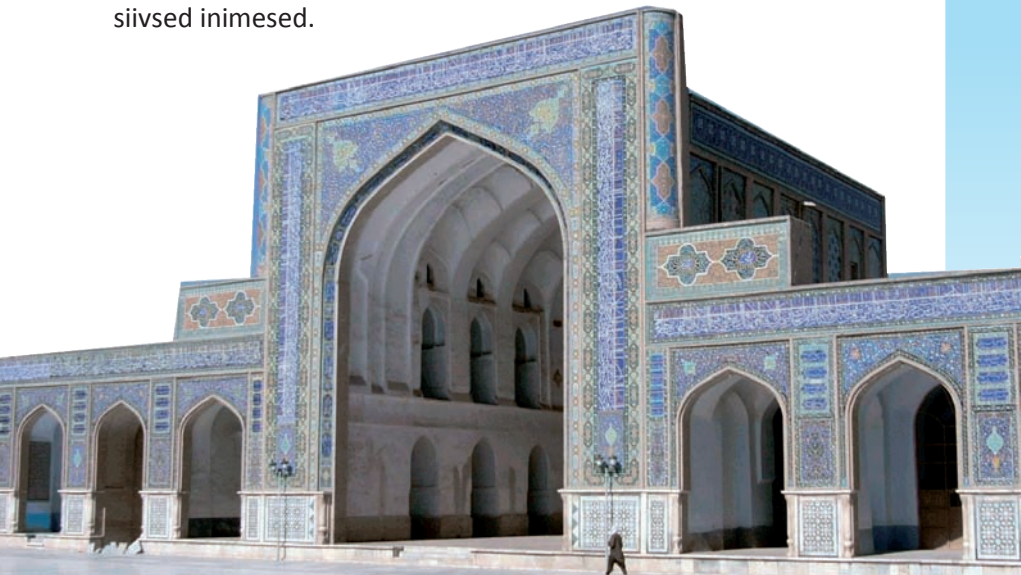
Kelli

Tõeline ime

Minu esimene kokkupuude islami ja moslemitega oli, kui töötasin mitmeid aastaid Afganistanis ühe lennufirma määndžerina. Varem ei teadnud ma islamist midagi.

Lapsepõlves, kui olin 12-aastane, ristiti mind, aga ma ei pööranud sellele erilist tähelepanu. See oli lihtsalt midagi, mis oli tol ajal moes. Mu vanemad (isa on mul pool ukrainlane, pool venelane; ema pool venelane ja pool eestlane) käisid vaid harva pühade ajal kirikus, muidu ei järginud nad ususeadusi eriti kuidagi. Ja kes meist oleks Nõukogude Liidu ajal endale hingelises mõttes aru andnud, kes me oleme? Tõsi ta on, et rasketel hetkedel – näiteks eksamite eel – ma siiski pöördusin Jumala poole; palusin Temalt abi. Samas mingeid eraldi palveid ma ei osanud, lihtsalt pöördusin Kõigekõrgema poole oma sõnadega.

Esimest korda jõudsin ma Afganistani 2002. aasta septembris. Sel ajal oli Afganistan juba USA ja NATO sõdureid täis, Talibani valitsus oli kukutatud ja Kabulis oli võrdlemisi vaikne. Tunnistan, et alguses oli siiski veidi hirmuäratav tänavatel käia, kuna ma teadsin, et riigis oli pikka aega käinud sõda. Ma ei mõelnudki üldse eriti islami peale. Olin kindel, et moslemid on kummalised ja küllaltki agressiivsed inimesed.

Ma arvasin, et Allah on nende mingi jumala nimi ja et moslemid on üldse väga sõjakad ja vihkavad kõiki teisi. Samas nägin ma, et afgaanid olid väga külalislahked ja rõõmsameelsed inimesed. See hämmastas mind, kuna idee kohaselt oleks nad pidanud ju vaenu-likud olema. Oma kinnisideed olin ma muidugi saanud meediast ja need ideed püsisid veel kaua – kogu minu Afganistanis veedetud aja – väga kindlalt, olgugi, et ma igapäevaselt inimestes nägin midagi hoopis muud.

Ma ei oska öelda miks, aga mulle läks väga hinge, kui ma esmakordselt *adhaani* kuulsin. See ei olnud ainult minu tunne, vaid *adhaan* jättis väga sügava mulje ka paljudele minu kolleegidele. Iga kord, kui kuulsin *adhaani*, oli mul kananahk ihul.

Meile määrati tõlk. Ta oli rahvuselt tadžik, aga tegelikult Afganistani päritolu. Temale esitasin ma islami kohta päris palju küsimusi, kuigi vaid viisakusest. Tol ajal ei tekitanud see minus mingeid eriliti mõtteid ega emotsioone, püüdsin vaid viisakas olla ja teisele inimesele olulise asja kohta küsida. Kord aga ütles ta mulle: „Sina, Andrei, hakkad kindlasti moslemiks.“ Ma vaid naersin selle peale ega võtnud seda kuigi tõsiselt.

2006. aastal tulin ma koju tagasi ja vahetasin tööd. Nii oli mul äkki rohkem ka vaba aega. Siiani ei oska ma isegi iseendale seletada, kuidas ja miks, aga islam hakkas mind äkki kangesti huvitama. Hakkasin lugema www.islam.ru veebilehte ja foorumis moslemitega suhtlema. Sain tuttavaks ühe vennaga Tšetšeeniast. Suhtlesime vene keeles. Ma lugesin palju, kuulasin Internetist jutlusi. Moslemiks hakkamine oli minu jaoks tõeline ime!

Uurisin islamit kolm kuud. Tahtsin aina rohkem ja rohkem teada. Naine tegi mulle isegi märkuse, et ma olen hakanud vähem perele tähelepanu pöörama. 2007. aasta 16. novembril ütlesin ma kodus ise *šahaada*. Ma ei teadnud siis veel, et Tallinnas on olemas islamikeskus. Seejärel hakkasin ma uurima eestikeelset islami veebilehte ja avastasin sealt Ildari telefoninumbri. Helistasin talle ja ta kutsus mind Kadrioru palveruumi. Mäletan seda päeva ülihästi, kui esimest korda seal käisin – see oli *žumua*, reede. Ma närveerisin nii, et mul hakkas isegi pea ringi käima.

Alhamdulillah, mu naine on väga arukas inimene. Ta muretses

minu pärast, aga ei näitanud seda sugugi välja. Ta aktsepteerib minu otsust. Tema oli kõige esimene, kellele ma ütlesin, et hakkasin moslemiks. Ta ei ole selle vastu. Veelgi enam – ta ei ole ka selle vastu, et meie pojad käiksid minuga islami kultuurikeskuses. Vanematega on küll asjad veidi keerulisemad. Kui nemad minu moslemiks hakkamisest teada said, olid nad šokis. Ema muretseb, et mulle on ajuloputus tehtud. See solvab mind veidi, sest ma pole ju enam väike ja mõtlen oma peaga. Ma ei astu kunagi nendega selleteemalisse diskussiooni, parem olen vait. Loodan, et mu vanemad siiski viimaks mind mõistavad *inšaAllah*. Ma väga armastan ja austan neid.

Olen leidnud islami, *alhamdulillah*, kuid veel paljugi on ees – tahaksin õppida selgeks araabia keele, et saaksin araablastest vendadega suhelda ja Koraani originaalis lugeda. Minu väga suureks sooviks on ka palverännakul ära käia ja ma palun Kõigekõrgemat, et Ta mulle seda võimaldaks.

Oma vendadele-õdedele tahaksin soovida, et nad usuksid Kõigekõrgemasse kogu oma südamest ja iialgi ei unustaks Teda ning et nad järgiksid Prohvet Muhammedi (saws) õpetust.

Andrei

Elu suurim mõte

Minu teekond islamisse sai alguse juba kaua kuu tagasi, minu varajases lapsepõlves.

Olen sündinud Eestis raskel Nõukogude ajal, aastatel, mil osa Siberisse küüditatud, kes veel elus olid, hakkasid tagasi kodumaale naasma.

Raske aeg oli, sest nii palju tragöödiat oli toimunud meie tillukeses Eestis! Minu suguseltsist oli suur osa kas Siberis, või kaugemalgi nagu Sahhalini saar.

Mäletan hästi neid aegu, mil polnud saadaval mitmeid toiduained, näiteks saia ja esimese prantsaia ost peale pikka järjekorda ja selle lõhn ja maitse ei lähe iialgi meelest.

Olen sündinud luteri usku perre, nagu enamused eestlased ja pidin ema soovil ka kirikus käima, põhiliselt pühade ajal ja loomulikult ka kodus igapäevased palved jne.

Juba sellel ajal ei tundnud ma mingisugust kokkupuudet selle usuga ja ka kirikuga. Kirik oli minu jaoks eriliselt külm koht, kus nii palju tundus minu jaoks segane ja arusaamatu.

Lapsepõlv möödus ülalmainitud meeleolus, aga raudselt kuulusid minu ellu India ja Araabiamaade filmid, mida õnneks näidati ka televiisoris (algul must-valge TV, kuhu sättisime värvilise kile ette, et näha värvilisena!!! Ja hiljem värvi-TV). Need filmid tundusid mulle millegipärast eriti lähedased. Kõik seal köitis mind alates riietusest, tavadest, kuni muusikani välja!

Noorpõlves käisin ka kinos (põhiliselt kino „Foorum“ „Oktoober“, „Partisan“ ja „Pioneer“), kus näidati eriti palju just India ja Araabia filme.

Aeg möödus – õpingud, elukoha vahetus – Soome, abielu, lapsed, lahutus ...

Mäletan veel aega enne abiellumist, mil olin valmis minema Moskvasse õppima Pärsia – ja Araabia Keelte Instituuti või kuidas seda nimetati. Aga sel ajal olid enamasti vaid meessoost üliõpilased sinna teretunud ja nii see jäi.

Töö-kodu-lapsed olid minu igapäevaelu! Nii läksid aastad, aga tühjus hinges kasvas, sest hing vajas midagi.

Kahe lapsega üksikemana ei olnud kerge toime tulla, aga lubasin kord aastas meile reisi kuskile, et ringi vaadata ja maailmaga tutvuda. Nende reise käigus hakkasin end taas otsima – kõigis maades, mida me külastasime, käisin ma kohalikes kirikutes, katsudes leida seda lähedust, ühendust. Käisin nii Kreeka ortodoksikirikus, kõrgel mäekünkal ühel Kreeka saarel ja vestlesin apelsinipuu all selle kiriku preestriga, käisin Itaalias Vatikanis, aga ei, ei leidnud ma seda tunnet.

Hakkasin erinevate uskude kohta rohkem lugema ja ikka ja jälle torkasid mulle silma just islam ja budism.

Umbes 20 aasta tagasi käisin esimest korda Türgis ja seal leidsin ma selle erilise tunde, sest seal kuulsin esimest korda adhaani.

Türki tundus mulle eriti lähedane ja sellest sai minu lemmikkoht, kus olen käinud mitmeid kümneid kordi..

Kõike parema tunde islamist sain ma Ankaras, sest Istanbulis seda tunnet nii kergelt ei saa, kuigi seal on kaunis Sinine Mosee, Topkapi Muuseum ja palju muud.

Minu otsingud jätkusid, kuid tundsin erilist lähedust millegipärast just islamimaadega – peale Türki käisin ka mujal islamimaades nagu Maroko, Tuneesia, Egiptus, Jordaania, Malaisia.

Mingi sisetunne otsis ikka edasi ja teatud hetkel tundsin ma, et vist budism on midagi minu jaoks oma sügava filosoofiaga. Kujutasin ennast istumas mäenõlval kuskil Indias koos oma guruga mediteerimas. Sõitsin Indiasse. Käisin nii Budha templis kui ka muudes templites, kuid seal tundsin, et see ei ole siiski minule.

Peale seda sõitu sõitsin üsna peatselt Dubaisse ja seal üksi vanal turul kõndides, just päikeseloojangu ajal, kuulsin adhaani. See kuuldus neljast-viest mošeest korraga ja nii ma seal teeristmel seisin, justkui paigale naelutatud! Sel hetkel ma tundsin, et see oli otsene kutse minu Loojalt mulle. Sel hetkel leidsin ma oma terve elu otsitud hingetäite, *subhaanAllah!*

Peale seda hakkasin islami kohta rohkem lugema, õppima ja külastasin tihti Dubaid, Kataari ja ka Bahreini. Esimene kohtumine Bahreiniga oli läbisõidul – mul oli aega 4 tundi. Otsustasin teha

tiiru, seda maad uudistada, kuid juba esimene kokkupuude andis mulle tunde, et olin jõudnud koju! Ma pole kunagi tundnud nii suurt lähedust mingi koha ja inimestega, kui tundsin Bahreinis! Ma ei tundnud seal ju kedagi, aga samas tunnetasin siiski, et kõik on omad, *subhaanAllah!*

Nii ma jätkasin oma õpinguid, lugemist islamist ja mida rohkem ma lugesin, seda sügavamalt ma tundsin, et olen õigel teel!

Lisaks hakkasin ka Interneti teel suhtlema moslemitega, et saada rohkem infot ja eriliselt tähtsaks kujunes üks inimene Saudi Araabiast, kes kuulus samuti mu elus puuduolevasse ossa. *Alhamdulillah!!!*

Ta tuli just sel ajal, mil mu elus oli eriti raske ajajärk ja kui ausalt ütlen, oli eluisu täitsa kadunud! Ainus, mis mind veel pinnal hoidis, oli usk Jumalasse ja tugev side Temaga. Palusin Jumalalt, et kui minu elu saab olema vaid kannatusterada, siis ta lõpetaks see ja kui midagi paremat on tulemas minu ellu, siis Ta saadaks märgi. Ja see märk tuli ja nüüdseks on sellest inimesest saanud minu abikaasa. *SubhaanAllah, alhamdulillah!*

Olin valmis ütlema oma *šahaada*, kuid olude sunnil see Soomes ei õnnestunud. Seega otsustasin tulla Bahreini, et öelda siin oma

usutunnistus, siia ramadaani ajaks jääda ja islamist rohkem õppida. Saabusingi oma kohvriga Discover Islami, ütlesin oma *šahaada* ja järgmisel päeval alustasin esimese ramadaaniga. *SubhaanAllah!*

Ramadaan möödus ja otsusastin siia jääda ... alaliselt ... ja nii ma siin Bahreinis elangi!

Minu elu on täielikult muutunud! Ma ei ole kunagi end nii õnnelikuna tundud, sest see suur puuduv osa minu elust, hingest, südamest ja mille ma leidsin on suurim kingitus minu Loojalt.

Alhamdulillah!

Olen õnnelik, kui ärkan igal hommikul adhaani kutsel; olen õnnelik, kui lähen mošeesse; olen õnnelik ja tänulik nende toredate õdede-vendade üle, kes on tulnud minu ellu! Olen õnnelik, et olen leidnud sellise lähedase inimese – oma abikaasa. Ja kõik see tänu meie Jumalale ja islamile. Olen õnnelik, et minu elul on suurim võimalik mõte – teenida Jumalat, iga hetk. *Alhamdulillah, alhamdulillah, alhamdulillah!*

Leili

Ateist-karjeristist moslemiks

Minu lugu sai alguse umbes kolm aastat tagasi, kui minu käest küsiti, kas ma usun Jumalasse ja peale minu kiiret eitavat vastust jätkus uute küsimuste laviin. Minu eitav suhtumine Jumalasse tekkis kunagi põhikooli ajal ja tugines minu tolleaaja arusaamisel kristlusest. Mingil põhjusel oli mul kujunenud arusaamine, et kristluse järgi on võimalik Jumala heakskiit või soosing saavutada vaid läbi kannatuste (nt. nunnade ja munkade elustiil; vanemate pattude lastele ülekandmine jmt). See tundus mulle nii ebaõiglane ja ebaloogiline, et ma ei suutnud uskuda, et selline asi saab tõde olla. Aga selle asemel, et asjaga edasi tegeleda, otsustasin ma kahjuks, et kuna ma sellesse ebaõiglasse „muinasjuttu“ ei usu, siis ei ole Jumalat olemas ja punkt. Lisaks tundus mulle ka, et on päris palju vasturääkivusi ja vastasseise kristluse ja teaduse vahel ja reaalinete inimesena ma ju uskusin pigem teadusesse. Samuti oli sel ajal väga „popp“ lasta ennast ristida ja leeritada. Mulle tundus see kõik kuidagi ebaäärne ja kampaania korras toimuv ning teismelisena sõdisin sellele igati vastu. Kui keegi minu käest küsis, kas ma usun Jumalasse, siis ma andsin oma eitava vastuse alati sellise kehakeele ja hääletooni saatel, et kõigil oli selge, et sel teemal ma vestelda ei soovi.

Kui nüüd uuesti kolme aasta tagusesse aega minna, siis tookord ei õnnestunud mul seda teemat niisama lihtsalt vältida ja kui ma olin vastanud, et ma olen ateist, siis järgnes sellele rida küsimusi, nagu kuidas siis maailm minu arvates tekkis, kui see ei ole Jumala poolt loodud, kes seda „suurt pauku“ juhtis või suunas, kas ma saatusesse usun, mis saab meist, st meie hingedest, kui

me sureme, mis on minu elu mõte jne, jne.

Sel hetkel oli mul „suu vett täis“ ja ma tundsin piinlikust, et ma ei osanud

neile küsimustele kuidagi vastata, ehk et mul ei olnud neis isegi mitte oma arvamust. Olin

olnud oma õpingute ja karjääriga nii ametis, et kahjuks ei olnud ma nendele olulistele teemadele peale põhikoolis tehtud otsust mõelnud; olin ennast lihtsalt ateistiks pidanud ilma, et oleksin tegelikult neid samu küsimusi enda jaoks „ateisti seisukohast“ läbi mõelnud.

Tol päeval lasin ma endale rääkida, mida keegi teine sellest teemast arvab. Võite isegi eelnevate küsimuste põhjal aimata, et tegemist oli inimesega, kes usub Jumalasse. Tegemist oli moslemiga ning tema vaated ja selgitused mulle põhinesid islami põhimõtetel ja arusaamistel. Kõik see, mis ta mulle rääkis, tundus nii lihtne, loogiline ja aktsepteeritav.

Enne seda vestlust ei teadnud ma islamist praktiliselt midagi – teadsin vaid seda, et nende „story“ käib sama Jumala ümber, mis kristlastelgi, kuid milliste sarnasuste või erinevustega, sellest ei olnud mul õrna aimugi. Samuti teadsin kõike seda negatiivset, mis meedia meieni oli toonud – terrorism, naiste ahistamine ... Pärast seda pikka ja ärgitavat vestlust (ning häbitunnet, et ma olin siiani olnud lihtsalt ignorant) ma tundsin, et pean teemaga edasi tegelema; ma pean enda jaoks läbi mõtlema, kes ma ikkagi olen ja mida ma ikkagi usun.

Sukeldusin Internetiavarustesse, püüdes leida erinevaid artikleid ja loenguid Jumala olemasolu ja islami teemadel. Õnneks sattusin ka www.islam.pri.ee lehele, mis oli mulle suureks toeks minu otsingutel. Samuti aitas mind minu moslemist sõber, *alhamdulillah*, ja selgitas erinevaid teemasid, kui ma millestki täpselt aru ei saanud või kahtlesin, kas olin õigesti aru saanud või kui ma ei leidnud ise kohe vastuseid, et kuidas üks või teine asi islamis on. Ostsin endale ka Koraani tähenduse tõlke eesti keelde – algus oli suhteliselt raske, kuna Koraani stiil oli võõras lugeda, kuid mida edasi, seda raskem oli jällegi seda käest panna.

Möödus umbes pool aastat, kuni ma endale uuesti seda „suurt küsimust“ julgesin esitada – kas ma siis usun Jumala olemasolusse? Ja seekord pidin ma endale tunnistama, et usun! Ma ei teagi, millal see muutus minu uskumises täpselt toimus – sel hetkel ma lihtsalt tunnistasin endale, et ma usun Kõrgemasse Võimu, Ainujumalasse. Aga võib-olla oli see muutus minu sisemuses toimunud

juba aastaid tagasi, kuid ma ei olnud lihtsalt valmis seda endale tunnistama – ma ju uskusin saatusesse ka enne, aga kuidas saatus eksisteeriks ilma Jumala-poolse suunamiseta? Ma olin ka enne rasketes olukordades „iseendaga rääkinud“ nagu oleksin sisemiselt uskunud, et kuskil on Keegi Suur ja Võimas, Kes saab mind aidata

...

Sel hetkel ei olnud ma veel siiski valmis vastama küsimusele, et kas moslemiks olemine ja islam on midagi minu jaoks. Ma pidin rohkem teada saama. Ma tahtsin olla kindel, et islamis ei ole midagi, mida ma ei suuda aktsepteerida. See oli minu jaoks suur samm kogu ülejäänud eluks – ma ei saanud ju täna otsustada, et ma olen moslem ja siis millalgi hiljem, et ma ikka ei ole (kui ma oleks leidnud midagi, mida ei suuda omaks võtta). Aga, *alhamdulillah*, kõik mida ma juurde lugessin-õppisin, oli minu jaoks loogiline. Tegin läbi ka oma esimese ramadaani – küll ainult paastumise osa ehk sel ajal ma veel 5 korda päevas ei palvetanud ja ma ei osanud seda ka moslemite moodi teha. Minu palved olid lihtsad rääkimised Jumalaga; samuti ei kandnud ma veel hidžaabi. Seega, minu esimene ramadaan tõenäoliselt veel arvesse ei läinud, kuid mine tea, äkki Jumal siiski aktsepteeris juba ka seda korda, Allahu alim. Igatahes ramadaani lõpuks olin ma jõudnud arusaamisele, et islam on ka minu tee. Oli möödunud aasta minu otsingute algusest (see esimene jutuajamine, millest ma eelpool rääkisin, toimus ramadaani viimastel päevadel, *mašaAllah*). Ma ostsin endale oma esimese hidžaabi, sain oma mosle-

mist sõbralt juhised, kuidas palvetada ning ütlesin *šahada, alhamdulillah*. Otsustasin, et hakkam kohe igal pool hidžaabi kandma, va kodus pereringis. Alguses oli veidi raske, kuna kõik vaatasid järgi ja

selline tähelepanu ei olnud mitte see, mida ma väga oleksin taga igatsenud, kuid nüüd ei pane ma seda enam tähelegi. Tavaliselt on need minu pereliikmed ja sõbrad, kes sellele tähelepanu pööravad, et ma olen jälle uudishimu märklauaks. Ka palvega oli alguses rohkem tegemist – paber oli ikka kogu aeg näpuvahel, et kui midagi araabia keelsest tekstist meelest läks, siis sai „spikerdada“. Mingi ajapärast võisin aga sellest abilisest loobuda (va juhul, kui õpin mõnda uut suurat ja soovin seda palves kasutada enne kui täielikult peas on).

Mulle oli väga oluline, et ma ei kohanud kordagi halvaks panu oma perelt, sõpradelt ja kolleegidelt sellepärast, et ma nüüd moslem olen. Osad suhtusid selsse neutraalselt ning osad olid väga toetavad, *alhamdulillah*.

Tänaseks olen olnud moslem peaaegu kaks aastat ja tunnen järjest rohkem, et olen valinud õige tee (tegelikult peaks vist ütleva, et Jumal on näidanud mulle õiget teed, *alhamdulillah*). Õnneks on meil nii palju toredaid õdesid, kes on mind ja ka teisi õdesid aidanud meie teel uusi teadmisi omandada. Suured-suured tänud selle eest! Kõik need uued teadmised ja igapäevane elu ise ka on näidanud islamit minu jaoks väga ilusana – kui vaid rohkem ja rohkem inimesi jõuaks samale arusaamisele. See, kuidas islam toetab pereväärtusi, üksteise austamist ja aitamist, võiks olla meie kõigi (ja ma pean silmas ka mitte-moslemeid) igapäevase elu osa. Samuti on islam aitanud mul leppida olukordadega, kus mul või minu lähedastel ei ole kõige paremini või lihtsamalt läinud. Arusaamine, et igal asjal on oma põhjus ja tihti on mingi õnnetus, altminek või plaani luhtumine sellele järgneva hea või õnnestumise aluseks. Selle kohta on mul endalgi päris mitu näidet, sh näiteks paras segadus, paanitsemine ja pidev ümberkorraldamine minu puhkuse plaanidega, mis lõppes kohtumisega „suure küsimusega“ kolm aastat tagasi.

Marju

Olen uhke, et olen moslem!

Olen moslem olnud juba 6,5 aastat. Aeg on lennanud väga kiiresti, kuid õppida islamist on veel mul palju. Ma ei riietu päris nii, nagu peaksin, kuid südames ja hinges on mul midagi muud. Minu tuttavad ja sugulased ei saa sellest usust midagi aru. Alguses naerdi mind, et olen lolliks läinud, kuna keeldusin sealihast söömisest ja alkoholi joomast. Suve saabudes käskis ema mul ikka päikest võtta ja pikad riided seljast võtta. Kui ma seda ei teinud, oli ema mu peale väga vihane. Sõbrannad hakkasid minust eemale hoidma, kuna minuga polnud enam nii lõbus, ma ei käinud enam ei pidudel ega joonud nendega alkoholi. Ma ei julgenud oma perele öelda, et olen moslem. Olin segaduses, mida teha ja kuidas edasi toimida. Allah aitas mind, näitas mulle õige tee, oli minuga sellel raskel ajal, kui kõik mulle selja pöörasid.

Kooli ajal ma ei teadnud sellest usust mitte midagi. Kui oli juttu Jumalast, siis tekkis mul kogu aeg küsimus, kus ta siis on ja kes löi siis Jumala. Sellised totrad küsimused ajasid mind ennast ka naerma. Mida ma ei näinud, seda ma ka ei uskunud.

Minu tee islamisse sai alguse Türgist. Käisin Antaalias, kus kohtusin oma praeguse abikaasaga. Kõik oli seal minu jaoks uus ja huvitav. Türgi naised katsid oma pead, olid pikkades seelikutes jne. Sellega seoses tekkis mul väga palju küsimusi abikaasale, miks nii ja miks naa ...

Peale seda väikest turismireisi koju jõudes, oli mul ikkagi peas küsimused, miks, miks ja miks ... Ma ei saanud rahu ja hakkasin oma küsimustele netist vastuseid otsima. Ma tutvusin paljude moslemitega eri riikidest, me rääkisime islamist ja ma püüdsin leida vastuseid oma küsimustele. Peale teist korda Türgis käimist oli mul kindel soov uurida veelgi põhjalikumalt, mis on islam. Nii käisingi ma Türgis ikka päris mitu korda, seni kuni kolisin sinna elama.

Algul seal elades oli kõik väga võõras. Elasime sellises rajoonis, kus olid kõik moslemid. Mul olid toredad naabrid – kaks mosleminaist, kes aitasid ja seletasid mulle islamit. Nad tutvustasid mulle islami kombeid. Äkki mõistsin, et ma olen kuidagi parem inimene kui varem: ma ei ropendanud, ma ei tahtnud pidutseda, ma ei kannatanud alkoholi lõhnagi jne. Mida aeg edasi läks, seda rohkem ma muutusin, seda rohkem islam mind huvitas, seda rohkem sain ma aru, mida kõike olin ma enne teinud valesti. See ühiskond ja need moslemitega olid mind muutnud.

Ühel õhtul imaamiga kohtudes tekkis järsku mulle südamesse mingi imelik tunne. Külmajudin käis läbi, see oli imelik ja kuidagi teistsugune judin kui kül mavärin. Hommikul üles ärgates olin ma aga justkui sootuks teine inimene ... Nii saigi minust moslem.

Türgis abiellusin religioosselt. Nüüdseks olen ka ilmalike seaduste järgi abielus. Minu usk aga on ikka minu. Mu abikaasa pole mulle seda peale surunud ja sellest midagi rääkinud. Ta vaid vastas mu küsimustele, kui neid esitasin. Ta on küll sündinud islamiriigis ja on moslem, kui ka temal on veel palju õppida.

Olen uhke, et olen moslem. Ma ei kahetse neid pikki öid netist islami kohta uurides ega kõike seda, mida tänu islamile õppinud olen.

Eva

Koraan - minu armastus, minu elu, minu tõde

Minu nimi on Maila. Olen abielus moslemist mehega ja ise kohe kohe ametlikult islami usku astumas.

Arusaamatuste vältimiseks ütlen kohe, et minust ei saa moslemit sellepärast, et mu mees on moslem.

Minust saab moslem, sest minu südames teist teed pole.

Jumalasse olen ma alati uskunud ja Tema poole pöördunud, ise Temast suurt midagi teadmata. Eestis sündinuna ja kasvanuna lugesin ma loomulikult Jumala sõnana läbi Piibli. Minu jaoks oli see väga paks raamat, mis tekitas palju küsimusi ja kus oli palju vastuolusid. Ainus asi, millest ma seal kinni haarasin, oli see, et tuleb olla hea ja teha head. Vajadus toetuda millelegi Tema sõnas pani mind seda tegema. Ülejäänu oli aga üks suur virr-varr. Nüüd, aastaid hiljem, kui loen Koraani ja võrdleva usundiloo õpetlase Ahmet Deedati analüüsi Piiblist, olen hakanud mõistma, miks ma Piiblist eriti aru ei saanud.

Minu tee islamisse sai tegelikult alguse juba kümne aasta eest – 11. septembril 2001. See oli esimene kord, kui ma endale sügavamalt teadvustasin moslemite olemasolu. Samas olin ma siis noor ja kogu see maailm ja need sõjad ei mahtunud minu huviorbiiti. Ma ei teadnud sellest mitte kui midagi ja nagu rumal inimene kujundasin oma negatiivse arvamuse moslemitest just selle juhtumi põhjal. Olin tüüpiline „halli massi“ esindaja. Mugavam ja lihtsam on ju hukka mõista kui mõista.

Mingi aeg hiljem, kui vanust ja natuke mõistust kogunes, hakkas see asi mind vaevama. Ei saa ju see asi nii hull olla nagu räägitakse. Ei ole võimalik, et Jumala nimel tehakse selliseid jõledusi ja nii suur hulk maailma elanikkonnast lolliks läheb. Ei saa olla, et miljonid inimesed usuvad Jumalat, kelle nimel tehakse jõledusi. See ei olnud loogiline.

Ma hakkasin ise asja uurima – otsisin netilehti, alustuseks lihtsalt

lõunamaade kohta, lõunamaa inimeste kohta, nende kultuuri, seaduste ja igasugu muu nende elu puudutavate asjade kohta, islami kohta.

Vaikselt ja tasakesi kohtusin teemakohastes foorumites paljude araablastega, kes mulle seda maailma tutvustasid. Oli nii palju uut ja huvitavat, teistmoodi elu. Sellist sondeerimistööd tegin ma umbes paar aastat.

Siis jõudsin Koraanini. Lugesin seda siit-sealt Internetis. Mäletan hästi, kuidas see minus tohutult suurt aukartust äratas – see ongi Jumala kindel ja viimane sõna inimestele! Oma esimese Koraani sain ma Kataris, Dohas, sealset suurt islamikeskust Al-Fanari külastades. Sellest ajast on see, hoolimata suurest formaadist, minuga igal pool kaasas käinud. Selles Raamatus peitub minu tarkus maailmas ja inimestes, minu armastus, minu elu ja minu tõde.

Maila

Meie „veterani“ lugu

Minu esimesed sammud islami suunas algasid Eestist kaugel ühes Lõuna-Euroopa suurlinnas. See oli Jumala tahe, alhamdulillah. Tutvusin oma tulevase abikaasaga ja tänu tema järjekindlusele hakkas asi „arenema“. Ta rääkis mulle väga palju islamist, kuid ma ei saanud kõigest veel aru. Suurem muutus tuli siis, kui ta mind mošeesse viis ja seal suurte õpetlaste loenguid kuulates hakkasin ise asjast aru saama. (Arvan, et on lausa hädavajalik loengutes käia!)

Alguses mind veidi hirmutas mošeesse minek, aga tutvudes toredate õdedega ja kuulates suurepäraseid loenguid, siis tagantjärele oli see kõige toredam aeg välismaal olles: käia mošees; kahel eidi peol, mis toimusid alati vabas õhus; külastada õdesid, käia haiglates ... Sõitsime tihti erinevatesse linnadesse, et osaleda islamialastel seminaridel, ühiskonnas oli tunda suurenenud huvi islami vastu.

Soovin kõigile edu ja kordaminekuid sellel pikal teel *inšaAllah!*

Tiina

Hundikarja valge isend

Veel 2002. aastal ei teadnud ma moslemitest või islamist mitte midagi. Meelde tuleb ainult, kuidas pubekana sai loetud raamatud Kasahstanist või Kõrgõstanist; et nende rahvuslill on tulp ja et naised kannavad helesiniseid pikki ürpe ja et selline mesiniku võrk on ka ees – naine välja näeb, aga sisse ei näe keegi. Mis mind muidugi nutma pani, oli see koht, kui sain teada, et naine näeb oma meest esimest korda iseenda pulmas. See oli minu jaoks südantlõhestav. Mul oli tahtmine minna neid naisi päästma ... Järgmine kokkupuude islamiga oli mul alles 2002. aastal, kui kohtasin oma tulevast abikaasat. Siis sain temalt teada, et siin maamunal elab veel teisigi inimesi ja veel selliseid, kes ei söö sealihaga ja neil on usk nimega islam. Mind see ei hirmutanud ja ega ma erilist huvi selle vastu ka ei tundnud. Kuulasin lugusid, mida mees rääkis. Vaidlesime selle üle, mis oli mulle tabu jne. Muidugi suurim vaidlusobjekt oli meil Saddam Hussein. Minu mees kaitses teda, aga mina jälle kirusin selle eest, mis ta oma rahvale tegi ... kuigi Ameerika saatkonna juurde streikima läksime koos. Suhet oma mehega alustasime me *haramiga*. Kui jäin rasedaks, siis mees ütles, et pean moslemiks hakkama, et muidu tema minuga koos elada ei saa. See oli minu jaoks midagi jube suurt ja tähendas kohustust. Mees rahustas mind maha, et pean ainult paar lauset tema järgi ütleva ja ongi kõik. Nii saigi tehtud. Ja nagu mu mees lubaski, ei juhtunud minuga mitte midagi. Aasta hiljem abiellusime – mingi vene keelt kõnelev mees küsis minu käest, kas ma olen nõus abielluma. Kogu protsess kestis 5 minutit. Ma olin ikka väga segaduses, sest minu jaoks oli ikka abielu Pärnu mnt ZAKSis, pere ja tuttavatega. Pool aastat hiljem läks mu mees kaheks nädalaks Norrassa. Kui ta tagasi tuli ja teda nägin, tundsin esimest korda, et mu elus hakkab midagi uut toimuma: mu mehel olid silmad värvitud ja tal oli mingi pikk ürp seljas. Mul pidi süda seisma jääma, kui ta võttis väikese vaiba ja hakkas sellele äkki palvetama. Sel momendil arvasin, et

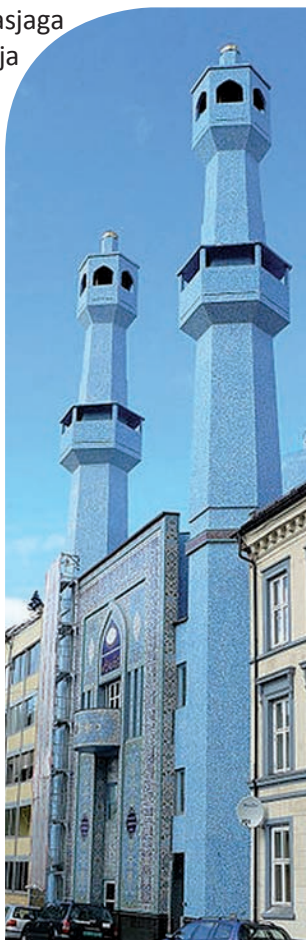
olen oma mehest ilma, sest mina sellise asjaga leppida ei saa. Mees nägi mu kohmetust ja lihtsalt hakkas mulle rääkima, mis tema Norras juhtus. Ma olin ikka väga segaduses – kuu enne seda olime mehega diskol ja baaris käinud; nüüd siis on pidu läbi ... elu läbi. See oli minu jaoks nagu lapselt kommi äravõtmine.

Esimesed päevad olid ikka imelikud. Kui mees palvetas, siis mul kõik karvad tõusid püsti. Aga nagu ikka – inimene harjub kõigega. Mina harjusin sellega, et meie majas enam napsu ei jooda ja sealiha ei sööda.

Ma hakkasin käima Kadriorus mošees, kus räägiti muidugi islamist. Ise ma ennast suure moslemina ei tundnud, aga austusest mehe vastu tegin, mis ta soovis.

Minu jaoks on islam midagi suurt. Ma mõtlen selles suhtes, et kui oled islami usku, siis pead seda ikka 100% järgima. Poolikuid moslemeid pole olemas. Islamis ei saa nii, et valin ainult seda, mis mulle sobib.

Mul pole mitte midagi selle vastu, et mu lapsed kasvavad moslemiks, kuigi ise ma pole Eestis valmis rätikut kandma, et mitte islamile häbi teha – kui keegi julgeks mind või minu lapsi kommenteerida, siis ennast tundes võin öelda, et ma ei suudaks end kontrollida ja minu suuvärgiga oleks sellel väga kahetsusväärseid tagajärjed. Tunnen, et mul on neid ise „hunt“ olles lihtsam „huntide“ eest kaitsta. Saan aru, et olen ehk silmakirjalik, aga selline ma juba kord olen ... vähemasti praegu. *InšaAllah*, ehk see muutub kunagi.

Anne

Siiras naeratus

Minu esimene mälestus Jumalast on pärit kooliajast, mil lugesein Lastepiiblit. See oli väga huvitav, ilusate värviliste piltidega. Kuna aga olen pärit ateistlikust perekonnast, siis edasi see asi mul kuhugi ei arenenud. Hiljem käisid meie juures koolis ka Jehoova tunnistajad, pakkusid oma raamatuid, kuid mul kuidagi nende vastu huvi polnud.

Ülikooliaastatel käisin ma Peterburgis ja Moskvas, kus võtsin osa ka ekskursioonidest, külastasin Vene kirikuid, pühakodasid. Kord sisenesin juhtumisi ka Peterburgis asuvasse Kaasani katedrali, kus müüdi õigeusu asju: kuldseid ja hõbedasi kaunistusi, ikoone, raamatuid, küünlaid jne. Otsustasin sealt endale osta hõbesõrmuse graveeringuga „Päästa ja säilita“, aga kuna pühakojas oli väga palju rahvast ja igäüks neist tahtis midagi osta, samas kindlat järjekorda polnud, siis ma lõpuks lahkusin tühjade kätega. Islamiga puutusin ma esmakordselt kokku Türgis. Võib julgelt

öelda, et enne seda ei teadnud ma sellest usust mitte midagi, mis on ka loogiline, sest Eestis ei olnud ju siis praktiseerivaid moslemeid ega ka mingeid erilisi sidemeid islamimaailmaga.

Türgis käisin ma läbi turismifirma perega puhkamas. Meie giidideks osutusid Kirgiisi päritolu eksootiliste nimedega Sömbat ja Saltanat. Nad ei olnud praktiseerivad muslimad ja nägid välja nagu tavalised turistid, kuid islami kohta rääkisid vaid head ja püüdsid kõike meile heas valguses näidata. Näiteks ühe meie grupikaaslase küsimuse peale, miks eriti palju naisi välja näha pole (ja naisi me nägime tõesti palju vähem kui mehi), vastas meie giid, et nad eelistavad kodu mugavusi. Meile räägiti ka Türgi ajaloost. Näiteks selline huvitav fakt, et vanasti töötasid külades muessinitena vaid pimedad mehed. See oli seotud muidugi sellega, et minaretist alla olid kõik hoovid näha, aga hoovides käisid naised ringi oma kodustes riietes, end korrektselt katmata.

Kohalikus külas üllatas mind väga palju asju: naised, kes olid nii kinni kaetud, et näha olid vaid nägu ja käelabad; mehed, kellest ükski polnud purjus ja kes ise oma lastega ringi jalutasid ... Väga meeldiv oli liigelda ka ühistranspordiga: niipea, kui uksest sisse astusid, vabastati su jaoks kohe koht, isegi kui sa ei olnud ei rase ega vanake. Ma ei näinud ka ühtki kodutut, kuigi küla ei paistnud sugugi rikas olevat. Kohalikud olid väga sõbralikud: püüdsid igati abiks olla ja naeratasid alati rääkides. Nende naeratus oli nii siiras

...

See kõik jättis mulle kustumatu mulje ja pani mind elu üle järele mõtlema – miks on meie riik hoopis teistsugune? Ma hakkasin Türgi kohta Internetist rohkem infot otsima ja tuli välja, et suurt rolli mängis siin usk. Edasi hakkasin ma juba islami kohta lugema ja uurima ning mõistsin peagi, et see on parim usk maailmas. Nii saigi minust moslem, *alhamdulillah!*

Inna

Otsete tõe juurde

Olen moslem olnud juba kolm ja pool aastat, *alhamdulillah*, ja need on minu elu kõige ilusamad aastad. Jutustan teile, kuidas minust sai uuesti moslem. Jah, just nimelt uuesti, sest me kõik sünnime ju moslemitena st Jumala tahte allujatena.

Mäletan ennast alates 3-4-aastasest. Minu ema on ateist, vanaema Vene õigeusklik. Mäletan, et ema keelas mu vanaemal usuteemasid arutada. Kui ma aga vanaemaga kahekesi jäin, rääkisime me ikkagi usust, Jumalast ja elu mõttest. Mul oli väga palju küsimusi, aga kahjuks jäid paljud neist vastuseta ja piinasid mind edasi.

Kui väike olin, tunnetasin väga tugevalt – eriti kui olin näiteks üksinda kodus – et keegi mind jälgib, kuid ei osanud seda kuidagi seletada. Ma teadsin, et see kes või mis mind jälgib, on kõikjal ja kõikvõimas. Isegi, kui ma end teki alla peitsin, teadsin, et see Keegi näeb mind ikka.

Aastad lendasid. Seljataha jäid kool ja ülikool ... Ma elasin täiesti tavalist elu, nagu kõik teised noored. Peale ülikooli läksin tööle, sündis minu tütar – see oli minu jaoks ime ja õnnelikem hetk mu elus. Vaadates teda ei tahtnud ega suutnud ma mõelda, et see kõik võiks juhtuda niisama. Mitte midagi ei saa juhtuda juhuslikult, sest kui kõik siin maailmas oleks vaid juhuslike tahe, oleks siin ainult kaos ja täielik segadus.

Minu hobideks olid filosoofia ja psühholoogia. Otsisin elu mõtet, kindlust iseeneses ja usaldusväärseid inimesi. Käisin kirikutes, vestlesin „isakestega“. Vanaema soovitas mul end ristida lasta ja ütles, et peale seda muutub kõik ...

No ega ikka ei muutunud küll! Lasin end ristida 2003. aastal. Vahel käisin kirikus, kuid rahu ei leidnud ikka veel ja vajalikke vastuseid minu küsimustele polnud kusagilt võtta. Mulle ei meeldinud kirikutes paljud asjad: lõputud ikoonid ja nende kummardamine näiteks. Ma ei saanud aru, miks on nende poole vaja palvetada ja minu süda ei suutnud seda omaks võtta. Ma ei suutnud ka mõista,

kuidas „isake“ saab patte andeks anda, kui ta on samasugune patune inimene nagu meie. Patte saab andeks anda vaid Jumal! Ma ei suutnud mõista enne kummardamist endale risti ette löömise mõtet, sest minu jaoks oli see surma sümbol – inimene suri ju ristil! Mis on sellel Jumala kummardamisega pistmist? Ja ei suutnud keegi mulle ka kolmainsust selgeks teha. Viimaks lõpetasin ma kirikus käimise, kuid kogu selle aja ma nagu oleksin midagi ootanud ... midagi head, mis peab ju ometi tulema.

2007. aasta lõpus esitati mulle ühel foorumil vesteldes küsimus selle kohta, milliseid uske meil Eestis on. Kas meil on ka moslemeid ja kuidas ma neisse suhtun? Mida ma üldse islamist tean? Ma teadsin vaid seda, mida olin koolis õppinud ja televiisorist näinud ja see ei olnud sugugi mitte positiivne. Mul oli isegi ebameeldiv seda välja öelda, sest teadsin, et inimene, kellega vestlesin, oli ise moslem. Ta vastas aga mulle, et kui olen arukas inimene, siis katsun ise islami kohta uurida, et mis see tegelikult on.

Hakkasin religioonide kohta rohkem lugema – judaismi, kristluse ja ka islami kohta. Hakkasin neid kolme usku palju omavahel võrdlema. Mida rohkem mul küsimusi tekkis, seda enam leidsin neile vastused just islamist. Ma tundsin, et kõik see, mida ma enam kui 25 aastat olin ootanud, jõudis lõpuks minu juurde kohale. Ma tundsin, et tahan saada moslemiks – mida varem, seda parem! Nägin midagi väga lihtsat ja puhast; nägin seda, mida vajasin ja mida ei olnud näinud teistes uskudes. Ma ei näinud islamis ka midagi sunniviisilist. Ma mõistsin, et olin leidnud otsese tõe – usu Ainujumalasse – me kummardame vaid Teda!

2008. aasta jaanuarist olen ma moslem. Mu küsimused ja hirmud kadusid. Olen nüüd kindlameelsem kui kunagi varem ja islamis leidsin ka usaldusväärseid inimesed, keda olin otsinud. Ma hakkasin end islamis kastavama ja kaitsma.

Ma tänan iga päev südamest Jumalat, et Ta kinkis mulle Oma armu, avas minu südame ja silmad ja tõi mind islamisse – minu sünniusku – tagasi. Saagu neid avatud silmi ja südameid veelgi rohkem. Amiin!

Kersti A.

Teetassi äärest islamisse

Minust sai moslem 3. septembril 2004. aastal Peterburgis, kui olin 19-aastane. Olin oma vanematekodust sinna sõitnud peale keskkooli lõppu, et astuda ülikooli. Elasin ühikas, kus tutvusingi inimesega, kes viis mind islamisse. Ta oli minu toanaabri kursakaaslane. Ma teadsin, et ta on moslem, palvetab jne, kuid alguses see minus mingeid erilisi tundeid ei tekitanud.

Kord tuli ta meile külla ja enne tee joomist ütles: „*Bismillaahi rrahmaani rrahiim!*“ See väljend oli mulle lapsepõlvest tuttav, kuna nii oli alati öelnud minu vanaema, kui minul või mu vennal oli toitu kurku läinud ja me läkastama hakkasime, kuid ma ei olnud kunagi varem huvi tundnud, et mida see tähendada võiks. Kui ma nüüd tema suust seda väljendit kuulsin, küsisin, mida see tähendab ja ta vastas: „Jumala, Armulisima ja Halastavaima nimel.“ Sellest hetkest sai alguse minu huvi islami vastu.

Kõigepealt otsustasin ma mošees ära käia. Aga mida selga panna? Mul ei olnud ei pikka seelikut ega osanud ma ka rätti pähe siduda. Otsustasin abi saamiseks pöörduda etnilistest moslemitest ühikaaslaste poole. Ma mõtlesin, et kes siis veel, kui mitte nemad peaksid mulle öelda oskama, mida ja kuidas selga panna. Kuid oma suureks üllatuseks sain ma nende poolt vaid üllatuse osaliseks. Kuna ma neilt mingit abi ei saanud, otsustasin omale riidetükist seeliku õmmelda ja ise rätti pähe siduda proovida.

Jõudis kätte reede. Mu toakaaslase kursavend sai minuga metroo juures kokku ja seletas, kuidas edasi saab. Päris hirmuäratav oli sinna üksinda minna. Läänud üles teisele korrusele, võtsin kingad jalast ja istusin vaikselt vaibale maha. Tundsin end väga kummalselt, kuid samas kodusoojalt. Toolidel istusid memmekesed.

Märkasin veel üht väga ilusas etnilises kostüümis tütarlast ja teist nooremat tüdrukut tema taga, kes istus teksades ja kelle pats ei olnud räti alla peidetud. Mind pani see väga imestama ja ma isegi tundsin, et see on justkui ükskõik millise Jumala Koja vastu lugupidamatuse üles näitamine.

Kuulsin *adhaani* ja kõik hakkasid end palveks püsti ajama. Nähes, et olin segaduses, astus mu juurde üks naine ja ütles, et võin teiste liigutusi järgi teha. Peale palvet tuli ta uuesti minu juurde. Ta nimi oli Farida. Temalt sain ma teada, et olemas on *madrasa*, kus on võimalik islami kohta õppida ja kust ja mina võiksin saada vajalikud teadmised. Peale seda ei ole ma teda kunagi enam näinud. Kõik see toimus suve alguses, algas vaheaeg ja ma sõitsin Sotšisse. Mul oli kolm kuud, et võtta vastu minu jaoks nii oluline otsus. Enamuse sellest ajast pidin ma veetma rannast ja kõiksugu muust meelelahutusest kaugel, kuna ühel hommikul põletasin ma kuuma veega oma jala nii ära, et pidin vaheaja voodis veetma. Kui ma peale vaheaega Peterburgi tagasi jõudsin, tahtsin ma kohe uuesti mošeesse minna. Sel korral sain ma tuttavaks päris paljude muslimatega ja üks neist kutsus mind isegi endale külla. Esimest korda kogu selle aja jooksul, mis ma Peterburgis olin veetnud, kohtasin inimesi, kes ei olnud ei kahepalgelised ega valelikud. Kõik see, mis ma meedia kaudu ja teistelt inimestele islami kohta teada

olin saanud, haihtus kuhugi kaugusesse, kui olin ise nende inimes-
tega suhelda saanud. Avatus, lahkus, abivalmidus, vendlus – see
üllatas mind kõige enam ja see oli just see, millest mul puudu oli.
Usk tõesti teeb inimesed paremaks!

Viimaks seisin ma valiku ees. Võib-olla, et oleksin seda veel edasi
lükanud, kui mu kõrvus ei oleks kumisenud toakaaslase kursaven-
na sõnad: „Me ei või iial teada, millal me sureme – võib-olla
järgmisel minutil, võib-olla aga alles 100 aasta pärast. Kui sa selle
otsuse homsesse lükkad, siis homset ei pruugi tulla ja Paradiisivä-
ravad jäävad sulle igaveseks suletuks.“ Enne otsustamist pidin veel
kõik korralikult läbi kaaluma – viis korda päevas palvetada ma
suudan, välimus ei ole ka probleem, isegi vanemad ei tohiks vastu
olla vaid vastupidi just julgustaksid mind, kuna selles pole ju
midagi halba ...

Teel mošeesse mõistsin ma äkki, millise suure hulga vendi ja
õdesid ma moslemiks hakates endale saan. Nii ma siis ütlesingi
oma *šahaada* mošee hoovis, tunnistajate ees, nii araabia kui ka
vene keeles ja minust sai moslem, *alhamdulillah*. Hakasin mošee-
koolis ehk *madrasas* käima. Ainus mure oli vanematega, kes
kuidagi ei tahtnud mu otsusega leppida. Möödus on ligi seitse
aastat, kuid nende suhtumine ei ole eriti muutunud.

Nüüd olen ma abielus, sellesama toakaaslase kursavennaga.
Abiellusime me pool aastat peale seda, kui olin hakanud mosle-
miks. Meil on kaks imearmast poega – Omar ja Khalid. Vot selline
vene-moslemipere kukkus meil välja ja oleme selle eest Jumalale
väga tänulikud.

Koju Tallinnasse puhkusele sõites ei kohanud ma siin kunagi
moslemeid, kuni ühe päevani 2006. aastal, mil ma rasedana
Kadrioru pargis jalutamas käisin ja seal üht moslemiperekonda
kohtasin. Need olid Iman ja Ildar oma lastega. Nii sai alguse minu
tutvus kohalike moslemitega.

Olga

Nädalaga moslemiks

Minust sai moslem 2003. aasta 26. augustil. Islami juurde jõudsin, kuna mul oli suur huvi erinevate uskude ja sektide vastu. Käisin igasugustes pühakodades – kristlikes, budistlikes, satanistlikes, külastasin erinevate koguduste kokkusaamisi jne. Lugesin ma vähem, religioosne kirjandus ei pakkunud mulle nii palju huvi kui just inimestega suhtlemine, sest raamatud ei anna alati täpselt edasi seda, mida inimesed. Raamat ei olnud seega minu jaoks mingi autoriteet. Inimestega suheldes on alati võimalik rohkem infot saada.

Filosoofia- ja religioonihuvi oli mul juba alates 15-aastasest. Tahtsin käia erinevates kohtades ja uurida, millised on inimesed. Kui jõudsin mošeesse ja moslemitega suhtlema hakkasin, mõistsin kohe, et minust saab moslem. Mul ei tekkinud isegi eriti mingeid küsimusi. Ja üldse, küsimused mind väga ei huvitanudki, pigem see, kuidas inimene üldse vastab ja reageerib. Nädala pärast olin ma juba moslem.

Kui päris aus olla, siis lähedaste ja sõprade reaktsioon ei teinud mind eriti murelikuks. See oli minu otsus minu enda jaoks. Kõigest hoolimata suhtusid mu lähedased minu otsusesse siiski üllatavalt mõistvalt. Kahjuks ei ole küll keegi mu sugulastest siiani moslemiks hakanud, aga selle eest on Jumal mulle kinkinud suurepärase naise ja kaks poega, *alhamdulillah*.

Jura

Minu islam

Kui ma oli 5-aastane, hakkas minu ema moslemiks. Mina olen alati olnud moslem, kuna islamis usutakse, et kõik lapsed on sündinud moslemitena – Ainujumala tahte allujatena. Me elame lirimaal ja ma käin 3. klassis.

Nüüd olen ma 10-aastane. Ma palvetan kõik oma palved ja käin Koraanikoolis. Koraanikoolis me loeme Koraani, õpime arabia keelt ja islami usku. Ma olen pähe õppinud 39 peatükki Koraanist. Vahel me õpime minu koolis ka minu usu kohta. Mulle meeldib see väga, kuna siis teavad ka teised lapsed, mis tähendab islam. Ma saan neid ka koolis palju aidata, kuna olen oma usu kohta õppinud. Mul on õde, tema nimi on Amina. Ma püüan talle Koraani ja palvetamist õpetada. Ta juba oskab palvetada ja natuke Koraani. Mulle meeldib Koraanikoolis käia, sest meil on seal alati väga lõbus ja mul on seal palju sõpru. Mul on ka väga tore õpetaja ja ta kiidab mind alati.

Mulle meeldib olla moslem, sest mulle meeldib lugeda Koraani ja palvetada koos oma ema ja papaga. Meie usk õpetab meile olla lahkem ja sõbralikum teiste inimeste vastu. Mulle meeldib olla moslem, sest ma armastan Allahit.

10-aastane Mariell

Olen moslem ja tahan öelda, et ...

Me ei ole terroristid, vaimse puudega debiilikud, agressiivsed, oma usku peale suruvad, kogu muud maailma hukka mõistvad. Me oleme täiesti normaalsed inimesed; eestlased, kes on oma usuks valinud islami ja mitte rahvuseks araablase; sõbralikud; abivalmid.

Ma olen moslem, aga ikkagi inimene. Pommivööd ei kannan, inimesi tänaval ausõna peletada ei taha, nad ise miski pärast astuvad kõnnitee peal minust eemale, nagu oleks ma pidalitõbine. Sõpru mul on, *alhamdulillah*, igas valdkonnas. Osad muidugi ei saa aru, miks siiski hakkasin rätipeaks, nagu seda väga peenelt nimetatakse, aga sellised solvajad ja mitte just kõige viisakamad inimesed ma eemaldan ruttu oma ümbruskonnast.

Ära võta isiklikult, kui ma sulle oma juukseid ei näita. Ma ikkagi inimene.

Me ei ole kõik hakanud moslemiks tänu oma mehele või kihlatule.

Üks päev, kui mainisin, et olen ise moslemiusu vastu võtnud, mitte moslemina sündinud, küsiti minult kohe: „Aaaa, sa armusid oma mehesse?“, mina aga seepeale: „Ei, ma armusin islami usku!“

Ma võin kindlasti väita puhtast südamest, et mingi imelik asi mu sees kutsus mind hakkama moslemiks. Mingi mehe pärast ma küll usklikuks ei hakkaks.

Kui ma sinuga koos lennuki peale astun, sa ei pea sa hirmu tundma. Mina ja mu laps tahame sama ohutult kohale jõuda.

Me pole riigireeturid. Ma olen südames täitsa patrioot, lihtsalt maailmavaade ja elustiil on teiste jaoks võibolla mõistetamatud.

Mu mees ei sunni mind pead/nägu katma. Teen seda juba enne mehega kohtumist ja täiesti vabatahtlikult.

Ma olen moslem ja eestlane. Põline eestlane ja jään alati eestlaseks.

Me ei ole ainult naised.

Ei sunni ma kellelegi oma usku peale. Kellel huvi, see küsib – võin rääkida täitsa vabalt. Mind kui inimest ei pea kartma. Ma pole mingi erand, olen inimene, kaasmalane, ema, abikaasa ...

Kui me ruumi sisse astume (st ametiasutuses, koolis, arsti juures jne), siis ei ole vaja end surnuks ehmatada, sest me kanname *hidžaabi*. Ja bussis ei pea eemale istuma-astuma-seisma, sest meie oleme moslemid.

Ma ei maga, pese ega söö kodus *hidžaabis*. See on ainult võõraste meeste jaoks.

Me ei ole araablaste ... khmm ... jah ... vaid haritud eesti naised. Ma ausõna ei pane pahaks, kui sina lippad ringi lühikeste pükste ja topiga, samuti ei tule mu mees sulle seda nina alla hõõruda. Me oleme tolerantsed ning kannatlikud inimesed, kellel on samuti pere. Me kasvatame heas usus oma lapsi austama kõiki ja kõike endi ümber! Me ei salli rassismi, ei ole ise rassistid ning laseme teistel elada. Oleme tagasi oma juurte juures, kelleks sündinud – Jumala tahte allujud. Me pole kindlasti hallid hiired, kes ainult islamist rääkida oskavad, kel pole haritust ega haridust – paljud meist on hoopis mitmekordse kõrgharidusega!

Meie lapsed on täiesti tavalised lapsed: kahe käe, kahe jala, ühe kõhu ja ühe peaga. Aju pole neil ka teistsugune ning nad oskavad mängida samu mängu, mis teie lapsed, koolis õpivad samamoodi nagu teie omad, jooksevad, teevad samasuguseid lolliusi. Ainus

vahe on see, et nad usuvad kõrgemasse jõudu, lausuvad süües bismillah ja lauast lahkudes *alhamdulillah*.

Hakkasin moslemiks enda pärast! Usus pole sundlust!

Ma olen moslem ja kahe tütre ema. Ma annan endast parima, et õpetada oma tütardele eneseaustust ja enesekindlust, et nad austaksid iseennast ja teaksid, et on väärt rohkemat, kui jagada end mitme mehega. Ma soovin, et nad ikka veel usuksid muinasjutulisi lõppe, kus sa leiad selle ühe ja ainsa, kellega jagada oma elu, armastust ja usku. Ma tahan, et nad ei peaks kogema neid lõputuid pisaraid ja murtuid südameid, mis on tänapäevamaailmas nõ „loomulik asjade käik“. Tagasihoidlikkus on vourus, ja meie, mosleminaised, just seda proovime oma elus praktiseerida. Seega ei pea te kunagi muretsema, et me tahame teilt meest ara varastada, mis on samuti muutunud tänapäeval sõbrannade vahel väga loomulikuks. Selleks me kaitsemegi ennast JA TEID oma *HIDŽAABI-GA*.

Abikaasad on meil tegelikult viisakad – ei teroriseeri tänaval, ei käi kaikaga kodus ringi ning ei räuska, vaid hoiavad meid, teenivad töökäies ausat raha, et peret toita ning saadavad ka emale-isale abistamiseks. Aitame ka sõpru ning tuttavaid hädas. Me pole mingid monstroomid. Oleme nii vaesed kui ka rikkad, nagu tavalised inimesed. Ei ole me sündinud kuldlikas suus ja ei kamanda vägesid, sööme tavalist toitu, hingame sama õhku, joome samasugust vett.

Me pole sünnitusmasinad ega maga köögis koltunud madratsil! Me ei pea maksma arveid (see on meie abikaasade ülesanne), samuti ei tühjenda me abikaasad meie isiklikku rahakotti (sest see on vaid meie jagu)! Meil on õigus tööl käia või kodus olla – just õigus, mitte kohustus, kuna kodu eest hoolitsemine ongi meie täiskohaga töö! Me pead on kaetud eneseaustusest ning enda kaitsmiseks, mitte, et meil täid oleksid või juuksed pesemata. Ma ei kälte meestega tervituseks, mitte sellepärast, et nad pole

arvatavasti peale vetsu neid pesnud, vaid eneseväarikuse pärast.

Ma olen moslem ja minu missioon ei ole muuta sind ega maailma, vaid hoopis iseennast: paremaks, hoolivamaks, lahkemaks, kannatlikumaks, rahulikumaks, armastavamaks inimeseks. Kõik suured asjad ning muutused saavad alguse iseendast, kui me kõik muudame, mitte teisi vaid ISEENNAST, ainult nii saab maailm olla parem koht nii meile, kui ka teistele meie ümber.

Pole küll moslem ametlikult, kuid minu austus ja lugupidamine kuulub kindlasti nendele, kes järgivad ja suudavad järgida nii puhast ja ilusat usku. Ja aina edasi ja edasi, kui kohtun inimestega, kes on islami usu vastu võtnud, imestan, et on olemas nii siiraid, häid inimesi. Kogu lugupidamine kristlaselt, kes austab islamit ja neid, kes pole usku vastu võtnud vaid moe pärast. Ja austus, et teatakse ja haritakse ennast päevast päeva aina enam. Ja kõige suurem austus veel selle pärast, et julgetakse järgida oma sisemisi uskumusi ja usutavasid, mis siis, kui paljud teised seda hukka mõistavad oma teadmatusest. Oleks ma vaid ise nii tugev. Ehk kunagi. Meil pööratakse kahjuks silmi juba selle pealegi, kui ütled, "jah, ma usun Jumalat ning käin kirikus". Jõudu teile ja et ka teised inimesed ennast hariksid. Mina mõtlesin ka kunagi, et eks see ikka üks äärmuslik usk ja terrorism on. Kuid olles uurinud erinevate usundite tausta ja põhimõtteid, kuulub minu lugupidamine just islamile.

Ma pole moslem, aga mul on palju moslemitest sõpru. Seetõttu vaatan oma muud sõpruskonda kriitilisema pilguga. Elu põhiväärtused: nagu tüdrukud eespool ütlesid – nende poolt pole vaja karta „abielude lõhkumist” või kuidas iganes seda siis tänapäeval moekama nimega nimetataksegi. Eelistan moslemitest sõpru sellepärast, et minu arusaamad on samasugused, maailmas ei ole. Riietus: noh, need hilbud, mis lõpevad koos rinnahoidja alumise servaga ja algavad pool cm allpool trussikute ülemist serva ... Minu poja küsis üks kord, et miks see tädi käib linnas ringi palja

pepuga, ma näen et tal on roosad trussikud. Vaevu meetrise mehe silmad ju madalamal ka kui näiteks minul. Ma olen niiaiiiiiiii kade et mosleminaised TOHIVAD kanda midagi nii suurt ja mugavat ja ega asjata ei öelda, et kui ise pakud, siis ära pärast nuta, kui keski su pakkumise vastu võttis ja ei teind välja, et sa tegelikult ei mõelnud seda pakkumisena. Siit ka järgmine mõte ...

Silmakirjalikkus versus ausus: ausust on maailmast raske leida. mulle meeldib moslemite põhimõte, et pereliikmeid ei vahetata välja, vaid neid toetatakse ka siis, kui nad on hädas. Katsu sa sellist tuge maailmas leida! Maailmas veab, kui sul on SÕPRU, kes sind ka hädas maha ei jäta, aga sõbrad pole pereliikmed.

Üheks suurimaks plussiks moslemite seas pean hügieeni. Jah, kahjuks see on nii, sest maailmas kasutatakse pigem deodoranti kui vett ja seepi, pigem paberit kui vett ja seepi... Öök tuleb peale, kui liiga palju sellel teemal edasi mõelda, aga nii palju lisaks küll, et kuidas ma tean, et olengi tagasi Euroopa Liidus? Siis, kui lähen peale maandumist lennujaamas peldikusse ja selja tagant ei leiagi enam lisakraani ... algul oli šokeeriv, nüüdseks olen harjunud, aga siiski haletsen meid, mitte-moslemeid, et meil need lisakraanid ei ole elementaarne asi.

Elu põhiväärtused – moslemitel on need alles, maailmas ei ole. Teeb kadedaks? Jah. Ja inimesed, kes ei suuda teisi kadestades nende pealt midagi ÄRA ÕPPIDA, et mitte enam kadestada, vaid pigem ründavad kõiki ja kõike, mida neil endil ei ole, kannavad oma kõrvade vahel lihtsalt väga madalat IQ-d.

Olen leidnud eelkõige ääretu sisemise rahu ja harmoonia (vastupidiselt arvamusele, et moslemid on ebastabiilsed või agressiivsed). Ja nagu juba eespool mainiti – elu põhiväärtused (peresuhted, ligimesearmastus, keskkonnahoid jne) on ka minu jaoks väga olulised.

Mina siin ka kõige lähemal Taarausule, aga mida rohkem islami kohta loen, seda sümpaatsemaks see muutub. Praegu vist oleks kõige olulisem teavitada inimesi sellest, et islami ja terrorismi vahele ei või panna võrdusmärki.

Pole midagi parata, et saatus on minuga nõnda mänginud, et sündisin eestlasena. Eesti on minu kodumaa, aga mitte minu elukohariik. Tee hing mis tahad, aga elu on nõnda läinud ja olen kindel, et paljud Eesti kodanikud on samuti oma valged varbad Eesti mulla pealt ara viinud. Ja ikka oled eestlane, täitsa eestlane. Ja minu fortuuna, et vahetasin oma tühja uskumise millegi muu – islami vastu. Ikka olen eestlane!

Nüüd saan maitsta elu tõelisi vilju ja loodan, et ka sellele järgneva omi. Kas olen reetur? Loomulikult mitte, pigem tõeline tõelise elu veetja. Olen isehakanud eesti moslem, täitsa üle prahi. Nagu öeldakse – elu on lühike, võta sellest, mis võtta annab. Eestlase põhimõte (või vähemalt üks neist), kas valetan? Järgin täpselt seda soovitusent teise külje pealt – teen seda, mida meie Looja on meile käskinud. Öeldakse, et ellu on hea vahel selliseid „pööraseid“ hetki sisse tuua, et end leida ja moslemiks olemine on meile üks nendest. Me oleme end leidnud. Meie usk on meile igapäevane, täiesti ainuõigelt olek, ilma selleta oleksime nullis.

Kes võtab meilt õiguse valida oma elu? Kas enese ja teiste austamine, hoolivus, ausus, hellus, puhtus, suurejoonelisus, vana elu eesmark vahetatud uue vastu, kahe jalaga maa peal olemine – moslemiks olemine ja kogu selle asja juures eestlaseks jäämine on patt? Kas see teeb meist vähem inimesed?

Elu oleks nagu kompvek, kui moslemeid, kes usuvad ainsasse Jumalasse ja tahavad elada oma elu, nagu nende usk neile utleb, võetaks vastu. Kas meie võtame mitte-moslemite õigused? Me pole ometi tulnukad, oleme inimesed, kes austavad ja armastavad ja tahavad praktiseerida oma tõekspidamisi. Elu on lühike, meie – Eesti moslemid – tahame sellest kinni haarata!

IQRA

SADAQA - ANNETUSED:

www.islam.pri.ee toetamine

(tasuta materjalide saatmine, raamatute tõlkimine, toimetamine ning trükkimine, loengud jne):

Kätlin Hommik

Märkusega "SADAQA"

Ühispanga konto nr. 10010608670016

IBAN: EE231010010608670016

BIC: EEUHEE2X

Eesti Islami Koguduse töö toeks

(vaeste abistamine, laagrite korraldamine, araabia keele ja Koraani õpe jne):

MTÜ Eesti Islami Kogudus

Märkusega "SADAQA"

Swedbank arve nr. 221027395302

IBAN: EE742200221027395302

BIC: HABAEEX

ÜHE VANA ON TEISE UUS ...

Võimalus saata inimestele riideid, mänguasju jne, mida ise enam ei vaja, kuid ära ka visata ei tahaks. Järgnevalt pakume välja aadressid, kuhu võiksid oma paki saata. Tegemist on erinevate organisatsioonide ja eraisikutega, kes tegelevad humanitaarabi ning vaeste igakülgse abistamise ning toetamisega ja jagavad sinu saadetise nendele, kes seda kõige enam vajavad.

Kui äkki tead veel mõnda aadressi, mis sinu meelest peaks siin nimekirjas olema, siis anna meile sellest teada meiliaadressil info@islam.pri.ee.

AFGHANISTAN:

Mohammad Qasim Popal

UNAMA Kabul, Compound B

OSRSG/FSCU, Building 7, Room 101

Peace Avenue, Zanaq Square

Wazir Akbar Khan (beside French Embassy)

Kabul

AFGHANISTAN

telefon: +93 700217289 / 0790005381

MAROKO:

Najat Mrabte

Rue 8, No 10

54400 Moulay Bouazza

P.Khenifra

MOROCCO

KOOSTAJAD

TOIMETAJAD: Aisha (Kätlin Hommik-Mrabte) ja Khadeja (Airi Hunt)

KUJUNDUS: Khadeja

RUBRIIGID: Aisha, Khadeja, Amina Iirimaalt, Sarah Iirimaalt, Amina Bahrainist, Eliza, Sirlu, Anneli, Nele ja Rauno

PILDID: erakogu, internet

KONTAKT: iqra@islam.pri.ee

MOŠEE JA EESTI ISLAMI KOGUDUS

Keevise tn 9

11415

Tallinn

EESTI/ESTONIA

telefon +372 55 94 76 89

Eesti moslemite kuukiri "IQRA" on eesti moslemite tasuta elektrooniline kuukiri. Ilmub inshallah, igal kuul uue sisuga. Kuukirja sisu koostamisel on oodatud eesti moslemite ettepanekud nii eesti kui ka vene keeles.

Ежемесячник мусульман Эстоний "ИКРА" выходит каждый месяц. Все тусулманы Эстоний могут участвовать и писать на эстонском или русском языке.